

YASUTAKA TSUTSUI

CÔ GÁI VƯỢT THỜI GIAN

Tiểu thuyết
Vũ Anh dịch

CÔ GÁI VƯỢT THỜI GIAN

---* ❖ *---

Dịch: **Vũ Anh**

Tác giả: **Yasutaka Tsutsui**

Phát hành: **Sky Novel**

Xuất bản: **NXB Thế Giới**

Type: **Hà Du**

Đóng gói: **nguyenthanh-cuibap**

Trong phòng thí nghiệm không một bóng người chợt vang lên tiếng thủy tinh vỡ. Từ trong ống thí nghiệm vỡ tan tành, một mùi hương ngọt ngào lan tỏa khắp không gian.

"Mình biết mùi hương này!"

Yoshiyama Kazuko thoáng nghĩ. Và giây tiếp theo, cô mất ý thức, ngã xuống nền đất lạnh. Sau khi tỉnh lại, Kazuko phải đối mặt với những sự kiện kỳ quặc liên quan đến thời gian và ký ức liên tiếp xảy ra.

Một thế giới kỳ quái đối với cô bé mới lớn cùng những cảm xúc mơ hồ mờ lung, tạo nên một câu chuyện huyền hoặc với vô vàn những câu hỏi cần tìm lời giải đáp.

TÁC GIẢ: YASUTAKA TSUTSUI

Sinh năm 1934 tại Osaka, tốt nghiệp Đại học Doshisha chuyên ngành Văn học.

Những tác phẩm tiêu biểu bao gồm:

- Oinaru joso, Kyojin tachi (đoạt giải thưởng văn học Izumi Kyoka)

- Kyoko sendan, Yume no kizaka bunkiten (đoạt giải thưởng văn học Tanizaki Junichiro)

- Papurika, Watashino guranpa (đoạt giải thưởng văn học Yomiuri)...

Gần đây, ông còn tham gia diễn xuất trong những vở kịch, phim điện ảnh và cả phim truyền hình.

VỀ CUỐN CÔ GÁI VƯỢT THỜI GIAN:

Là tác phẩm trong thời kỳ đầu Yasutaka Tsutsui sáng tác thể loại truyện khoa học viễn tưởng dành cho tuổi mới lớn được đăng dài kỳ trên tạp chí học trò từ số tháng Mười Một năm 1965 dành cho học sinh trung học cơ sở năm ba đến số tháng Năm năm 1966 dành cho học sinh trung học phổ thông năm nhất.

Được chuyển thể thành phim điện ảnh, phim truyền hình, manga... và đoạt nhiều giải thưởng danh giá như: the Animation Grand Award, the Japan Academy Prize for Animation of the Year, the Best Original Story/Work...

CÂU CHUYỆN THỨ NHẤT

Cô Gái Vượt Thời Gian

CHƯƠNG 1

BÓNG ĐEN TRONG PHÒNG KHOA HỌC

Sân trường sau giờ tan học yên tĩnh đến lạnh lẽo.

Thi thoảng, đâu đó có tiếng đóng mở cửa vang vọng khắp khu hành lang không một bóng người. Tiếng ai đó đang chơi bản Polonaise của Chopin vọng ra từ lớp học pi-a-nô nghe thật êm ái. Đó cũng là lúc ba người bạn cùng lớp là Yoshiyama Kazuko, Fukamachi Kazuo và Asakura Goro vừa dọn vệ sinh xong lớp khoa học tự nhiên gần đây.

"Được rồi! Để tớ mang rác đi vứt. Hai cậu mau đi rửa tay đi!"

"VẬY PHIỀN CẬU NHÉ."

Nói rồi Kazuo và Goro uể oải lê bước tới khu vực rửa tay, xếp hàng chờ đến lượt mình. Ngâm so sánh hình thể của hai người bạn từ phía sau khiến Kazuko không khỏi phì cười. Sự kết hợp giữa hai người này thật thú vị. Kazuo cao lớn còn Goro thì hơi béo, người lại lùn. Tuy cả hai đều học rất giỏi nhưng Goro thuộc trường phái thực tế, cực kỳ nỗ lực, tính cách cũng rất chính trực. Đối lập với người bạn của mình, Kazuo lại theo trường phái mơ mộng, lúc nào trông cũng như đang thả hồn thơ thần trên cung trăng. Thật chẳng biết cậu ta đang nghĩ gì. Có lúc còn tạo cho người đối diện cảm giác hơi đáng sợ.

Vừa rửa tay, Goro vừa ngẩng mặt lên nhìn Kazuo khơi chuyện.

"Này, công nhận Yoshiyama dễ thương thật, mỗi tội tính bảo mẫu của cậu ấy mạnh quá mức."

"Hừm, sao cậu nghĩ vậy?"

"Cậu không thấy thế à?"

Goro ưỡn ngực. Khuôn mặt căng phồng đỏ au.

"Yoshiyama xem tội mình như em bé không bằng. Còn bảo 'Mau đi rửa tay' nữa chứ. Đến là phát bực."

"Chắc cậu nói đúng..." - Kazuo đáp thờ ơ, mắt mờ màng trong khi đang thông thả rửa tay.

Sau khi vứt rác phía sau cổng trường về, Kazuko khẩn trương mở cửa phòng thí nghiệm bên cạnh để cất các dụng cụ vệ sinh. Phòng thí nghiệm này là nơi chứa những giáo cụ chuyên dùng để thực hành trong tiết học. Vì vậy, nó có hai cửa ra vào. Một cửa dẫn qua lớp học lý thuyết, cửa còn lại dẫn ra ngoài hành lang.

"Ơ kìa?"

Kazuko khẽ giữ nắm cửa, liếc nhìn vào bên trong qua khe hở nhỏ. Có tiếng động lạ trong phòng thí nghiệm.

Mang tiếng là phòng thí nghiệm nhưng thực chất ở đây chẳng có không gian nào để thí nghiệm hết. Nhìn giống một cái kho với một mớ hồ lổn bừa bãi hơn. Nào là tiêu bản sinh vật, mô hình xương người, những bộ da thú nhồi bông. Kazuko thì không sao chứ trong đám con gái, có nhiều đứa cực kỳ ghét phải vào đây.

"Quái lạ... rõ ràng đâu có ai..." - Kazuko khẽ thì thầm.

"Hay là thầy Fukushima?"

Nhưng Kazuko đã dập ngay suy nghĩ vừa lóe lên đó. Vì lúc này, chính mắt cô trông thấy thầy Fukushima bước ra từ phòng này, khóa cửa sau đó đi về từ lâu lắm rồi. Vậy rốt cuộc là ai?

Tuy vẫn còn hoang mang nhưng Kazuko lấy hết can đảm, đẩy cửa

vào.

Xoảng!

Có tiếng thủy tinh vỡ.

"Ai đang ở trong đó vậy?"

Kazuko nheo mắt lại, cố gắng nhìn quanh trong không gian tối tăm.

Giữa căn phòng có một chiếc bàn. Trên đó bày biện vô số những ống thí nghiệm hóa học. Và một trong số chúng đã rơi xuống đất vỡ tan tành. Chất dịch lỏng chảy ra từ trong ống thủy tinh, vẽ nên một vệt nước dài trên nền đất.

Có ai đó đang làm thí nghiệm chẳng... Nhưng là ai mới được?

Kazuko tiến lại gần chiếc bàn với một mớ câu hỏi ngổn ngang trong đầu. Khi cô đưa mắt để đọc nhãn dán trên lọ thuốc đặt bên cạnh những ống thí nghiệm, thì bỗng một bóng đen lao ra từ phía sau tủ thuốc, phóng nhanh về phía tấm bình phong đặt ngay trước cánh cửa dẫn lối ra hành lang.

"Ồi! Là trộm chẳng?"

Yoshiyama thoáng giật mình, tay chân cô run cầm cập, đến mức chẳng thể cử động.

"Ai đó!" - Lấy hết sức bình sinh, cô hét lớn.

"Tôi không sợ đâu! Mau ra đây!"

Có tiếng lách cách từ cánh cửa dẫn ra ngoài hành lang.

"Muốn chuồn ra ngoài sao!? Vô ích thôi."

Kazuko tiến lại gần tấm bình phong, nói to.

"Cánh cửa đó bị khóa rồi."

Cô có cảm giác càng nói lớn, thì nỗi sợ hãi trong lòng càng bị lấn át.

Một hồi sau, tiếng lách cách từ cánh cửa bỗng im bật. Từ bên kia tấm bình phong, âm thanh nghe như tiếng kêu của lũ chim non nhẹ nhàng vang lên. Và rồi cả căn phòng lại trở nên im ắng một cách quái lạ.

"Biết rồi! Là Fukamachi chứ gì? Hay là Asakura? Hai cậu muốn dọa tớ hả!?"

Kazuko nói, chân vẫn tiến về phía tấm bình phong. Nhưng phía bên kia vẫn không có một phản hồi nào.

Cố gắng trấn an bản thân, Kazuko rón rén liếc mắt nhìn vào phía sau tấm bình phong. Ngay sau đó, cô hét lớn.

Á Á Á!

Phía sau tấm bình phong không hề có ai cả.

MÙI HOA OẢI HƯƠNG

"Làm sao có thể!?"

Kazuko hét lớn trong kinh ngạc. Bóng người lúc nãy không thể nào là ảo ảnh được. Rõ ràng cô không hề hoa mắt. Kazuko thật sự đã nhìn thấy bóng đen đó trốn sau bức bình phong này. Kazuko lấy tay thử mở cánh cửa trước mặt. Cửa bị khóa. Vậy nghĩa là không có chuyện hắt chuồn ra ngoài theo lối này. Nếu thế, hắt biến đi chỗ quái nào?

"Biến mất? Làm gì có chuyện vớ vẩn đó. Nhưng lại không có động từ nào hợp lý hơn để giải thích chuyện này. Thật quái đản!"

Ôm một mớ câu hỏi trong đầu, Kazuko quay trở lại chiếc bàn ban nãy. Cô chợt ngửi thấy một mùi hương ngọt ngào lan dần khắp căn phòng. Phải chăng đây là mùi của thứ dung dịch bên trong ống thủy tinh bị vỡ?

"Mùi gì thế nhỉ?"

Mùi hương thật quyến rũ. Nó khiến Kazuko chìm trong trạng thái mơ màng. Cô cố gắng lục tìm trong trí nhớ xa xăm của mình những ký ức về mùi hương kỳ lạ này.

"Mình biết mùi hương này. Mình đã từng ngửi thấy nó ở đâu đó, vào một lúc nào đó..."

Trên bàn có ba lọ thuốc đang mở nắp. Kazuko cầm một trong ba lọ ấy lên, cố gắng đọc nhãn thuốc dán trên lọ nhưng không sao đọc được. Ý thức của Kazuko mất dần. Mùi hương kia đang tấn công mãnh liệt vào

khứu giác của cô. Kazuko bắt đầu loạn choạng. Từng chút một, ý thức của cô chỉ còn là một màn sương mờ ảo. Thế rồi, cả người Kazuko đổ xuống nền đất lạnh giá.

Một, hai phút sau, Kazuo và Goto quay trở lại lớp học. Hai anh chàng đã muốn về nhà lắm rồi.

"Về thôi Yoshiyama! Tớ mang cặp sách của cậu đến luôn rồi."

Goro gọi to, đưa tay mở cửa phòng học. Cậu đưa mắt ngó quanh. Phòng học không một bóng người. Kazuo vào sau, mặt bỗng dăm chiêu.

"Đi vứt rác đến giờ vẫn chưa về sao? Chắc trên đường đi lại gặp ai đó nên đứng tám chuyện nữa chứ gì. Con gái đúng là chúa buồn dưa lê."

"Không phải đâu."

Kazuo mặt trắng bệch đầy lo lắng. Đôi mắt đen láy của cậu đảo một vòng quanh căn phòng. Sau đó, cậu đưa tay chỉ về phía cánh cửa thông với phòng thí nghiệm đang mở toang.

"Cậu ấy chắc chắn đang cất đồ trong phòng thực hành."

Chẳng thèm đáp lời, Goro thản nhiên đi về phía phòng thực hành, hai tay vung vẩy hai chiếc cặp táp, một của mình, một của Kazuko.

"Có thấy ai đâu."

Goto nói lớn một cách đầy đắc thắng. Nhưng trong khoảnh khắc, anh chàng ré lên thất thanh với một tông giọng còn cao hơn giọng con gái, khiến Kazuo cuống cuống chạy đến xem tình hình.

Cảnh tượng đập vào mắt Kazuo, đó là Yoshiyama Kazuko đang bất tỉnh, nằm sõng soài trên sàn. Bên cạnh là Goro đang đứng chết trân kinh hãi.

"Làm sao bây giờ!? Yoshiyama chết rồi..."

Goro đưa tay chỉ về phía Kazuko đang nằm, run lấy bầy.

"Khùng quá đi! Làm gì có chuyện đó."

Kazuo bình tĩnh, đưa tay bắt mạch cho Kazuko, sau đó đỡ nửa thân trên của cô bạn mình lên.

"Không sao đâu! Cậu đỡ chân của cậu ấy giúp tớ."

"Cậu... cậu tính làm gì Yoshiyama?"

"VẬY CŨNG HỎI. ĐƯƠNG NHIÊN LÀ ĐƯA CẬU ẤY LÊN PHÒNG Y TẾ RỒI."

Thế là Kazuo và Goro hì hục đỡ cô bạn mình lên phòng y tế. Trong phòng y tế lúc này cũng không có ai. Hai cậu đành đặt Kazuko xuống giường để cô bạn nghỉ ngơi.

"Chắc tớ phải đi tìm giáo viên thôi." Kazuo quả quyết.

"Còn cậu mau mở cửa sổ, lấy khăn ướt chườm mát lên trán cậu ấy đi!"

Goro gật đầu lia lịa, luống cuống làm theo lời bạn.

Sau khi Kazuo rời khỏi đó, Goro mở toang cửa sổ cho thông thoáng. Cậu lấy khăn tay của mình ngâm nước, vắt khô, sau đó nhẹ nhàng chườm lên vầng trán trắng ngần của cô bạn thân.

"Chắc là cậu ấy mệt quá đây mà."

Goro buồn rầu phán.

Kazuo đi mãi vẫn chưa thấy về. Tội cho Goro năm lần bảy lượt phải thay khăn chườm mát liên tục cho Kazuko.

"Làm ơn tỉnh lại đi Yoshiyama!"

Goro nói như sắp khóc.

May thay, cuối cùng Kazuo cũng trở về. Đi cùng cậu là thầy

Fukushima. Thầy là chủ nhiệm phụ trách lớp học khoa học của bọn họ. May mắn là lúc này thầy vẫn còn ở lại phòng giáo viên làm việc.

"Thiếu máu rồi!" - Thầy khẽ đáp, sau khi chẩn đoán sơ bộ tình hình của cô học trò.

Bất ngờ, Kazuko tỉnh lại ngay lúc đó.

"Ơ... tớ... bị sao thế này?"

"Cậu bị thiếu máu, té xỉu trong phòng thực hành..."

Lời nói của Kazuo khiến cô sực nhớ lại chuyện xảy ra khi nãy. Sau khi thấy người khỏe lên một chút, Kazuko kể chuyện về bóng đen quái dị cho mọi người nghe.

"Trời, có chuyện đó sao?"

Cả bọn đưa mắt nhìn nhau đầy nghi hoặc.

"Nhưng kỳ quái thật!" - Kazuo lên tiếng.

"Lúc tối này tìm thấy cậu, trên bàn không có ống thủy tinh thí nghiệm hay lọ thuốc nào cả. Đến mùi hương cậu kể cũng không có nốt."

"Thật ư?" - Kazuko thảng thốt.

"Nhưng tớ thật sự đã thấy mà..."

Nói đến đây, Kazuko toan bật dậy khỏi giường.

"Vậy chúng ta cùng tới đó một lần nữa để xác nhận đi! Các cậu sẽ đi cùng tớ..."

Nghe đến đó, thầy Fukushima dậm hoảng, giơ tay can ngăn.

"Này, em đang bị thiếu máu. Phải nghỉ ngơi chứ! Đi như vậy có sao không?"

"Em ổn mà."

"Chắc, thế thầy đành đi với em vậy."

Thầy đứng dậy, chịu thua cô học trò bướng bỉnh.

Rồi cả nhóm bốn người cùng quay trở lại phòng thí nghiệm. Đúng như Kazuo đã nói, trên chiếc bàn trong phòng thực hành không hề có ống thí nghiệm nào. Ngay cả trên sàn cũng chẳng còn những mảnh vỡ thủy tinh như lời Kazuko kể.

"Kỳ lạ thật..." - Kazuko trầm ngâm. Thấy vậy, thầy Fukushima lên tiếng hỏi.

"Mùi mà trò ngửi thấy khi ấy là mùi gì?"

"Mùi hương đó rất ngọt ngào. Nói thế nào nhỉ..."

Bất chợt, Kazuko vỗ mạnh tay như sức nhớ ra điều gì.

"Đúng rồi! Đó là mùi hoa oải hương!"

"Mùi hoa oải hương?"

"Vâng ạ, lúc nhỏ, em đã từng được mẹ xúc cho nước hoa mùi này. Và nó giống y như mùi hương lúc này."

Nói đến đây, Kazuko lại chìm vào một câu hỏi khác. Không chỉ là mùi hoa oải hương, trong mùi hương ấy còn ẩn giấu một kỷ niệm xa xăm nào đó, một kỷ niệm vô cùng quan trọng với Kazuko. Nhưng trong thời điểm này, cô vẫn chưa thể nhớ ra đó là gì.

TIẾNG GẦM VÀ SỰ CHẤN ĐỘNG

Sau khi sự việc xảy ra được hai, ba ngày, Kazuko cảm thấy cơ thể có chút kỳ lạ. Nhưng đó không phải bệnh, sức khỏe cô hoàn toàn bình thường. Chỉ là người lúc nào cũng trong trạng thái mộng lung. Cô mất hết tự tin vào bản thân, cảm giác như mình vừa gây ra một chuyện gì đó đáng xấu hổ lắm.

Vậy nên có thể nói Kazuko đang đối diện với vấn đề về tinh thần hơn là thể chất. Kazuko lờ mờ nhận ra nguyên nhân của việc này khởi nguồn từ mùi hoa oải hương mà cô đã ngửi thấy trong phòng thí nghiệm. Nên nói là Kazuko tin chắc nguyên nhân chính là nó thì đúng hơn.

Vào một đêm nọ, sau khi hoàn thành xong đồng bài tập được giao, Kazuko cuộn mình trên giường thao thức. Hôm nay cô đã chơi một trận bóng rổ nên giờ cả người mệt phờ ra, nhưng mãi chẳng thể ngủ được.

Bỗng đôi mắt đang nhắm nghiền của cô mở to, nhìn hau háu lên trần nhà. Sự kiện xảy ra ba ngày trước lại tiếp tục hiện về.

RẦM RẦM!

Trong khoảnh khắc, Kazuko nghe thấy những tiếng động lạ phát ra từ dưới gầm giường. Và chiếc giường cô đang nằm cũng bắt đầu rung lắc lên xuống.

"Chắc là động đất rồi!"

Khi ý nghĩ đó vừa thoáng qua đầu Kazuko thì cũng là lúc chiếc

giường rung lắc mạnh hơn, đến mức những cây cột nhà vang lên tiếng kêu rắc rắc.

Á!

Cô hốt hoảng bật xuống khỏi giường. Kazuko ghét động đất vô cùng. Bất chấp bản thân còn đang mặc đồ ngủ, Kazuko cuống cuống chạy xuống hành lang, hướng về phía cửa mà thoát thân. Những tấm kính cửa sổ kêu lách cách như thể chúng sẽ vỡ ra bất cứ lúc nào. Kỳ lạ thay, cơn địa chấn chấm dứt ngay lúc Kazuko với tay được tới nắm cửa dẫn ra ngoài. Mẹ và em gái cô lúc này mặt đều xanh như tàu lá chuối. Mặt xanh mặt vàng chắc rủ nhau trốn biệt cả rồi.

"Rồi sẽ động đất tiếp cho xem." - Kazuko sợ hãi nói.

"Từ đây đến lúc đó, con sẽ cố thủ ngoài sân luôn!"

Không còn cách nào khác, cả ba mẹ con ôm nhau ngồi ngoài sân vườn. Trời bắt đầu trở gió lạnh khiến cô run lên từng chập. Đúng như dự đoán, cả căn nhà tiếp tục nhận thêm một đợt rung chấn nữa. Tuy nhiên, may mắn là lần này không có thiệt hại gì xảy ra. Thở phào nhẹ nhõm, cả gia đình chật vật trở vào nhà trong cơn ngái ngủ.

Riêng Kazuko vẫn tiếp tục đóng vai cú vọ trong đêm, cuộn mình trên giường với trái tim đập như bom nổ chậm trong lồng ngực.

Những tưởng cuối cùng may mắn cũng đến với Kazuko khi mí mắt cô bắt đầu sụp xuống thì một tiếng thét thất thanh vang vọng từ bên ngoài vào.

"Cháy nhà!"

"Cháy nhà bà con ơi! Cháy nhà kìa!"

Sao mọi ngôi sao chổi đều đổ ập đến cùng một lúc vậy? Kazuko khổ

sở xuống giường, mặt như sắp khóc. Cô đưa tay vén tấm màn cửa sổ ra, cố gắng phóng tầm mắt quan sát xung quanh.

Ổng khói của nhà tắm công cộng cách đây hai dãy phố đang bị bao trùm bởi khói lửa. Mà ngay sát bên nhà tắm công cộng chính là tiệm tạp hóa của gia đình Asakura Goro. Hai chiếc xe cứu hỏa ngay lập tức được điều động đến. Tiếng còi báo cháy réo inh ỏi khắp các con phố.

"Phải đi xem tình hình mới được!"

Mặc tạm một chiếc áo khoác, Kazuko vội vàng rời phòng.

"Con đi đâu vậy?" - Tiếng mẹ cô lo lắng hỏi qua cánh cửa gỗ phòng ngủ.

"Khu nhà bạn Asakura bị hỏa hoạn. Con đi xem tình hình chút!"

"Không được! Nguy hiểm lắm!" - Mẹ cô hét lớn.

Vờ như không nghe thấy mẹ nói gì, Kazuko xỏ chân vào một đôi guốc gỗ, chạy vụt ra phố. Khu vực hỏa hoạn giờ đây rối loạn bởi đám đông tò mò kéo đến ngày một nhiều. Nghe đâu đám cháy bắt nguồn từ nhà bếp ở gần cửa sau của nhà tắm công cộng nên chưa lan đến chỗ ở của gia đình Asakura.

"Xin bà con lùi xuống! Đừng tập trung ở đây vì sẽ gây cản trở cho công tác cứu hỏa!"

Lời nhắc nhở của viên cảnh sát có pha chút giận dữ đã khiến đám đông tò mò chùn bước. Từng người trong số họ lùi thối ra về trong bộ đồ ngủ xốc xếch.

"Nghe nói là trận động đất lúc nãy khiến bếp gas trong nhà bếp bị lật nên mới gây ra có sự này."

Hai người đàn ông đứng bên cạnh Kazuko đang bàn tán không ngớt

về trận hỏa hoạn.

"Cậu cũng đến nữa hả?"

Kazuko giật bắn người, vội quay đầu lại.

Ra là Fukamachi Kazuo. Anh chàng cũng không hơn gì Kazuko, mặc nguyên bộ đồ ngủ chạy ra đường.

"Fukamachi à, tại tớ lo cho gia đình của Asakura nên mới chạy đến xem."

"Thì tớ cũng vậy. Nhưng không sao rồi. Nghe nói là cháy nhỏ thôi. Rồi sẽ tắt ngay ấy mà."

Kazuo bình thản phán.

Rồi đám cháy cũng được dập hoàn toàn. Kazuo và Kazuko cuối cùng cũng gặp được anh bạn Goro của mình, tất nhiên là anh chàng này cũng đang trong tình trạng mặc... đồ ngủ. Cả ba tay bắt mặt mừng vì không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra. Chuyện trò một lúc xong thì ai lại về nhà nấy.

Cuối cùng, cơn buồn ngủ cũng chịu đến làm bạn với Kazuko vào lúc ba giờ sáng đêm hôm đó. Đúng là khi quá mệt thì có muốn không ngủ cũng không được.

Đêm đó, Kazuko đã mơ một giấc mơ kỳ lạ, một bóng đen bay vút lên không trung, bỏ lại bên dưới là mặt đất bị bao trùm bởi biển lửa mênh mông. Trong một khoảnh khắc, bối cảnh lại biến thành phòng thí nghiệm quen thuộc. Bỗng dưng Kazuko thấy sàn phòng thí nghiệm rung lắc dữ dội khiến mọi thứ xung quanh cô sụp đổ.

Như thường lệ, đoạn kết của mọi cơn ác mộng đều bị cắt ngang khi chúng ta bừng tỉnh. Ánh mặt trời buổi sớm mai in bóng những chi tiết

ren rúa của tấm màn cửa sổ xuống sàn phòng. Kazuko thức giấc với khuôn mặt lấm tấm mồ hôi. Sự sợ hãi còn hằn in trên nét mặt.

"Mấy giờ rồi nhỉ?" - Liếc vội chiếc đồng hồ gần đó, Kazuko hốt hoảng bật người dậy - "Chết! Trễ học mất!"

Sau khi dùng bữa sáng qua loa, Kazuko tức tốc rời khỏi nhà, hướng về phía trường học mà chạy hụt hơi. Do tối qua ngủ không đủ nên giờ đầu cô đau nhức nhối, bước chân cũng loạng choạng không vững.

Chạy đến ngã tư đường lớn, Kazuko bắt gặp anh bạn Goro của mình đang đứng chờ đèn tín hiệu chuyển màu, trông bộ dạng cũng gấp gáp không kém.

"Đằng ấy cũng đi trễ hả?"

Quay lại khi nghe tiếng gọi, cơ mặt đang căng như dây đàn của Goro giãn ra hẳn. Chắc là có đồng bọn đi trễ chung nên anh chàng bớt lo bị thành tâm điểm chú ý.

"Thì tại tối qua cháy nhà, tớ có ngủ được đâu. Sáng nay ngủ bù hơi lố."

Tín hiệu đèn chuyển xanh, hai người bạn thi nhau chạy trốn chết qua những làn vạch dành cho người đi bộ.

Khi cả hai chuẩn bị băng qua làn đường dành cho xe lớn thì Kazuko nghe thấy tiếng ai đó hét thất thanh. Cùng với đó là tiếng còi xe réo liên hồi. Một chiếc xe tải vượt đèn đỏ đang lao nhanh về phía cả hai!

Kazuko hốt hoảng, vội xoay người để chạy vào lề nhưng lại va mạnh vào Goro đang đi ngay phía sau khiến cả hai ngã lăn ra làn đường xe lớn. Hình ảnh cuối mà Kazuko cố thấy được sau khi ngã xuống mặt đường nhựa chính là những bánh xe khổng lồ của chiếc xe tải hung tợn

đang lao đến. Nó chỉ còn cách Kazuko không quá ba mét.

"Bị cán mất thôi!"

Trong thoáng chốc, mắt Kazuko mở lớn.

THỰC VÀ MƠ

Mắt Kazuko hoa đi. Trong đầu cô giờ đây là vô vàn những suy nghĩ tranh nhau hiện lên như muốn giành chỗ cho khoảnh khắc cuối này.

"Chết chắc rồi! Mình sẽ bị xe tải cán chết!" - Cô run rẩy trong tuyệt vọng.

Biết ra có sự này thì lúc này ngủ nướng một tí có phải tốt hơn không. Cũng tại thiếu ngủ nên đầu óc cô mới mơ màng khiến bản thân lâm vào hoàn cảnh này. Nhưng đã muộn. Kazuko biết mình không thể bám víu mãi vào cái cảm giác êm ái trên giường ngủ để tự an ủi cho số phận bi đát. Mặt đường nhựa rung lên mỗi lúc một nhanh khi chiếc xe tải tiến gần đến chỗ cô. Kazuko nhắm chặt mắt lại.

"Tiêu đời rồi!"

Nhưng kỳ lạ thay, hai, ba, rồi mười giây trôi qua mà vẫn chưa có chuyện gì xảy ra cả. Kazuko bắt đầu mất đi ý thức. Không biết từ bao giờ, xung quanh Kazuko lại được bao trùm bởi một cảm giác ấm áp, êm ái, hết như cái cảm giác mà cô ao ước trước thời điểm cận kề cái chết.

Choàng tỉnh, Kazuko vô cùng kinh ngạc khi thấy mình vẫn đang ở trong căn phòng ngủ quen thuộc. Những họa tiết ren của tấm rèm cửa vẫn in bóng xuống sàn nhà trong ánh nắng của buổi sớm mai. Đây đích thị là phòng ngủ của Kazuko.

"Ra chỉ là một giấc mơ." - Kazuko tự nhủ.

Nhưng có thật là mơ không? Vì những ký ức của cô vẫn sinh động

đến kỳ lạ. Tiếng còi xe, tiếng la tuyệt vọng của Asakura Goto cùng tiếng hét thất thanh của những người qua đường. Tất cả vẫn còn vang vọng bên tai Kazuko. Đó không thể nào là mơ được.

Bỗng cô cảm thấy đau đầu dữ dội.

Ngược nhìn đồng hồ, mới bảy giờ rưỡi thôi, vẫn còn kịp để ăn sáng một cách từ tốn và thong thả đến trường. Lần tỉnh dậy trước trễ hơn, vì thế Kazuko mới phải hốt ha hốt hải rời khỏi nhà. Biết đâu vì quá gấp gáp nên mới dẫn đến vụ tai nạn thương tâm mà cô đã thấy.

Phải chăng đó chỉ là một giấc mơ? Còn nếu không phải mơ, thì nghĩa là Kazuko đã quay ngược thời gian trở về thời điểm này.

"Làm gì có chuyện ngớ ngẩn như thế!"

Kazuko quả quyết rồi bật dậy khỏi giường.

Vẫn là khung cảnh như mọi khi, Kazuko cùng mẹ và cô em gái quây quần bên mâm cơm sáng.

Bản thân Kazuko chẳng thấy có hứng ăn uống. Cô khẩn trương rời khỏi nhà.

"Đây là lần thứ hai rồi." - Kazuko nghĩ mơ hồ.

Nếu những sự việc kỳ lạ cứ tiếp tục xuất hiện thế này chắc có ngày Kazuko phát điên mất. Cô rời khỏi nhà, hướng về phía đường lớn. Và cuối cùng, Kazuko lại đến ngã tư đường quen thuộc. Tất cả sự việc đều lặp lại lần hai. Tuy nhiên, chỉ khác là lần này cô không gặp Goro. Cũng không thấy chiếc xe tải vượt đèn đỏ nào. Lần này, Kazuko đến trường bình an vô sự.

Kazuko dáo dác tìm Asakura Goro trong đám bạn cùng lớp nhưng không thấy. Có vẻ như anh chàng vẫn chưa đến trường. Nếu gặp được

Goro, Kazuko tin rằng có thể kiểm chứng được vụ tai nạn mà cô đã thấy là mơ hay thực.

"Chào buổi sáng."

Một giọng nói vang lên từ phía sau. Ra là Fukamachi Kazuo.

Kazuko định bụng sẽ đem chuyện này kể cho Kazuo nghe. Anh chàng này vốn thông minh, lại suy nghĩ sâu sắc, biết đâu sẽ tìm ra một câu trả lời đủ sức thuyết phục cho cô. Nhưng rốt cuộc, Kazuko lại quyết rằng nên nói chuyện này khi có đủ cả ba người.

"Cậu sao vậy? Sắc mặt xấu thế." - Kazuo hỏi. Anh chàng vốn rất tinh ý.

"Không có gì."

Kazuko lắc đầu đáp.

"Do trận động đất và hỏa hoạn tối qua làm tớ chẳng chớp mắt được. Thấy hơi thiếu ngủ thôi."

Kazuko vừa dứt lời thì mặt Kazuo thộn ra. Anh chàng nhìn Kazuko chăm chăm như thể cô nàng là một sinh vật lạ.

"Tối qua có động đất và hỏa hoạn ư? Sao tớ không biết gì hết vậy?"

"Đừng có đùa với tớ nha!"

Bây giờ đến lượt Kazuko sửng sốt.

"Tối qua có một trận động đất rất mạnh, gây ra vụ hỏa hoạn gần nhà Asakura. Ba đứa mình còn gặp nhau trước nhà của cậu ấy nữa mà."

"Cậu nói gì vậy? Tớ và cậu gặp nhau ở nhà Asakura á? Có mơ ngủ không vậy?"

Mơ? Lại là mơ ư?

Kazuko bàng hoàng đưa mắt nhìn người bạn đứng trước mặt.

BÀI TẬP NGÀY HÔM QUA

Trận động đất và vụ hỏa hoạn ở nhà tắm công cộng phía sau cửa tiệm của gia đình Goro cũng là một giấc mơ? Nhưng màu sắc của ngọn lửa rực cháy trong đêm cùng nội dung cuộc đối thoại với Kazuo lúc đó, Kazuko đều nhớ rất rõ. Vậy mà đó cũng chỉ là mơ thôi sao?

"Cái đầu của mình bị gì thế này!?" - Kazuko gục đầu tuyệt vọng.

"Nhưng hôm qua, tớ rõ ràng có gặp cậu mà..." - Tiếng cô nhỏ đến mức Kazuo chẳng thể nghe thấy. Anh chàng phải kề sát lỗ tai mình vào. Kazuko tiếp tục thì thầm.

"Tớ còn thấy cậu mặc pi-ja-ma nữa cơ..."

"Cậu mơ chắc rồi." - Kazuo nhún người, nói giọng quả quyết.

"Tuy không nhớ, nhưng do cậu nhất quyết nói là đã gặp tớ nên tớ còn ngỡ mình mắc bệnh mộng du cũng không chừng. Nhưng tớ dám cam đoan đó là mơ vì cậu nói đã thấy tớ mặc pi-ja-ma. Trong khi tớ lại chẳng có bộ pi-ja-ma nào cả."

"Vậy sao..."

Kazuko thả lỏng người.

"Vậy là mơ thật rồi."

KHÔNG! ĐÓ CHẮC CHẮN KHÔNG PHẢI MƠ.

Một tiếng nói từ sâu trong lòng Kazuko thét lên như vậy.

"Chào buổi sáng."

Goro đã đến trường. Kazuo liền hỏi cậu ta về vụ việc vừa được nghe.

"Asakura, nghe nói tối qua gần nhà cậu có hỏa hoạn hả?"

"Cậu nói ngớ ngẩn gì thế!?" - Goro rướn người, trưng ra vẻ mặt sung sả.

"Đừng có giỡn kiểu đó nha! Ai? Là ai đã phao tin đồn nhảm vậy hả?"

"Tớ... tớ nghe nhầm thôi mà. Không có gì là mừng rồi. Tớ lo nên hỏi tí thôi." - Kazuo cuống cuống bào chữa.

Kazuko thầm cảm ơn người bạn đã hết lòng "che chở" cho mình. Nhưng trong lòng, nỗi bất an vẫn không ngừng hoành hành.

Cả lớp bước vào tiết học đầu tiên. Đó là tiết toán.

Ngược nhìn lại dãy phương trình ngoằn ngoèo mà thầy Komatsu béo phệ đang hí hoáy viết trên bảng đen, Kazuko bỗng rùng mình. Đây là đề bài mà cả lớp đã học ngày hôm qua. Không những vậy, chính vào giờ này hôm qua, Kazuko còn bị thầy Komatsu gọi lên bảng giải đề khiến cô phải vò tai bứt tóc một lúc lâu.

"Đề bài này làm hôm qua rồi mà.. " - Kazuko bất giác thốt lên khiến cô bạn Kamiya Mariko bên cạnh tò mò hỏi.

"Cậu biết trước thầy sẽ ra đề gì sao?"

"Không, đề bài này lớp mình giải hôm qua rồi. Cậu quên ư?"

"Làm gì có! Hôm qua đâu có giải đề này. Tớ thấy đề này lần đầu đó."

"Cứ xem vở là biết ngay thôi."

Kazuko vội vã lật vở ra xem. Quái lạ thay, trang vở mà Kazuko viết chỉ chít chữ ngày hôm qua giờ là một tờ giấy trắng tinh không có lấy một vết mực.

"Ồi!" - Kazuko kêu lên thán thiết. Những câu hỏi và đáp án mà cô

chép vào đây giờ biến đâu hết rồi. Mặt Kazuko bây giờ trắng gần bằng tờ giấy khiến Kamiya Mariko vô cùng lo lắng.

"Trò nào sẽ lên bảng giải câu này đây?" - Thầy Komatsu nói sau khi viết xong đề bài. Vẫn với phong thái đĩnh đạc như ngày hôm qua, thầy đảo mắt một vòng khắp lớp học.

Khuôn mặt của cô bạn Mariko đang nhìn chăm chăm, cặp mắt kính sáng choang của thầy Komatsu, đề bài trên bảng, tất cả những thứ đó khiến thế giới trước mắt Kazuko xoay vòng vòng.

Mọi thứ đều y như ngày hôm qua. Chắc hẳn thầy sẽ gọi mình lên cho xem.

"Trò Yoshiyama lên bảng giúp thầy coi nào."

Chẳng trật đi đâu được.

"Dạ, có em..."

Kazuko hoảng hồn đứng dậy, tay cầm phấn viết liền tù tì lời giải mà cô đã từng làm ngày hôm qua trong vô thức.

Có lẽ giờ khắc này mới chính là một giấc mơ. Còn vụ động đất, hỏa hoạn, bị xe tải tông mới chính là hiện thực cũng nên. Thật là một cơn ác mộng điên rồ mà.

"Chậc, trò giải nhanh hơn tôi tưởng đó."

Kazuko khẽ cúi đầu chào thầy Komatsu, người còn đang kinh ngạc với sự thông minh xuất thần của cô học trò, rồi nhanh chóng trở về chỗ ngồi. Lúc bấy giờ, Kazuko mới hỏi nhỏ cô bạn Mariko bên cạnh.

"Kamiya này."

"Gì vậy?"

"Hôm nay là thứ Tư, ngày 19 phải không?"

"Để tớ xem..."

Sau khi suy nghĩ một lúc, Mariko lắc đầu.

"Không phải, hôm nay mới là thứ Ba, ngày 18 mà."

NGÀY THỨ BA TRỞ LẠI

Ngày hôm đó, Kazuko chẳng quan tâm gì đến buổi học vì tiết nào cũng toàn là những thứ đã học qua.

Sau khi về nhà, Kazuko tiếp tục vắt não để tìm cách lý giải sự kiện kỳ lạ đang xảy ra với mình. Nhưng càng nghĩ càng rối trí. Thời gian đã đảo ngược một ngày? Hay là buổi sáng ngày 19 bỗng chốc biến thành buổi sáng ngày 18? Mà không phải, vì tất cả những học sinh còn lại không ai nhận ra rằng thời gian đã bị đảo ngược.

"Hay là chỉ có riêng mình bị quay ngược lại thời gian trước đó một ngày!? Phải rồi, chỉ có cách đó mới lý giải hết mọi chuyện. Nhưng tại sao lại xảy ra chuyện này chứ?"

Vừa nghĩ đến đó bỗng Kazuko hoảng hồn.

Nếu hôm nay chính là hôm qua... nghĩa là ngày 18, thì chẳng phải đêm nay sẽ có động đất ư? Và hỏa hoạn sẽ xảy ra gần khu nhà của Asakura Goro... Kazuko đứng ngồi không yên, ném hết đồng bài tập sang một bên.

"Đằng nào cũng từng làm chúng một lần rồi. Chẳng cần quan tâm nữa." - Kazuko tự nhủ như vậy trước khi lặng lẽ rời khỏi nhà.

Cô chẳng biết phải đi đâu, chỉ muốn đem chuyện này tâm sự với một ai đó. Lúc đầu, Kazuko định nói với Goro. Nhưng cô biết rõ Goro ngoài mặt thì ra vẻ mạnh mẽ, nhưng kỳ thực lại nhát cáy, chưa kể là chúa nhanh nhẩu đoảng. Kazuo thì ngược lại, trông mơ màng nhưng lại rất

bình tĩnh và thông minh.

Thế là Kazuko thẳng tiến về phía nhà của Kazuo.

Nhà Kazuo có hai tầng, xây theo phong cách Tây phương sang trọng. Băng qua hành lang sẽ thấy được khu vườn bên tay phải. Ngoài vườn có xây một khu nhà kính với biết bao loại hoa thơm cỏ lạ mọc bên trong. Bỗng, Kazuko ngửi thấy một hương thơm thoang thoảng. Đó là mùi thơm của hoa oải hương.

"A, ở đây cũng có trồng hoa oải hương..."

Kazuko thì thầm, hít thật sâu cho mùi hương ngọt ngào đó lan khắp lồng ngực. Những thực vật trong khu nhà kính đều do một tay ba của Kazuo trồng. Ngày trước, khi đến đây chơi, Kazuko từng được bác ấy cho xem bên trong nhà kính này.

Oải hương là một giống hoa xuất xứ từ Nam Âu với thân thấp, màu xanh lục quanh năm. Trên thân có nở những bông hoa màu tím nhạt, được dùng để làm hương liệu nước hoa. Chính ba của Kazuo đã dạy cho Kazuko những kiến thức đó.

Mùi hương này giống hệt mùi hương Kazuko đã ngửi thấy ở phòng thí nghiệm. Cảm giác quen thuộc mà Kazuko cảm nhận vào lúc đó có lẽ là do mùi hương ở đây. Cô chìm trong dòng suy nghĩ mơ màng, chân vẫn bước về phía phòng của Kazuo.

Cửa phòng Kazuo bật mở. Hai gương mặt quen thuộc lộ ra. Đó là Kazuo, và cả Goro nữa.

"Ra là Yoshiyama."

Goro cũng đến nhà Kazuo chơi.

"Cậu sao vậy? Đừng có đứng mãi ngoài đó. Mau vào đi! Hôm nay phụ

huynh không có nhà đâu."

Kazuko gật gật, thất thểu bước vào căn phòng mình đã từng đến học nhóm hai, ba lần trước đây. Kazuo vốn là con một.

Cả Kazuo lẫn Goro đều lo lắng khi nhận ra sắc mặt nhợt nhạt của Kazuko.

"Cậu có lo lắng chuyện gì không?"

"Có gì cứ tâm sự với tớ!"

Goro nói, vỗ ngực ra vẻ oai phong lắm liệt.

"Chuyện để nói thì có nhiều lắm."

Kazuko rên rỉ, lão đảo ngời xuống trước mặt hai người bạn thân làm hai ông tướng cũng lật đật ngời theo.

"Rồi, có chuyện gì..."

Vừa định tuôn trào thì Kazuko chợt khựng lại. Họ có tin cô không? Dám là không tin đâu. Nhưng không nói thì sẽ phải ôm nỗi đau này mãi. Nếu vậy thì chết mất. Kazuko quyết định sẽ nói hết tất cả.

"Chuyện này thật sự rất phi lý. Tớ cũng không chắc có thể kể rõ ràng. Nhưng hai cậu phải hứa là không được cười, nghiêm túc nghe hết đó!"

Kazuko chậm rãi bắt đầu từ trận động đất tối qua, và kết thúc bằng việc cô nhận ra thời gian đã bị quay ngược lúc ở lớp học.

Cả Kazuo lẫn Goro đều không dám hé răng cười, chỉ biết nín thở dỏng tai nghe từng lời Kazuko thổ thê. Sau khi kết thúc câu chuyện, Kazuko hít một hơi thật sâu.

"Tin hay không thì tùy. Vì ngay cả bản thân tớ nếu chỉ nghe kể thì cũng chẳng thể tin nổi. Nhưng đó thật sự là những gì tớ đang trải qua. Tớ dám cam đoan đó không phải là mơ."

Kazuo và Goro trầm ngâm một lúc vì vẻ mặt Kazuko quá nghiêm túc so với câu chuyện khó tin của cô.

"Tớ cũng muốn tin lắm. Mà..." - Goro chậm rãi nói.

"Yoshiyama nói nên tớ cũng muốn tin... nhưng có gì đó sai sai ở đây."

"Đúng là vô ích." - Kazuko thất vọng trong khi Goro cố chữa.

"Thì... làm gì có chuyện thời gian quay ngược lại một ngày chứ..."

"Asakura, khoan phán vội!" Kazuo cố gắng ngăn anh bạn mặt đang đỏ gay như trái gấc của mình lại, nói với Kazuko.

"Biết đâu cậu có siêu năng lực cũng nên."

"Siêu năng lực?"

"Tớ cũng không chắc. Nhưng tớ từng đọc sách, thấy viết rằng đôi khi trên thế giới xuất hiện những người có siêu năng lực. Nghe nói họ có thể di chuyển đến nơi mà mình nghĩ chỉ trong một khoảnh khắc, Năng lực đó gọi là dịch chuyển tức thời. Biết đâu lúc sắp bị xe tải cán, cậu đã khởi động siêu năng lực tiềm ẩn nên thực hiện bước nhảy xuyên thời gian?"

"Vớ vẩn! Không đời nào có chuyện đó."

Goro lắc đầu, kịch liệt phản đối.

"Làm gì có chuyện hoang đường như thế. Quá phản khoa học."

"Nhưng trên thế giới này đôi khi cũng xảy ra những chuyện mà khoa học không thể giải thích được đấy thôi."

Bị Kazuo vạch lại, Goro như bị chạm nọc.

"Chẳng có căn cứ gì hết. Cậu lấy gì chứng minh đây!?"

"Chứng minh được đấy." - Kazuko chen ngang đoạn đối thoại.

"Đêm nay sẽ có động đất, và khu nhà của Asakura sẽ bị cháy."

"Hả? Sao cậu nói xui thế?"

Mắt Goro mở lớn hết cỡ, thân hình khiêm tốn chiều cao và thừa mứa chiều ngang của cậu ta căng phồng hơn bao giờ hết.

CHƯƠNG 7

HÃY CỨ ĐỢI ĐẾN ĐÊM NAY!

"Cậu ăn nói quá đáng nha!"

Mặt Goro bây giờ đỏ choẹt như trái ớt hiểm. Cũng chẳng trách. Ai mà không điên tiết khi bị kẻ khác trù thẳng vào mặt mình rằng "nhà mày tối nay bị cháy đó". Không giận mới lạ.

"Nhưng đó là sự thật mà."

Kazuko nói như mếu. Cô biết hù bạn mình là không tốt. Nhưng nếu không nói đến mức đó thì làm sao chứng minh những điều Kazuko nói là sự thật.

"Điên... điên hết rồi." - Goro lắp bắp. Cơn giận khiến cơ miệng không thể điều khiển nổi nữa. Anh chàng đứng phắt dậy, tức tối ra khỏi phòng.

"Cậu ấy giận thật rồi. Làm sao đây..."

Kazuko và Fukamachi Kazuo bốn mắt chạm nhau. Kazuo khẽ chau mày lộ vẻ phiền não.

"Cậu ta tốt tính thật. Chỉ là nóng nảy quá. Nhưng đợi đến đêm nay là biết được những gì cậu nói là thật hay không ngay."

Mãi mà không thấy Goro quay lại nên Kazuo chạy đi tìm. Ra là chàng mập đang ở hành lang, lúi cuội tra danh bạ điện thoại.

"Cậu làm gì vậy hả?"

"Tìm số điện thoại của bệnh viện tâm thần!"

Kazuo hoảng hồn, vội giành cuốn danh bạ lại.

"Cậu khùng hả? Yoshiyama đã tội nghiệp lắm rồi. Chẳng lẽ cậu muốn nhốt bạn mình vào nhà thương điên sao!?"

"Biết là vậy nhưng..." - Goro cự lại.

"Đầu Yoshiyama có vấn đề chắc rồi. Không dẫn đi khám dám cậu ấy phát rồ lắm."

"Khoan đã! Cậu có chứng cứ gì mà dám chắc Yoshiyama bị bệnh?"

"Chứ cậu nghĩ người tỉnh táo có ai làm nhảm chuyện như thế không?"

"Vậy nếu tối nay thật sự xảy ra động đất và hỏa hoạn thì sao?"

"Không đời nào."

"Đó là cậu nói thôi. Chưa đến tối thì chưa biết đâu"

Kazuo ghé miệng vào tai Goro, khẽ thì thầm.

"Hãy chờ đến tối nay. Nếu không xảy ra chuyện gì thì cậu muốn gọi điện thoại đến đâu cũng được. Ngày mai gọi đến bệnh viện tâm thần cũng đâu muộn."

"Ừm..." - Goro bắt đầu ngó ngoai.

Hôm đó, sau khi trở về từ nhà Kazuo, Kazuko chẳng tập trung được vào việc gì. Cả cơm tối cũng nuốt không trôi. Một phần là vì những món này đã ăn một lần rồi. Thêm nữa là nội dung đối thoại giữa mẹ và cô em gái cũng giống hệt như xem lại một vở kịch.

"Sao sắc mặt con xấu thế? Có sao không?" - Mẹ của Kazuko lo lắng hỏi. Đó cũng là điểm khác duy nhất mà lần trước không có.

Kazuko cũng không có hứng làm bài tập. Tuy các trang vở giờ chỉ còn là những khoảng trắng, nhưng suy nghĩ mình đã từng giải chúng rồi khiến ý chí làm lại bài tập một lần nữa của Kazuko bị thối lui.

Cô định bụng sẽ đánh một giấc, nhưng chẳng ai biết trước sẽ có động đất mà bình thản ngủ ngon lành được.

Cuối cùng, Kazuko cũng đành phải ngả lưng lên giường, giữ nguyên đồ mặc ra đường như thế, mắt chăm chú đọc quyển sách đề thi tham khảo dành cho học sinh cấp ba. Thường thì Kazuko chỉ đọc nó đúng một ngày trước khi thi thôi. Cô dần dần chìm vào giấc ngủ với quyển sách úp lên mặt lúc nào không hay.

ẦM ẦM ẦM ẦM!

Lòng đất bắt đầu gầm lên. Rồi những đợt rung lắc xuất hiện. Là động đất!

"Đến rồi!"

Kazuko choàng tỉnh, chạy vội đến căn phòng mà mẹ và em gái cô đang gào thét.

"Đừng sợ, động đất không lớn lắm đâu." - Sau khi trấn an mẹ và em gái, Kazuko nhanh chóng rời khỏi nhà, hướng đến phía khu phố nhà Asakura Goro.

Lửa sẽ bắt cháy từ khu bếp của nhà tắm công cộng. Tuy biết là cháy nhỏ nhưng Kazuko vẫn nghĩ là mình nên báo cho mọi người xung quanh.

Thông thường, nếu biết có hỏa hoạn thì phải hô hoán lên. Nhưng nhờ lửa vẫn chưa đủ lớn để gọi là hỏa hoạn mà la toáng lên bây giờ, khéo còn bị người lớn mắng là quậy phá.

Cổng trước của nhà tắm công cộng vắng tanh không một bóng người. Nhưng từ phía cổng sau đã có khói bốc lên cùng những tàn lửa đỏ bay lập lờ.

"Cháy nh..." - Vừa định hét lên thì bỗng Kazuko im bật. Cô đang lo lắng về thái độ của Goro trong trường hợp cô là người đầu tiên phát hiện đám cháy.

Vốn Goro chẳng tin Kazuko. Cậu ta sẽ nghĩ Kazuko cố tình phóng hỏa để khiến lời tiên đoán của mình thành sự thật. Không khéo cô còn bị dẫn về đồn công an vì tội phóng hỏa đốt nhà ấy chứ.

Thoáng nghĩ thôi là Kazuko đã lạnh gáy.

Vậy bây giờ phải làm sao? Chẳng lẽ chỉ còn cách đứng nhìn ngọn lửa dần dần nuốt trọn mặt sau của nhà tắm công cộng?

MẶC PI-JA-MA

May mắn thay, ngay lúc đó, Shin - một người làm thuê cho tiệm gạo đối diện nhà tắm xuất hiện. Anh ta vừa mang xà bông rửa mặt đi ra từ trong nhà tắm. Sau một khắc thất thần nhìn đám tàn lửa tóe ra từ hướng cổng sau nhà tắm, chàng thanh niên lấy hết sức bình sinh rống lên như muốn làm thủng màng nhĩ Kazuko.

"Cháy nhà!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Ngay lập tức, từ cổng sau của những cửa tiệm xung quanh, người người ào ra nườm nượp.

"Ai đó mau gọi xe cứu hỏa!"

"Hình như có người đi gọi rồi."

"Cháy ở đâu?"

"Khu bếp của nhà tắm công cộng đó."

Cuối cùng thì xe cứu hỏa cũng đến. Cảnh sát bắt đầu khuyến cáo đám đông hiếu kỳ. Kazuko đã quá chán sự tập trung cực nhanh và đông đảo của đám người tò mò có thừa này.

"Yoshiyama! Mọi chuyện đều đúng như cậu tiên đoán." - Từ trong nhà, Asakura Goro chạy đến chỗ Kazuko với đôi mắt bàng hoàng, mặt xanh lét.

"Quả nhiên những gì Yoshiyama nói đều là thật." - Fukamachi đã đứng sau lưng Kazuko từ bao giờ, lặng lẽ nói. Khuôn mặt lộ vẻ căng thẳng.

"Ơ, Fukamachi!?" - Kazuko thấy Kazuo đang mặc pi-ja-ma trên người. Chợt nhớ về những gì cậu nói lúc sáng, Kazuko nói giọng hờn dỗi.

"Sao cậu nói cậu không có pi-ja-ma?"

Kazuo chưng hửng một lúc, sau mới lí nhí đáp.

"Thì... trước giờ đi ngủ tớ toàn mặc nemaki^{*}. Hôm nay tự dưng mẹ mang qua bộ pi-ja-ma này bắt tớ mặc. Mẹ nói bộ nemaki của tớ giờ chật rồi nên trưa nay mới mua pi-ja-ma cho tớ."

**Một loại áo ngủ truyền thống của Nhật.*

Kazuo và Goro nhìn Kazuko chăm chăm.

"Yoshiyama có năng lực tiên tri thật rồi." - Goro xúc động nói trong khi Kazuko lắc đầu phủ nhận.

"Đó không phải tiên tri, mà là một năng lực kỳ quái hơn cơ. Đến tớ còn phải kinh ngạc nữa là. Nhưng phiền phức lắm."

"Sao vậy?"

"Có siêu năng lực thế này phiền lắm. Ai biết lúc nào tớ lại quay ngược thời gian nữa chứ. Rồi tớ lại phải giải thích cho các cậu, giống như hôm nay vậy."

"Cậu không cần phải lo." - Goro mở to mắt, chớp chớp liên tục.

"Bây giờ tớ tin siêu năng lực của cậu rồi."

Bỗng Kazuo phì cười.

"Nhưng trưa nay nói thế nào cậu cũng có tin đâu."

Goro ngượng ngùng.

"Thì... đúng là thế..."

Nhìn Goro lúng túng như vậy nhưng Kazuko chẳng cười nổi.

"Quái đản thật. Lỡ tớ không thể trở lại bình thường thì sao?"

Goro xen ngang.

"Nhưng mà... có được siêu năng lực như vậy... A, mà nó tên gì nhỉ?"

Goro nhìn Kazuo cầu xin câu trả lời.

"Telepathy^{*}!" - Kazuo đáp.

**Ngoại cảm.*

Goro gật gù.

"Đúng rồi! Năng lực đó chẳng phải tuyệt vời lắm sao!?"

"Biết là vậy, nhưng chỉ mình tớ có thì khó chịu lắm. Cách hai cậu nhìn tớ bây giờ đâu còn giống trước đây. Như thể tớ không phải người ấy..."

"Bình tĩnh đi!" - Kazuo cười gượng.

"Nhưng là thế còn gì!" - Kazuko bắt đầu mất bình tĩnh.

"Nếu như chuyện này lộ ra ngoài, chắc chắn người ta sẽ nghĩ tớ không phải người mất."

"Cậu gượng đã!" - Kazuo cố gắng trấn an Kazuko.

"Chưa chắc cậu có năng lực như thế mà. Theo cậu kể, thì hiện tượng đi ngược thời gian mới xảy ra một lần. Rất có thể đó chỉ là một sự tình cờ. Mà dẫu cho cậu thật sự có siêu năng lực đó đi nữa, thì biết đâu nó chỉ có thể xuất hiện một lần duy nhất."

"Cậu nói cũng đúng... nhưng tớ không biết khi nào nó lại xảy ra nữa..." - Kazuko mím môi.

Đám cháy tắt dần. Những người hiếu kỳ cũng kéo nhau về. Cả ba người bạn quyết định sẽ tiếp tục nói về chuyện này vào ngày mai. Tạm thời, ai về nhà nấy nghỉ ngơi đã.

Đêm đó, Kazuko cứ trần trọc.

Cô nên đem chuyện này kể với ai? Thầy cô chẳng? Nhưng thầy nào cô nào chứ? Mà chắc gì họ thật sự tin những điều cô kể.

Miên man với dòng tâm tư đó, Kazuko thiếp đi lúc nào không hay. Đến khi mở mắt thì đã là lúc sáng rạng. Bóng những họa tiết ren của tấm màn cửa vẫn in chi chít lên sàn phòng như mọi ngày.

"Chết rồi!" - Kazuko hoảng hồn bật dậy.

Hôm nay là thứ Tư, ngày 19, cũng là ngày mà Kazuko và Goro bị chiếc xe tải vượt đèn đỏ cán trong lúc băng qua vạch đi bộ.

Cô tự trách mình sao quá lơ đãng, không cảnh báo cho Goro vào tối qua.

Ngước nhìn lên đồng hồ, bây giờ vẫn còn kịp. Kazuko phóng ra khỏi nhà, để lại bữa cơm sáng còn nóng hổi trên bàn.

VÀO LÚC ĐÓ, CHIẾC XE TẢI...

Goro vẫn chưa đến chỗ ngã tư đường. Kazuko thở phào nhẹ nhõm. Cô đứng chăm chú nhìn những vạch đường dành cho người đi bộ.

Ngày hôm nay, Goto sẽ ba chân bốn cẳng chạy đến đây vì dậy trễ.

Điều khiến Kazuko khó chịu bây giờ là những học sinh cùng lớp và người quen đang ném cho cô những cái nhìn soi mói khi họ thấy Kazuko cứ đứng như trời trồng tại vạch đường này.

Lỡ họ đến hỏi, Kazuko cũng không biết phải trả lời thế nào. Chẳng lẽ lại bảo là chuẩn bị cứu Goro khỏi bị xe tải tông à? Họ mà nghe thế sẽ bảo Kazuko bị tâm thần do ôn thi nhiều quá cũng nên.

Đang vắt óc tìm cách giải thích thì Kamiya Mariko, cô bạn ngồi cạnh, thường bắt chuyện với Kazuko xuất hiện.

"Ơ kìa? Yoshiyama, sao cậu lại đứng đây?"

"Trúng đạn rồi!"

Thoáng bối rối một lúc, Kazuko gượng gạo đáp.

"Tớ đang đợi Asakura."

Đúng là như vậy mà. Nhưng Mariko lại hiểu câu chuyện sang một hướng khác.

"Ra là cậu với Asakura..."

Trên mặt của Mariko nở một nụ cười nham hiểm. Vốn trước giờ Mariko luôn ghen tị với Kazuko vì có thể thân thiết với cả Fukamachi

Kazuo và Asakura Goro.

"Cứ tưởng trước giờ cậu cặp với Fukamachi chứ."

"Bớt giỡn đi nhé!" - Mặt Kazuko đỏ bừng. Rõ là một sự hiểu lầm tai hại.

"Làm gì có chuyện đó."

"Không sao, không sao!" - Mariko cao giọng cười, khẽ vỗ vai Kazuko trước khi băng qua vạch đường.

"Cậu không cần phải chối. Mà này, Asakura rất hay đi học trễ. Coi chừng đến cậu cũng bị vạ lây đó!"

Đợi đến khi Mariko đi khuất hẳn, Kazuko mới thể hiện thái độ.

"Đúng là đáng ghét!"

Cuối cùng Goro cũng đến trong bộ dạng hớt ha hớt hải. Vừa đúng lúc đèn giao thông chuyển sang màu đỏ.

"Chào cậu! Cũng bị trễ hả?"

"Tớ bị trễ là tại cậu đó!" - Kazuko muốn nói cho hả giận nhưng đây không phải lúc. Đèn lại chuyển xanh. Kazuko đang nghĩ cách để giữ chân Goro. Vì trong hoàn cảnh này, chỉ cần tín hiệu đèn chuyển màu là anh chàng hấp ta hấp tấp chạy qua đường ngay.

"Nghe nói người ta thường bị xe tông khi đi trễ lắm."

Nghe Kazuko phán làm Goro khó chịu ra mặt.

"Sao cậu toàn nói xui thế?"

"Thì đúng là vậy mà."

"Cậu cứ làm như bảo mẫu không bằng. Được rồi! Tớ sẽ cẩn thận."

"Nhớ đó! Đừng có vừa thấy đèn tín hiệu chuyển màu là chạy bay ra đường."

"Biết rồi, nói mãi!"

Đúng lúc đó, đèn tín hiệu chuyển màu. Goro nhìn trái ngó phải rồi đặt chân xuống vạch đi bộ.

"Khoan đã!" - Kazuko hét lớn.

Một chiếc xe tải điên cuồng lao ra từ ngã tư. Goro giật mình nhảy lên vỉa hè.

"Xe gì mà kinh khủng vậy."

Chiếc xe tải sượt qua mặt Goro trong gang tấc. Leo hẫng lên lề đường trong tiếng hét kinh hãi của người xung quanh.

"Tài xế ngủ gật rồi!!"

Goro và Kazuko nín thở.

Chiếc xe được đà hất văng thùng rác đặt gần đó, tông vào một người đàn ông khiến anh ta té đập người xuống nền gạch đá. Chiếc xe tải tiếp tục lao vào một tiệm quần áo sau khi tông một phụ nữ trẻ đang mang thai. Tiếng kính vỡ loảng xoảng cùng những mảnh thủy tinh vương vãi khắp nơi.

Miếng kính trước của xe tải vỡ nát. Toàn bộ phần đầu của chiếc xe biến dạng. Từ động cơ, khói đen bắt đầu bốc lên nghi ngút.

"Cứu tôi với!" - Tiếng một người đàn ông trung niên bị thương ở chân đang gào thét, toàn thân bê bết máu.

Kazuko và Goro bàng hoàng không nói nên lời trước sự việc khủng khiếp vừa xảy ra ngay trước mắt cả hai.

ĐỐI TƯỢNG ĐỂ "TRÚT BẦU TÂM SỰ"

Ngã tư đường trở nên hỗn loạn. Những người sống gần đó đổ về hiện trường tai nạn. Xe cảnh sát và xe cấp cứu rú còi inh ỏi trong khi đám đông hiếu kỳ tiếp tục bu lại.

Hai nhân vật chính vẫn chết trân nãy giờ.

Goro nhìn Kazuko với gương mặt thất thần.

"Đi chung với cậu riết chắc tớ cũng bị dính đạn mất."

"Cậu nói nhảm gì vậy!?"

Kazuko nói lớn, gườm Goro một cái rõ sắc. Anh chàng làm bộ mặt khó hiểu trước sự đe dọa của cô bạn thân.

"Đừng nói là vừa chứng kiến vụ tai nạn xong, sợ quá nên cậu phát điên rồi nhé."

"Làm gì có!"

Chợt nhận ra bản thân đang trể giờ lên lớp, hai cô cậu cuống cuống chạy như điên. Trên đường đến trường, Kazuko kể đầu đuôi nguyên nhân sự việc cho Goto nghe. Cuối cùng, cô buông một câu.

"Nếu lúc đó tớ mà không ngăn cậu lại thì bây giờ cả hai chúng ta đã..."

Goro nghe mà muốn lạnh gáy.

"Đã bị chiếc xe tải đó cán bẹp dí rồi chứ gì."

"Ừ..."

Khi Kazuko và Goro đến lớp thì tiết học đã bắt đầu.

Thầy Fukushima đứng trên bục giảng, ném một cái nhìn về phía hai học trò của mình, nhướn miêng cười nham hiểm.

"Đi trễ mà cũng có đôi có cặp cơ đấy."

Cả lớp vang lên tiếng khúc khích.

Nhưng thầy Fukushima nhận ra vẻ mặt thất kinh hồn phách của hai đứa nên thôi chọc ghẹo, tiếp tục giờ học như thường.

Đến khi đặt mông xuống ghế rồi mà tim của Kazuko lẫn Goro vẫn đập thình thịch. Cả buổi học, đầu óc hai kẻ đi trễ như ở trên mây.

"Phải rồi! Hay là nói chuyện này với thầy Fukushima?" - Kazuko thầm nghĩ, cố hết sức ghi nhớ đồng chữ chẳng chịt trên bảng đen.

Thầy Fukushima là giáo viên dạy Kazuko từ năm nhất. Thầy rất thân thiện, hơn nữa còn là giáo viên giỏi nhất khoa. Có thể thầy sẽ hiểu được siêu năng lực của Kazuko theo cách khoa học nhất.

"Phải bàn luận trước với Fukamachi và Asakura mới được!"

Sau khi tiết học kết thúc, cả ba người bạn đã quyết định sẽ giải thích cho thầy Fukushima hiểu. Cả bọn nhất trí chọn giờ nghỉ giải lao là thời điểm thích hợp.

Cứ sau mỗi tiết học, họ lại tụ tập ngoài hành lang xì xầm khiến cô bạn Kamiya Mariko và đám bạn cùng lớp nhìn chăm chăm, nhưng cả ba chẳng mảy may để tâm.

Sau giờ tan học, ba người bạn xếp hàng lên phòng giáo viên. Cũng may là bàn của thầy Fukushima nằm ở góc phòng trong cùng, dễ tâm sự. Chứ lỡ mà có giáo viên khác nghe được thì họ sẽ cho là trò đùa và gạt phắt đi mất.

Ba cô cậu học trò đứng vây quanh thầy Fukushima. Fukamachi Kazuo lên tiếng.

"Thưa thầy!"

Thầy Fukushima đang chăm chú đọc tạp chí khoa học, nghe tiếng gọi thì bất ngờ, ngẩng đầu lên.

"Các em kiếm thầy có việc gì?"

Thầy Fukushima nhìn mặt Kazuko và Goro, cười đắc ý.

"Đến xin lỗi thầy vụ hai đứa đi trễ sáng nay hả?"

"Dạ... cũng có liên quan đến vụ đó ạ..." - Kazuko lí nhí.

"Nhưng... tụi em có chuyện quan trọng hơn muốn nói..."

"Vậy sao. Mấy đứa ngồi xuống đi!"

Thầy Fukushima bình thản, lấy ba chiếc ghế đặt quanh mình cho ba học trò ngồi. Thầy khẽ mời điếu thuốc cầm trên tay.

"Thế... việc quan trọng là gì nào?"

Như đã bàn bạc trước, người giỏi ăn nói nhất trong bọn, Fukamachi Kazuo thuật lại vụ việc.

"Xin thầy chịu khó lắng nghe đến cuối chuyện và đừng cười em nhé. Vì người thường mà nghe chuyện này chắc chắn sẽ phá lên cười vì nó quá đổi hoang đường. Chính bọn em cũng đau đầu, không biết nên kể cho giáo viên nào. Nghĩ đi nghĩ lại, tụi em thấy chỉ có thầy là đáng tin nhất thôi ạ."

"Hừm."

Nụ cười của thầy Fukushima bỗng vụt tắt.

"Có vẻ trầm trọng nhỉ."

"Trầm trọng lắm ạ."

"Xem như vì các em đã tin tưởng thầy, thay hứa sẽ nghiêm túc lắng nghe đến cuối câu chuyện của mấy đứa."

"Tụi em cảm ơn thầy."

Kazuo thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lòng Kazuko lại râm ran như kiến bò. Quan trọng là làm sao để thầy tin câu chuyện mới được chứ.

"Thật ra... đây vốn là chuyện của Yoshiyama..."

Fukamachi Kazuo lấy bình tĩnh, bắt đầu kể chậm rãi.

BƯỚC NHẢY THỜI GIAN

"Ra là vậy..."

Phải mất một lúc lâu sau khi Fukamachi Kazuo kể hết mọi hiện tượng xảy ra với Kazuko, thầy Fukushima mới thở dài một tiếng.

Kazuko chăm chú quan sát thái độ của thầy Fukushima, trong lòng cô cứ thấp thỏm không yên.

"Xin thầy hãy tin em. Vì đến thầy còn không tin thì em có đem chuyện này kể cho bất kỳ ai cũng vô ích thôi." - Kazuko thầm nghĩ, cô mà dồn hết sức nói ra câu này thì chắc nó sẽ nghe như tiếng than thở ai oán mất.

"Thầy có tin tụi em không ạ?" - Như không thể chờ lâu hơn, Asakura Goro đánh bạo hỏi.

Và chính nhờ câu hỏi dứt khoát này của Goro, Kazuko cảm thấy yên lòng phần nào.

Thầy Fukushima đưa mắt chậm rãi nhìn ba đứa học trò, khẽ gật đầu.

"Tất nhiên là thầy tin. Vì nếu ba đứa muốn gạt thầy thì chắc chắn không dùng câu chuyện vớ vẩn thế này đâu. Thêm nữa, nhìn thái độ của các em, thầy tin rằng những gì mấy đứa nói đều là thật."

Cả ba cô cậu học trò vỡ òa trong sung sướng. Một gánh nặng lớn như vừa được trút xuống khỏi vai chúng.

"Mừng quá! Quả là không sai lầm khi kể chuyện này với thầy." - Kazuko nức nở.

"Yoshiyama..." - Thầy Fukushima hỏi, đôi mắt nhìn mơ màng vào khoảng không trước mắt.

"Sau khi xảy ra hiện tượng đó, à không, trước đó cũng được, em thấy cơ thể mình có gì lạ không?"

"Có ạ. Cảm giác kỳ lạ lắm. Em luôn trong trạng thái mơ hồ, không ổn định. Khó giải thích lắm ạ."

"Vậy cảm giác đó bắt đầu xuất hiện từ khi nào?"

"Em nhớ là từ thứ Bảy tuần trước, sau khi em ngủ thấy mùi hương kỳ lạ trong phòng thí nghiệm."

Thầy Fukushima bỗng đập bàn.

"Thầy nhớ rồi! Là lúc em nói thấy có bóng người lạ ở đó phải không?"

"Đúng rồi ạ."

"Khoan đã! Vậy là... bốn ngày trước sao..."

Thầy Fukushima lấy bút đánh dấu vào sổ tay, tiếp tục trầm ngâm.

"Thầy ơi, những hiện tượng kỳ lạ này thỉnh thoảng vẫn xảy ra chứ ạ?" - Asakura lí nhí hỏi.

"Dù chuyện này đang xảy ra ngay trước mắt nhưng em vẫn chưa thể nào tin nổi. Nó có thường xảy ra không ạ?"

Thầy Fukushima khẽ gật đầu thay cho câu trả lời.

"Đành chịu. Ai cũng vậy thôi. Người bình thường, khi gặp những hiện tượng mà họ không thể lý giải theo kiến thức khoa học thông thường thì có khuynh hướng muốn quên lãng chúng đi mà không cần phải xác nhận, về bản năng, họ ghét những hiện tượng như thế. Chẳng phải em cũng vậy sao Asakura?"

Goro bị thầy phán thế thì trở nên bối rối, ấp úng không nên lời.

"Thì em..."

"Nhưng khoa học là một quá trình xác thực những thứ chưa được chứng minh. Vì vậy, những hiện tượng kỳ lạ, phi lý đôi khi lại là một nấc thang giúp khoa học phát triển."

Thầy Fukushima giảng giải sôi nổi khiến Kazuo và Goro nghe say mê.

"Vì vậy, những vụ việc kỳ lạ như của Yoshiyama có tiếp tục xảy ra cũng tốt thôi. Vì sự thật là trên thế giới này có rất nhiều vụ việc tương tự. Có một người tên là Frank Edwards đã đi tập hợp và nghiên cứu những hiện tượng như thế này. Tuy nhiên, ông không phải là nhà khoa học, chỉ dừng ở mức nghiên cứu và ghi chép những hiện tượng đó."

"Vậy thì hiện tượng kỳ lạ mà Yoshiyama vừa trải qua có thể được giải thích thế nào ạ?" - Fukamachi Kazuo tò mò.

"Chỉ có thể là teleportation* và time leap*."

**Dịch chuyển tức thời.*

**Bước nhảy thời gian.*

"Time leap?"

"Tuy không chắc chắn, nhưng đã có những trường hợp rất giống với trường hợp của Yoshiyama xảy ra ở khắp nơi. Ví dụ như vào ngày 23 tháng Chín năm 1880, một người đàn ông tên David Lang đã đột nhiên biến mất tại một nông trường gần Gallatin thuộc tiểu bang Tennessee của Mỹ trước sự chứng kiến của vợ cùng hai đứa con và hai người bạn của anh ta. Thêm nữa, có hơn hai mươi chiếc máy bay đã biến mất tại vùng bờ biển phía Đông Nam của nước Mỹ. Cả hai trường hợp trên đều không tìm được người mất tích. Có tin đồn rằng những người đó đã bị

thổi bay đến một tương lai xa xôi, hoặc trôi ngược về một quá khứ xưa cũ nào đó.

Còn đối với teleportation, có trường hợp người ta đã tìm thấy một người đột nhiên biến mất ở Tokyo nhưng lại xuất hiện tại Kimberley, Châu Phi trong cùng một thời điểm. Nói chung, những chuyện này từ xưa đã có rồi."

ĐẾN HIỆN TRƯỞNG CỦA BỐN NGÀY TRƯỚC

Vì là lần đầu nghe chuyện này nên cả ba vô cùng sửng sốt.

"Nghĩa là trường hợp dịch chuyển tức thời và bước nhảy thời gian... đều đã từng xảy ra ạ?"

Thầy Fukushima gật gù.

"Chỉ có thể lý giải như vậy. Vào khoảnh khắc sắp bị xe tông, em đã nhớ về bản thân mình lúc nằm trong phòng. Đồng thời, cũng mong muốn chạy trốn đến một nơi thật xa về mặt thời gian. Vì thế nên em đã dịch chuyển ngược về thời điểm trước đó."

"Nhưng tại sao hiện tượng này lại...?"

"Lại xảy ra với em chứ gì! Để xem..."

Thầy Fukushima nói, tay vẫn hí hoáy viết gì đó vào cuốn vở trên tay.

"Thầy nghĩ nguyên nhân có thể là do mùi hương của thứ thuốc mà em đã ngửi thấy tại phòng thí nghiệm bốn ngày trước. Do ngửi thấy mùi oải hương đó nên em mới xuất hiện những triệu chứng của bệnh thiếu máu đúng không?"

"Vâng ạ..."

"Vấn đề chính là thứ thuốc đó. Rất có thể nó đã khiến em có được siêu năng lực này. Nhưng mà... em không thích như vậy sao?"

"Đúng rồi ạ!" - Kazuko xù lông nhím.

"Em ghét vì chỉ có bản thân mình có thứ năng lực này."

"Cũng dễ hiểu thôi. Em sợ bị người khác cho là mình dị thường phải không?"

Hai thầy trò nhìn nhau, đầu gật gật tán đồng.

"Thầy thông cảm với em. Được rồi, bây giờ em cần phải dùng siêu năng lực của mình để quay ngược về phòng thí nghiệm tại thời điểm bốn ngày trước."

"Bốn ngày trước!?"

Đến lượt ba cô cậu học trò kinh ngạc.

"Nhưng... làm thế nào mới được?"

"Làm thế nào là sao?"

Thầy Fukushima hướng mặt về phía Kazuko hỏi, lúc này nhìn cô như sắp khóc òa.

"Thì chỉ thực hiện bước nhảy thời gian thôi. Chẳng phải em đã từng làm một lần rồi sao?"

"Nhưng lúc đó là do em sắp bị xe tải cán nên trong vô thức mới..."

"Hiểu rồi. Vậy trạng thái tâm lý và cơ thể của em trong lúc đó như thế nào? Nếu tái hiện được trạng thái đó thì thầy nghĩ em sẽ khởi động được siêu năng lực ấy."

"Nhưng thầy ơi, dù Yoshiyama có làm được đi nữa, thì tại sao lại cần quay lại thời điểm bốn ngày trước ạ?"

Fukamachi Kazuo lo lắng hỏi.

"Chúng ta cần phải gặp được người đã tạo ra thứ thuốc đó. Nói đúng hơn là kẻ đáng ngờ mà Kazuko đã bắt gặp. Và phải gặp trước khi hắn chế ra được thuốc. Như vậy là giải quyết được mọi vấn đề. Tuy hơi mạo hiểm nhưng thầy nghĩ Yoshiyama sẽ làm được." - Thầy Fukushima nói,

mắt nhìn thẳng về phía Kazuko.

"Phải rồi! Chỉ cần không cho hắn chế ra thứ thuốc đó thì em sẽ thoát khỏi chuyện này."

"Nhưng vấn đề quan trọng nhất vẫn là..." - Fukamachi Kazuo trầm ngâm.

"Làm sao chúng ta có thể giúp Yoshiyama quay ngược về thời điểm bốn ngày trước?"

Thầy Fukushima gật đầu, song lại hỏi Kazuko.

"Yoshiyama, em có nhớ cảm giác của mình trước thời điểm suýt bị xe tông không?"

"Em chịu. Chẳng nhớ nổi." - Kazuko khổ sở lắc đầu.

"Nếu không nằm trong hoàn cảnh đó thì không tài nào nhớ ra đâu ạ."

"Ra vậy..."

Asakura thoáng lạnh gáy khi hồi tưởng lại sự kiện hãi hùng sáng nay.

"Nhưng cũng không thể đẩy Yoshiyama vào tình cảnh nguy hiểm thế."

"Rồi! Chuyện đó để thầy tính." - Thầy Fukushima đứng dậy nói.

Xung quanh, các thầy cô khác đã về từ bao giờ, để lại một phòng giáo viên vắng vẻ. Bóng tối dần bao phủ khu phòng tập thể dục.

"Ba đứa cũng phải về mà. Để thầy đi cùng mấy em một đoạn."

Cả ba cô cậu học trò đi cùng người thầy của mình ra tới cổng trường.

"Lỡ tớ có quay về được thời điểm bốn ngày trước, lúc đó, các cậu có hỗ trợ cho tớ được không?"

Kazuko vừa dứt lời thì Fukamachi Kazuo đáp.

"Chuyện đó thì bó tay. Vì thời điểm đó vẫn chưa có sự kiện kỳ lạ gì xảy ra. Dù lúc đó có nghe cậu giải thích thì tớ cũng chẳng tin đâu."

Asakura Goto tiếp lời, mặt ửng đỏ.

"Tớ thì lại càng không tin."

"Vậy là tớ phải tự lực cánh sinh ư?" - Kazuko buồn bã.

Thầy Fukushima đột nhiên chạy nhanh về phía đường lộ, hét lớn.

"Các em mau chạy đi! Có thanh sắt sắp rơi xuống kìa!"

Hai, ba ngày trước, tại đây cũng từng có vụ thanh gỗ dùng trong quá trình thi công rơi xuống lề đường khiến người đi bộ bên dưới bị thương. Kazuo và Goro la toáng lên, hét ha hét hải chạy theo thầy Fukushima.

Nhưng Kazuko thì không thể chạy nổi. Vì quá kinh hãi nên chân cô không thể nhấc lên được. Cả cơ thể run lẩy bẩy khi tưởng tượng ra cảnh cả thanh sắt khổng lồ rơi trúng đầu mình.

"Mình bị thanh sắt đè chết mất." - Kazuko hãi hùng nghĩ, và đó cũng là lúc cô thực hiện bước nhảy thời gian.

ĐÊM LANG THANG TRÊN PHỐ

Trong một khoảnh khắc, cơ thể Kazuko lơ lửng trên không trung. Cảm giác như có ai nhắc bổng toàn thân cô lên.

"Mình phải chạy về phía đường lớn, chỗ mà thầy Fukushima, Goro và Kazuo đang đứng. Mình sắp bị đè chết rồi!"

Chính bản năng sinh tồn đã thúc đẩy sức mạnh tinh thần của Kazuko, khiến cô bay lên trời.

Cảnh vật trước mắt Kazuko đột nhiên tối lại. Lỗ tai ù đi và hoàn toàn không nghe thấy gì trong vài giây tiếp theo.

Khi Kazuko tỉnh lại, trời đã tối khuya. Mới cách đây một tiếng trước, ánh nắng chiều còn nhuộm đỏ những tòa nhà khổng lồ. Vậy mà giờ đây, trong mắt Kazuko chỉ thấy phản chiếu những chòm sao mùa đông sáng lấp lánh.

"Thầy Fukushima!"

Kazuko chỉ biết gọi to tên của từng người. Tuy nhiên, xung quanh chẳng có ai.

Kazuko đang ở con đường lớn, đúng như cô đã ước. Nhìn về phía lề đường, Kazuko chẳng thấy thanh sắt nào rơi cả.

"Ôi..." - Kazuko rên rỉ, đưa tay ôm mặt.

Trên đường giờ chẳng thấy chiếc xe nào. Đừng nói là thầy Fukushima, Goro hay Kazuo, đến cả người đi đường cũng chẳng thấy một ai. Con đường tăm tối đến đáng sợ.

"Phải rồi! Chắc chắn là mình đã thực hiện bước nhảy thời gian!" - Kazuko ngược mặt lên nhìn xung quanh.

Một con đường vắng được soi rọi bởi ánh sáng yếu ớt của những ngôi sao le lói cùng bóng đen của những tòa nhà. Gió đêm thổi lạnh dựng cả tóc gáy khiến Kazuko đứng ôm cặp táp mà run cầm cập.

Chợt, Kazuko nhận ra rằng thực chất chẳng có thanh sắt nào rơi cả. Chính thầy Fukushima đã dọa Kazuko để cô thực hiện bước nhảy thời gian.

"Nhưng bây giờ là mấy giờ nhỉ? À không, là ngày mấy mới đúng. Nếu thực sự đã quay về quá khứ, thì mình đã quay về trước đó bao nhiêu ngày? Vì muốn mình trải nghiệm lại cảm giác như khi suýt bị xe tông nên thầy Fukushima đã dọa mình. Nhưng thầy có biết trước rằng mình sẽ quay về thời điểm nào không?"

Kazuko tiếp tục vắt óc suy nghĩ.

"Đúng rồi!" - Kazuko chợt nhớ ra trong cặp mình có vở chép bài. Chỉ cần nhìn vào nội dung chép trong đó là biết hôm nay ngày mấy thôi.

Kazuko liền mở cặp và lôi cuốn vở ra. Dưới ánh đèn đường chập choạng, Kazuko nhận ra những nội dung mà cô chép trong tiết học của "ngày hôm nay" đã biến mất. Và hiện tại chính là thời điểm của hai ngày trước, nghĩa là đêm thứ Hai, ngày 17 hoặc là rạng sáng của thứ Ba, ngày 18. Từ không khí lạnh giá này, Kazuko đoán đây là thời điểm bắt đầu bước qua ngày thứ Ba.

"Nghĩa là mình của hiện tại đang vùi đầu ngủ ngon lành trên giường!?" - Kazuko đứng bật dậy, mặt tái xanh.

"Mình đang ở đây. Và một bản thân khác của mình thì đang ở nhà.

Nghĩa là trong cùng một thời điểm, có hai người cùng là mình tồn tại. Và nếu trở về nhà, mình sẽ gặp được chính bản thân mình? Chuyện gì khủng điên vậy trời..."

Kazuko hoảng hốt, lắc đầu xua đi suy nghĩ khó tin đó.

"Nhưng chẳng phải mấy ngày qua toàn xảy ra những chuyện khó tin đấy ư? Mình biết đi đâu đây? Nếu thật sự có một mình khác đang ở nhà thì làm sao mà về?" - Kazuko mếu máo.

"Lạnh quá! Cứ lang thang ở đây đến sáng có mà chết cồng. Chưa kể còn có khả năng bị dẫn tới đồn cảnh sát vì tưởng là trẻ bỏ nhà đi bụi nữa."

Chân Kazuko theo bản năng, dẫn lối cho cô về đến ngôi nhà quen thuộc.

"Cứ thử về nhà đã. Từ cửa sổ, mình có thể quan sát trong phòng. Dù ngắm chính bản thân mình đang ngủ qua cửa sổ chẳng phải dễ chịu gì." - Kazuko tự nhủ, tiếp tục đi trên phố đêm tĩnh lặng.

Cuối cùng, Kazuko cũng về đến nhà trong bộ dạng rét co ro. Giờ này, cửa chính đương nhiên đã bị khóa. Kazuko thất thểu vòng ra cửa sau, cố gắng để cảnh vệ tuần tra không bắt gặp cũng như làm kinh động đến đám chó canh xung quanh.

Bình thường, Kazuko có thói quen bật đèn ngủ trong phòng vào giờ này. Vì nếu tối quá, cô sẽ không ngủ được.

Kazuko tiến gần về phía cửa sổ, khẽ nhón chân nhìn vào phía trong. Bên trong phòng vẫn tỏa sáng mờ màng bởi ánh đèn ngủ yếu ớt như mọi ngày. Kazuko hồi hộp hướng mắt về phía chiếc giường thân yêu của mình.

CHUYẾN DU HÀNH VỀ HÔM QUA VÀ HÔM KIA

Phù...

Kazuko thở phào nhẹ nhõm. Trên giường không có một Kazuko nào cả. Vậy là sẽ không xảy ra hiện tượng mâu thuẫn vì có hai Kazuko đồng thời tồn tại. Nhưng trên giường gối vẫn bừa bộn, giống như đã có ai vừa mới ngủ tại đây.

Mới an tâm được một lúc, Kazuko lại bắt đầu cảm thấy lo lắng. Cô không thể vào nhà được. Cửa sổ đã bị khóa chốt trong. Cửa chính chắc chắn đã khóa. Cửa sau nhà bếp chắc cũng không hơn. Mẹ của Kazuko rất kỹ tính chuyện cửa nẻo.

"Làm sao đây!?" - Kazuko rối bời.

Không thể bấm chuông đánh thức mẹ dậy mở cửa được. Mẹ Kazuko đã nghĩ là con gái mình giờ này đang ngủ trong phòng. Giờ mà trông thấy bộ dạng này của Kazuko chắc mẹ bất tỉnh nhân sự mất.

Trời bắt đầu lạnh thêm. Hai chân Kazuko run rẩy, hòa nhịp với hàm răng kêu lạch cạch vì lạnh của cô. Bên trong nhà thật ấm áp làm sao. Ấm nước sôi được đặt trên chiếc lò sưởi đốt bằng dầu bốc khói nghi ngút. Hơi nước sôi làm mờ đi cả mặt kính cửa sổ, hình thành nên những giọt nước li ti.

"Mình nhất định phải vào phòng." - Kazuko quả quyết.

"Nếu không chắc sẽ chết cóng ở đây mất."

Và một lần nữa, Kazuko cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng. Cảm giác

giống hệt như lúc ở công trường.

"Đúng rồi! Mình đang dùng ý thức của mình để thực hiện bước nhảy xuyên thời gian!"

Cơ thể như sắp bay hẫng lên không trung. Kazuko tập trung hết ý chí nghĩ về căn phòng của mình. Và cũng giống như lần trước, trước mắt cô chỉ còn là một màu tối đen với tiếng ù ù ở hai bên tai.

Khoảnh khắc tiếp theo, Kazuko nhận ra mình đang đứng ở trong phòng. Mắt cô khó chịu vì ánh nắng chói lòa. Phía bên kia cửa sổ, mặt trời đã lên cao.

"Trưa rồi!" - Kazuko kinh ngạc.

"Mình đã thực hiện được bước nhảy thời gian bằng chính sức lực của bản thân! Không cần ai trợ giúp!"

Kazuko thốt lên trong sự vui sướng tột độ. Chợt, cô hạ giọng.

"Không được! Lỡ mẹ nghe thấy thì chết! Mà bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ? Cũng chưa rõ là đang sáng hay chiều. Nhớ bây giờ đang là giờ học chắc mình bị mẹ mắng té tát. Có giải thích mẹ cũng chẳng hiểu." - Kazuko suy tính.

Cô lắng tai nghe động tĩnh. Trong nhà im phăng phắc. Cả mẹ và em gái của Kazuko đều không ở nhà.

"Chắc mình lại quay ngược về quá khứ nữa rồi. Nếu vậy thì hôm nay là ngày mấy. Nếu không xác nhận được thì sẽ gây nhầm lẫn tai hại mất." - Kazuko cuống cuống mở cặp táp, lôi cuốn vở ra xem.

Trong vở có chép nội dung bài học của thứ Sáu, ngày 14 nhưng không thấy ngày tiếp theo.

"Vậy bây giờ chắc là buổi chiều thứ Sáu, ngày 14? Vậy là lần này

mình nhảy về tới ba ngày trước." - Kazuko thở hắt một tiếng.

"Cứ xem như hôm nay là chiều ngày thứ Sáu đi. Mà không, cũng có thể đây là sáng ngày thứ Bảy. Vì bây giờ mình không đi học, đang ở nhà nên trong vở không có chép nội dung bài học cũng nên."

Kazuko cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ. Cô chẳng biết phải làm thế nào. Hôm nay là thứ Sáu hay thứ Bảy? Có xem lịch cũng chẳng xác định được. Trong phòng lại không có nổi một cái đồng hồ.

Kazuko rón rén men theo hành lang. Có vẻ trong nhà không có ai. Kazuko tiến gần đến phòng khách, nơi có đặt một trụ đồng hồ.

Cô khẽ mở cánh cửa giấy. Bên trong phòng không có người. Chỉ có tiếng tích tắc gõ nhịp thời gian của đồng hồ đều đặn vang lên. Bây giờ là mười giờ ba mươi phút.

"Mười giờ rưỡi sáng!? Vậy bây giờ đang là giữa tiết học thứ ba!?" - Kazuko tức tốc phóng nhanh về phòng, vơ vội chiếc cặp táp.

"Phải đến trường thôi!"

Khởi nguồn của mọi chuyện xảy ra với Kazuko đều bắt đầu từ sau giờ tan học hôm thứ Bảy. Chẳng phải cô vất vả quay ngược thời gian về đây chỉ để gặp bóng đen mà cô thấy lúc đó ư.

Kazuko quyết tâm phải quay lại hiện trường lúc đó, gặp cho bằng được bóng đen đã bốc hơi ngay trước mắt cô.

Kazuko khẩn trương chạy đến trường, tránh để người quen bắt gặp.

LẦN THỨ HAI ĐẾN HIỆN TRƯỞNG

Khi Kazuko đến trường, lớp học đã bước vào giờ nghỉ giải lao giữa tiết ba và tiết bốn.

Cô cảm thấy may mắn vì lỡ cô vào lớp ngay giữa tiết, bị thầy phạt thì biết giải thích thế nào. Rủi thay, vừa bước vào lớp, toàn bộ học sinh đều kinh ngạc hướng mắt nhìn về phía cô.

"Yoshiyama! Cậu vừa đi đâu về vậy?" - Kamiya Mariko, cô bạn ngồi cạnh Kazuko lên giọng điều tra. Sắc mặt tái xanh của cô bạn khiến Kazuko thoáng kinh ngạc.

"Đi đâu về là sao?"

Mariko đổp chát ngay khi nghe câu hỏi tỉnh rụi của Kazuko.

"Cậu đùa hả!? Chẳng phải chính cậu là người đột nhiên biến mất giữa tiết ba sao!?"

"Biến mất?"

"Đúng vậy."

Asakura Goro chen ngang.

"Cậu lén lút trốn ra khỏi lớp như vậy nên mọi người mới lo lắng. Vì trong lớp học lúc đó chẳng ai thấy cậu đứng lên. Thậm chí còn không nghe thấy tiếng mở cửa."

"Chứ còn gì nữa!" - Mariko tiếp tục chì chiết.

"Đến tứ ngời kể bên mà còn chẳng biết cậu đi lúc nào nữa là."

Với dáng vẻ thơ thần như mọi khi, Fukamachi Kazuo, lúc bấy giờ đang đứng sau Goro phán.

"Yoshiyama, cậu giống như phù thủy ấy. Thoắt cái là bốc hơi mất."

Kazuko bắt đầu hiểu ra những điều mà các bạn mình nói.

Mỗi khi Kazuko của tương lai quay về quá khứ, thì một Kazuko khác ở ngay thời điểm đó sẽ biến mất. Đó chính là cách giải quyết mâu thuẫn của sự tồn tại trùng lặp.

Kazuko trong lớp học biến mất cũng chính vào lúc mà Kazuko tương lai xuất hiện trong phòng.

"Nhưng làm sao mà giải thích đây trời?" - Kazuko điên đầu, khẽ liếc nhìn biểu cảm của Fukamachi Kazuo và Asakura Goro.

"Hai ông tướng này không tin mình là cái chắc."

Phải rất lâu sau thời điểm này, Kazuko mới giải thích cho họ nghe. Vì thậm chí đến bây giờ, sự kiện là nguyên nhân của mọi thứ vẫn chưa xảy ra.

"Vậy rốt cuộc cậu đã đi đâu hả?" - Mariko hét lên kịch tính. Cô nàng đang rất bực mình vì một hiện tượng không thể lý giải nổi xuất hiện ngay trước mũi mình.

"Tại... tớ thấy không khỏe... nên mới ra nhà vệ sinh..." - Lời chống chế của Kazuko chẳng thuyết phục nổi Mariko.

"Đi vệ sinh mà mang luôn cặp táp hả!?"

Mariko nhìn chiếc cặp táp mà Kazuko vẫn đang nắm chặt trên tay bằng đôi mắt đầy vẻ hoài nghi.

Vừa may, ngay lúc đó, thầy Komatsu xuất hiện. Đám học sinh ngưng bàn tán, ai về chỗ nấy. Kazuko vẫn lấy vở và sách giáo khoa ra. Đối với

cô, đây lại là một tiết học cũ.

Mariko và đám bạn cùng lớp đã dần quên đi chuyện của Kazuko, cô thấy nhẹ hẫng người vì không thấy ai bàn tán từ lúc đó cho đến giờ tan học.

Hôm nay, Kazuko, Goro và Kazuo được thầy Fukushima chỉ định đi dọn dẹp phòng thí nghiệm. Quả là giống hệt như trước.

Khi cả ba dọn dẹp xong cũng là lúc sân trường trở nên im ắng. Đâu đó có tiếng đóng mở những cánh cửa phòng học cùng giai điệu Polonaise của nhà soạn nhạc Chopin vang lên êm ái trong phòng pi-a-nô.

"Được rồi! Để tớ mang rác đi vứt. Hai cậu mau đi rửa tay đi!"

"VẬY PHIỀN CẬU NHÉ."

Bị nhắc nhở, Kazuo và Goro thất thểu đến chỗ rửa tay. Kazuko ngay lập tức vào phòng thí nghiệm.

Goto và Kazuo vừa rửa tay vừa trò chuyện.

"Yoshiyama xem tội mình như em bé không bằng. Còn bảo 'Mau đi rửa tay' nữa chứ. Đến là phát bực." - Goro than.

"Chắc vậy." - Kazuo đáp với ánh mắt mơ màng như mọi khi.

Rời khỏi nhà vệ sinh, Goro về lớp lấy cặp táp trong khi Kazuo lên phòng giáo viên báo đã dọn dẹp xong.

Lúc bấy giờ, Kazuko nép mình sau tấm bình phong bên trong phòng thí nghiệm, hồi hộp chờ đợi bóng đen nọ xuất hiện.

"Hắn sắp đến rồi! Phải bình tĩnh!" - Kazuko tự trấn an, gắng đứng vững.

Cánh cửa nối với phòng học lý thuyết bật mở. Có ai đó đang rón rén

đi vào.

"Hắn đến rồi!"

CHÂN TƯỢNG KẺ ĐỘT NHẬP

Kazuko nghĩ tạm thời mình sẽ không xuất hiện trước mặt kẻ địch.

Mà tuy nói là kẻ địch... nhưng cô vẫn chưa rõ người này có gây nguy hại gì cho mình hay không. Cũng không biết đó là nam hay nữ. Tuy nhiên, chỉ chắc một điều, là "một ai đó" đang bước vào phòng thí nghiệm này, chính là kẻ đã khiến cho Kazuko lao đao điên đảo mấy ngày qua.

Chính kẻ đó đã khiến cho Kazuko phải trải qua những hiện tượng quái đản này.

Kẻ đột nhập mở tủ thuốc ra. Có vẻ như hắn đang lục lọi trong đó. Kazuko nghe tiếng leng keng của những ống thí nghiệm và lọ thuốc mà hắn lấy ra.

"Chờ thêm một tí nữa. Hắn sẽ đặt đồ nghề lên bàn và bắt đầu chế thuốc. Đợi khi hắn hoàn thành, mình sẽ xuất hiện và tra hỏi hắn." - Kazuko tính toán.

Nhưng Kazuko cảm thấy sợ hãi khi nghĩ đến việc xuất hiện trước mặt hắn. Lỡ đây là một tên hung tợn thì biết làm thế nào. Hắn có tấn công vì Kazuko đã biết được bí mật của hắn không? Nếu thật là thế thì thân con gái như Kazuko làm sao đánh lại. Tay chân cô bủn rủn.

Kazuko tiếc rằng phải chi mình kể chuyện này với ai đó và nhờ người ta đi chung thì hay biết mấy. Nhưng giờ đã muộn. Kazuko chỉ còn cách một mình đối mặt với hắn thôi, và đó là kẻ đã chế ra thứ thuốc kỳ lạ,

khiến Kazuko có được siêu năng lực dịch chuyển tức thời và khả năng thực hiện bước nhảy thời gian. Đối phương là một thiên tài? Một tên điên khùng? Hay là một quái nhân?

Nhưng dù kẻ đó có là ai thì Kazuko cũng phải giáp mặt. Cô đã phát ngán với cái siêu năng lực này. Vì nó mà cô bị bạn bè xem như yêu quái.

Vì vậy, Kazuko nhất quyết phải gặp cho bằng được kẻ này. Phải nhờ hần giúp Kazuko trở lại bình thường. Thậm chí phải hăm dọa hần nếu cần. Nhưng Kazuko không tự tin rằng mình có thể làm được việc đó.

Cô cũng tính đến trường hợp dù năn nỉ thế nào hần cũng không chịu nghe. Hoặc hần không có khả năng giúp Kazuko trở lại bình thường. Lúc đó xem như cô chết chắc.

Phòng thí nghiệm bỗng trở nên im ắng. Kẻ đột nhập đã bắt đầu chế thuốc.

"Đã đến lúc mình ra mắt!" - Kazuko dứt khoát.

Nghĩ là thế, nhưng chân Kazuko chẳng thể cử động. Cảm giác sợ hãi khi sắp phải đối mặt với kẻ đứng sau mọi việc khiến cơ thể Kazuko không nghe theo lời cô nữa.

"Mày vất vả đến đây là vì cái gì hả? Nếu không gặp hần ta thì mọi cố gắng trước giờ đều sẽ là vô nghĩa." - Kazuko cố gắng thuyết phục bản thân. Nhưng càng nghĩ, tứ chi cô càng đông cứng dù chúng không hề bị lạnh.

"Đồ thờ ếp! Mày đúng là đồ thờ ếp!" - Kazuko gắng đập tan nỗi sợ trong lòng.

"Yoshiyama, cậu ra đi. Tôi biết cậu trốn trong đó này giờ rồi."

"Giọng nói này..." - Kazuko kinh ngạc tột độ. Cô không thể tin vào tai

của mình nữa. Chủ nhân của giọng nói này là một người... một người vô cùng thân thiết với Kazuko.

"Không... không lẽ nào..."

Kazuko thất thần bước ra khỏi tấm bình phong. Người đang đứng trước tủ thuốc, nhìn cô mỉm cười triu mến, đó chính là...

"Fukamachi... là cậu ư?"

Từng lời từ miệng Kazuko thoát ra toát lên sự bàng hoàng, vẫn đôi mắt mơ màng cùng khuôn mặt lơ ngơ như thường lệ, người đang đứng trước Kazuko chính là cậu bạn học cùng lớp, Fukamachi Kazuo.

"Kẻ mình tìm kiếm bấy lâu nay là cậu ta, người luôn bên cạnh mình trước giờ, là kẻ gây ra mọi chuyện." - Kazuko vẫn chưa thể tin được. Nhưng bây giờ có phủ nhận cũng không được. đành phải chấp nhận sự thật. Nhưng đầu tiên, Kazuko phải xác nhận xem cậu ta có phải là người đã khiến cô lên bờ xuống ruộng hay không đã.

"Phải bắt cậu ta khai ra cho bằng hết!" - Kazuko quả quyết.

"Ra cậu là kẻ chế ra thứ thuốc khiến tôi chịu bao nhiêu khổ đau này!"

Bỗng Kazuko thấy căm ghét con người này khủng khiếp. Cậu ta lúc nào cũng giả ngây ngô ở cạnh ngắm nhìn cô chịu khổ sở suốt thời gian qua. Kazuko lườm cậu chàng với đôi mắt đầy hận thù.

"Đúng là tớ. Nhưng tớ không cố ý khiến cậu gặp rắc rối. Việc cậu có siêu năng lực này là hoàn toàn ngẫu nhiên. Đừng hiểu lầm nhé. Còn việc tớ im lặng đến giờ là có nguyên do. Tớ sẽ giải thích sau. Tất cả đều là vì cậu thôi. Tin tớ đi!" - Kazuo cố phân trần trước ánh nhìn hằn học của cô bạn.

"Nhưng... nhưng..." - Thậm chí Kazuko còn không biết phải hỏi gì. Có

quá nhiều câu hỏi trong đầu cô.

"Tớ vẫn chưa thể tin nổi. Làm thế nào mà cậu..."

Kazuo nhìn Kazuko, bật lên một nụ cười thương xót. Trong nụ cười đó, Kazuko nhận thấy sự già dặn đến kỳ lạ. Nó không giống kiểu ra vẻ ta đây là người lớn của đám bạn cùng lớp.

"Người này không phải là một thiếu niên bình thường. Chỉ ít là không giống mình và lũ bạn. Đây... là một người trưởng thành thực thụ."

- Kazuko linh cảm.

"Cậu... là ai?"

CẬU THIẾU NIÊN ĐẾN TỪ TƯƠNG LAI

"Giải thích thế nào nhỉ?" - Fukamachi Kazuo trầm ngâm. Cậu nhẹ nhàng đưa mắt hướng về Kazuko, hít nhẹ một hơi, sau đó chậm rãi nói.

"Chuyện này giải thích mất thời gian lắm. Nhưng tớ muốn cậu tin rằng tất cả những lời tớ sắp nói đây đều là sự thật. Tuy vậy, đến giờ cậu đã trải qua rất nhiều sự kiện kỳ lạ và khó hiểu rồi, nên chắc sẽ dễ dàng chấp nhận chúng hơn người khác. Giải thích bằng một câu thôi - Tớ là người đến từ tương lai."

"Người đến từ tương lai!?" - Kazuko cảm thấy chói với. Tuy đã dặn lòng dù là chuyện gì cô cũng sẽ tin, nhưng thế này thì thật quá sức chịu đựng. Cách giải thích này hoàn toàn vượt xa giới hạn thường thức, ít nhất là giới hạn thường thức của Kazuko. Cô lắc đầu phủ nhận kịch liệt.

"Không thể tin được!"

"Thấy chưa." - Kazuo đáp, thản nhiên một cách kinh ngạc.

"Đành chịu. Nghe giống như truyện khoa học viễn tưởng quá hả?"

"Cậu ta giỡn mặt với mình ư!?" - Kazuko trầm nghĩ, nhưng giờ không phải lúc cô nói câu đó.

"Vậy là cậu đã dùng cỗ máy thời gian để trở về đây?" - Kazuko gắng gồng hết các cơ bắp để rặn chữ, trong khi Kazuo lắc đầu phủ nhận.

"Không phải, tớ cũng dùng cách giống như cậu thôi, thực hiện bước nhảy thời gian và dịch chuyển tức thời."

"Vậy là cậu ta đang nói thật." - Kazuko thấy căn phòng mình đang

đứng bồng chao đảo, khiến cô chật vật giậm chân xuống sàn để giữ thăng bằng.

Kazuo tiếp tục nói từ tốn.

"Cậu không tin chuyện tớ kể cũng không sao. Cứ xem như đang nghe kể chuyện cổ tích cũng được. Vì những chuyện tớ sắp kể đây nghe rất phi thực tế, dù cậu có muốn nghe một lời giải thích hợp lô-gic hơn cũng không thể. Tớ ghét nói dối lắm."

"Tớ sẽ nghe." - Kazuko nói kiên quyết. Cô sẽ bắt bản thân nghe đến phút cuối dấu câu chuyện có điên khùng thế nào đi nữa.

"Vậy, tớ kể nhé. Mà trước đó, phải ngưng thời gian đã. Lỡ có ai đến thì phiền lắm."

"Cậu vừa nói gì?" - Kazuko nháy dưng.

Không để tâm đến điều đó, Kazuo lôi trong túi ra một thiết bị giống như chiếc ra-di-ô và kéo ăng-ten của nó lên.

"Xong, vậy là trên thế giới này chỉ có cậu và tớ là có thể cử động hay nói chuyện thôi đấy. Nếu không tin thì cậu cứ nhìn ra cửa sổ mà kiểm chứng." - Kazuko hoài nghi liếc nhìn Kazuo, người đang chỉ tay về hướng cửa sổ.

"Con người này có tỉnh táo không? Mà quan trọng hơn, đây có phải là hiện thực?" - Cứ phải nghe những điều phi lý thế này riết chắc Kazuko phát rồ mất.

Kazuo khố sở nhìn bạn mình đứng thất thần.

"Cậu mau xem đi!"

Anh chàng tiến lại gần Kazuko, nắm tay cô kéo về phía bệ cửa sổ. Tay của Kazuo thật lạnh.

"Tay gì mà như tay con gái." - Kazuko nghĩ vu vơ, trong khi đang phóng tầm mắt từ cửa sổ tầng hai của trường học xuống con đường quốc lộ ngay trước mặt.

Trên con đường quốc lộ thênh thang nằm trước phố mua sắm, có vài chiếc xe đang dừng lại ngay giữa đường. Xe tải có, xe buýt có, có cả xe khách nữa. Không chỉ vậy, trên lề đường và trên vạch dành cho người qua đường, người người đang đứng yên bất động. Trông họ như đang chuẩn bị thực hiện bước chân tiếp theo.

Kazuko đặc biệt chú ý đến con chó gần đó. Nó đang trong tư thế chạy, bốn chân lơ lửng trên không, cách mặt đất bên dưới khoảng 10 xen-ti-mét.

Nói chính xác thì không phải xe cộ, người qua đường và con chó đang đứng lại. Mà thứ đang đứng lại chính là thời gian.

Kazuko chẳng còn hơi sức đâu để kinh ngạc. Cô bần thần nhìn hiện tượng phi thực tế này như đang ngắm khung cảnh được phác họa trên một bức tranh.

"Thời gian... dừng lại rồi..." - Kazuko lẩm bẩm. Xung quanh chìm vào im lặng. Tiếng còi xe inh ỏi lúc nãy cũng tịt hẳn.

"Nói đúng hơn thì... do chúng ta đang đi ngược thời gian với vận tốc bằng với vận tốc mà nó tiến lên nên mắt chúng ta thấy thời gian có vẻ như đang ngưng đọng."

"Nhưng sao cậu làm được?"

"Tớ dùng thiết bị này. Nó đang tạo một trường năng lượng, giúp phân cách chúng ta với thế giới bên ngoài. Bước nhảy thời gian được thực hiện trong trường năng lượng vô hình này. Ngoài ra, nó còn nhiều

ứng dụng khác lắm."

"Tớ chẳng hiểu gì hết..."

"Cậu không cần phải hiểu đâu." - Kazuo trấn an, xong lại nắm tay Kazuko kéo vào giữa phòng.

"Chúng ta bắt đầu nhé." - Kazuo có vẻ rất hào hứng khi sắp kể cho Kazuko nghe câu chuyện của mình.

NĂM 2660, DƯƠNG LỊCH

Câu chuyện Kazuo kể như sau.

Bước vào năm 2600 dương lịch, dân số thế giới tăng chóng mặt. Lúc ấy, người ta đã có thể sống được trên Mặt trăng và sao Hỏa. Lực lượng lao động dư thừa, những người không thể sống tại Trái đất bắt đầu di dân lên những tinh cầu đó. Và hầu hết đều là người nghèo, công dân thuộc tầng lớp thấp. Còn những người ở tầng lớp thượng lưu, nhà khoa học, giáo sư ở lại Trái đất, hợp sức phát triển một nền văn minh hiện đại mới cho nhân loại.

Năm 2620, nhờ nền hòa bình duy trì bởi sức mạnh nguyên tử, văn minh nhân loại đã có những bước nhảy vọt cùng vô số phát minh khoa học. Nhưng mặt khác, vì khoa học phát triển quá nhanh khiến người bình thường không thể theo kịp, đến những nhà khoa học cũng bắt đầu bị chuyên ngành hóa. Kết quả là mỗi người chỉ biết về thứ mà họ đang nghiên cứu. Còn lại, họ thậm chí không biết đến những kiến thức cơ bản khác. Nói cách khác, số lượng người bị tàn phế về tinh thần ngày một nhiều.

Rắc rối này nằm ở trường học. Với phương pháp cũ, họ chỉ có thể dạy những kiến thức sơ đẳng. Học sinh sau khi tốt nghiệp hoàn toàn chẳng ứng dụng được. Nói cách khác, trường học chỉ dạy được những kiến thức ở mức thường thức. Vì thế, người ta kéo dài thời gian đào tạo ra. Khi trẻ em vừa được 4 tuổi đã bị bắt vào trường tiểu học. Sau khi kết

thức 14 năm đào tạo nền tảng, chúng tiếp tục học thêm 5 năm ở trung học. Đó là nghĩa vụ học tập bắt buộc.

Tuy nhiên, chỉ chừng đó chưa đủ kiến thức để đi làm. Công việc chân tay và tính toán đơn giản đều được giao cho máy móc và bộ não điện tử, những học sinh chỉ mới tốt nghiệp cấp hai sẽ không thể đi làm ở đâu cả. Để trở thành một nhân viên làm công ăn lương, chúng phải tiếp tục học chuyên ngành tại trường cấp ba và trường nghề khoảng 5 năm.

Sau khi tốt nghiệp, học sinh sẽ đủ trình độ làm kỹ thuật viên hay nhân viên văn phòng. Tuy nhiên, nếu muốn trở thành bác sĩ hay nhà khoa học thì vẫn còn một đoạn đường dài học vấn phía trước.

Vì vậy, một kỹ thuật viên sau khi tốt nghiệp năm cuối, trẻ nhất là 38 tuổi. Có trường hợp lên đến 50 tuổi. Con người bình thường, sau 40 tuổi thì khả năng kết hôn, sinh sản sẽ giảm, dẫn đến hệ lụy là dân số Trái đất bắt đầu giảm.

"Không ổn! Cứ tiếp tục thế này thì nhân loại sẽ bị diệt vong!" - Các nhà khoa học, bác sĩ cuống cuồng thực hiện hàng loạt các nghiên cứu để giải quyết tình trạng này.

Và rồi, vào năm 2640, người ta đã sáng tạo ra một phát minh mang tính lịch sử. Phát minh đó được gọi là "Giáo dục trong lúc ngủ", hay còn có tên là "Giáo dục bằng tiềm thức".

"Hả? Thế nào là giáo dục trong lúc ngủ?" - Kazuko bất giác rướn người về phía Kazuo hỏi. Cô đã hoàn toàn tin vào câu chuyện. Đúng hơn là vì nó quá sống động.

"Giáo dục trong lúc ngủ là phương pháp kết nối với não bộ của trẻ em trong lúc chúng ngủ và cập nhật kiến thức vào đó. Người ta gắn một đầu điện cực vào băng từ đã được thu nội dung sẵn và phát lại nội dung

trong đó. Tiềm thức của con người rất mạnh. Nó có thể lấy ra những thông tin được truyền vào não khi cần thiết."

Lúc kể chuyện cho Kazuko, không hiểu sao mắt của Kazuo sinh động hẳn. Cậu tiếp tục câu chuyện.

"Nhờ vậy nên thời gian đào tạo được rút ngắn đáng kể. Một đứa trẻ được đào tạo bằng cách này từ 3 tuổi sẽ có trình độ tương đương với học sinh trung học năm nhất ở thời đó, nghĩa là ngang bằng trình độ đại học tại thời điểm này. Và tớ cũng nhờ phương pháp giáo dục đó nên mới..."

Nói đến đó, Kazuo bỗng nghẹn lời. Kazuko nhân cơ hội, hỏi một thắc mắc mà cô canh cánh trong lòng bấy giờ.

"Vậy tuổi thật của cậu là bao nhiêu?"

Kazuo suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

"11 tuổi."

"Hả!?"

Kazuko há hốc mồm, tròn xoe mắt nhìn anh chàng có chiều cao hơn mình trên 10 xen-ti-mét trước mặt.

"Vậy ra cậu kém tớ đến 4 tuổi á!? Thật không?"

Kazuo gãi đầu cười gượng.

"Tụi trẻ ở năm 2660 phát triển kinh lắm. Đứng trên phương diện của tớ thì trẻ em thời này phát triển không được tốt."

"Ý cậu là tớ phát triển không được tốt hả?" - Kazuko nhìn lại cơ thể bé nhỏ của mình, phẫn uất nói.

"Cậu đừng giận. Tại vì ở thời của tớ vào năm 2660, mọi người toàn ăn thực phẩm nhiều ca-lo. Nhưng nhờ vậy, tầm vóc cơ thể mới tương

xứng với trí năng. Chứ một đứa nhóc bé tẹo mà có trình độ đại học thì nhìn kỳ lắm."

"Vậy là trình độ của cậu tương đương đại học?"

"Ừ, tớ học ngành y." - Kazuo gật gù.

"Anh chàng này chắc là phải học giỏi lắm" - Kazuko nghĩ thầm.

"Nhưng tại sao cậu lại quay về thời đại này, còn vào trường chúng tớ học làm gì? Bộ cậu không định quay về tương lai à?"

Kazuo phát hoảng trước con lũ câu hỏi ào ạt của cô bạn thân.

"Để... để từ từ tớ kể..."

LỜI TỎ TÌNH BẤT NGỜ

Kazuo sinh năm 2649. Giống như những bạn cùng trang lứa, từ năm 3 tuổi, cậu đã được giáo dục theo phương pháp dùng băng khi ngủ. Khi lên 11 tuổi, Kazuo vào đại học vì muốn theo chuyên ngành y.

Vào thời điểm đó, các loại thuốc mới được phát minh ồ ạt. Một trong số đó là thuốc kích thích năng lực tiềm ẩn của con người. Khoa học đã chứng minh rằng trong mỗi con người đều tiềm tàng các siêu năng lực như dịch chuyển tức thời, dùng ý thức di chuyển đồ vật, đọc suy nghĩ. Vấn đề bỏ ngỏ cho các nhà khoa học là làm thế nào để đánh thức chúng dậy.

Ở trường đại học, Kazuo đã mày mò nghiên cứu thuốc giúp con người tự do dịch chuyển tức thời. Trong lứa bạn cùng lớp, cậu là sinh viên có thành tích cao, một mình nghĩ ra được vô số sáng kiến. Một trong số đó là ý tưởng kết hợp khả năng dịch chuyển tức thời và bước nhảy thời gian. Đó là một siêu năng lực giúp người dùng dịch chuyển xuyên không thời gian cùng một lúc. Kazuo cho rằng đó không phải là điều bất khả vì người ta đã chế ra được thuốc giúp dịch chuyển tức thời. Đến dịch chuyển thời gian cũng đã thực hiện được nhờ trường năng lượng.

Kazuo tiến hành phân tích và nghiên cứu loại thuốc kích thích siêu năng lực. Và cậu đã đưa vào loại thuốc mới cả hai siêu năng lực trên.

Tên chuyên môn của loại thuốc kích siêu năng lực dịch chuyển tức

thời là Crocus Sylvius. Kazuo phát hiện ra rằng, nếu thêm vào loại thuốc trên hương liệu được làm bằng cách sấy khô hoa oải hương, là hoa của một loại cây thường xuân thân thấp thuộc họ Hoa môi, thì sẽ tạo ra được hiệu quả như mong muốn. Sau nhiều lần thất bại, cuối cùng Kazuo cũng tạo ra được loại thuốc đó.

Nhưng nếu không thử nghiệm thì cũng không đánh giá được hiệu quả của thuốc. Vì vậy, trước khi đem thuốc làm bài luận văn, Kazuo quyết định dùng bản thân làm chuột thí nghiệm.

"Kết quả là thất bại ê chề." - Kazuo cười trừ, đưa tay lên gãi đầu.

"Cậu đã thực hiện thành công bước nhảy thời gian. Nhưng vì một sai lầm nào đó nên không thể quay về tương lai. Có phải thế không?"

Đáp lại câu hỏi của Kazuko, anh chàng gật đầu lia lịa.

"Do chưa biết tác dụng của thuốc thế nào nên tớ chỉ dám uống một chút. Vì vậy, quay về quá khứ, tức là thời đại này thì được nhưng lượng thuốc uống không đủ để giúp tớ đi đến tương lai."

"Vậy sao lúc đi cậu không mang theo thuốc?"

"Tớ cũng có chuẩn bị rồi. Ai dè lại quên khuấy đi..."

"Tớ còn tưởng cậu bình tĩnh lắm. Ra cũng là chúa hậu đậu."

"Không phải thế. Tại lúc đó tớ đang suy nghĩ xem sẽ quay về thời điểm nào. Ngay lúc quyết định chọn thời đại của cậu vì nó khá hòa bình thì đã lỡ thực hiện bước nhảy thời gian mất tiêu, không kịp đem thuốc theo." - Kazuo đỏ ửng mặt, cố chống chế.

"Vì vậy nên cậu mới giả làm học sinh của trường, trốn vào phòng thí nghiệm để chế thêm thuốc chứ gì."

"Đúng vậy. Nhưng không ngờ bị cậu phát hiện. Lúc luống cuống thu

dọn hiện trường, tở lơ làm đổ thuốc. Tuy cậu không uống nhưng đã ngửi thấy mùi hương của nó nên mới có thể dịch chuyển xuyên thời gian trong một phạm vi hạn chế."

"Vậy siêu năng lực của tở sẽ mất đi theo thời gian à?"

"Chính xác. Vì vậy lẽ ra cậu không cần lo lắng thái quá."

Kazuko như trút bỏ cả tấn gánh nặng trên vai.

"Tại tở đâu biết... nhưng liệu cậu có thể chế ra loại thuốc đó một lần nữa không?"

"Tở làm xong rồi đấy thôi."

Kazuo chỉ tay về phía chiếc bàn. Trong ống thí nghiệm đặt bên trên là một dung dịch màu nâu bốc khói trắng nghi ngút.

Kazuko bỗng thấy hoài nghi, lên tiếng hỏi.

"Sao cậu lại cất công giải thích nhiều chuyện cho tở nghe vậy?"

Kazuo dăm chiêu một lúc rồi đáp.

"Vì... cậu đã chịu nhiều khổ sở nên tở thấy mình có nghĩa vụ phải giải thích. Thế thôi."

"Nhưng đối với cậu, tở chỉ là người của quá khứ. Chỉ cần cậu trở về tương lai thì giữa hai chúng ta đâu còn mối liên hệ gì. Sao cậu lại..."

Lúng túng trước màn chất vấn của cô bạn thân, Kazuo cúi đầu một lúc lâu. Sau đó, anh chàng đưa mắt nhìn Kazuko và nói.

"Thôi, để tở nói luôn nhé. Đó là vì tở thích cậu mất rồi."

"Hả!?" - Kazuko há hốc mồm. Sao mà thẳng thừng thế?

NGƯỜI Ở TƯƠNG LAI KỂ Ở HIỆN TẠI

"Người ở tương lai tỏ tình hời hợt thế hả?" - Kazuko nở một nụ cười giễu cợt Kazuo.

Dù có là sinh viên đại học đi nữa thì cậu ta vẫn nhỏ tuổi hơn Kazuko.

"Tôi là chị cậu đấy nhé." - Nghĩ như vậy, Kazuko cảm thấy lời nói của mình có trọng lượng hẳn.

"Cậu thích lái máy bay lắm à?"

"Nói mới nhớ. Đúng là vậy thật." - Kazuo đáp trả, vẻ mặt như mới lần đầu nhận ra điều đó.

"Nói mới nhớ là thế nào!?"

Kazuko hơi bực tức. Nghe cứ như cả về thể chất lẫn trí lực, cô đều không bằng Kazuo.

"Thì đằng nào đối với cậu, tớ chẳng là người ở quá khứ. Trí lực thấp, cơ thể không phát triển đầy đủ là đương nhiên thôi." - Kazuko hờn dỗi.

Kazuo vẫn không nao núng, tiếp tục phân trần.

"Không phải thế. Tớ không cảm thấy cậu lớn tuổi hơn là vì... Chắc, nói thế nào nhỉ. Thì tại chúng ta học cùng lớp một thời gian rồi. Tớ, cậu và Goro, ba đứa lại chơi thân với nhau. Vì thế tớ thấy cậu rất gần gũi. Cảm giác như chúng ta đã biết nhau từ lâu. Cho nên... tớ nghĩ chắc mình thích cậu mất rồi."

Hai má Kazuko ửng đỏ. Cô cũng nhận ra bản thân mình đang thấy lúng túng hơn bao giờ hết.

Đây là lần đầu tiên Kazuko được tỏ tình trực tiếp như thế này. Người đầu mà thắng thường quá. Phải chăng người ở tương lai, đến con nít cũng bạo dạn như thế?

"Cứ như tiểu thuyết dành cho thiếu nữ vậy." - Kazuko thầm nghĩ. Đành chịu. Vì trước giờ khái niệm "thích - ghét" xung quanh cô đều là những trò bốn cột. Dù trong lớp đôi khi cũng có những tin đồn như "bạn A cặp với nhỏ B" chẳng hạn, nhưng phần lớn đều là những lời chọc ghẹo cho người trong cuộc xấu hổ, hay do ai đó ghen tức với sự thân thiết của hai người bạn nên tung tin đồn cho bõ ghét.

Kazuko cũng từng bị Kamiya Mariko trêu là đang cặp kè với Goro còn gì. Nhưng ở độ tuổi của Kazuko thì cô còn quá trẻ con để có tình cảm với một anh chàng cùng lớp.

Nhưng khi thử chấp nhận lời tỏ tình của Fukamachi Kazuo một cách nghiêm túc, Kazuko thấy bối rối, không biết phải trả lời thế nào, chỉ cúi đầu im thin thít.

"Như biết nhau từ rất lâu rồi!?" - Đang mơ màng, bỗng Kazuko lặp lại lời của Kazuo.

"Tớ cảm thấy như vậy đó." - Kazuo nhoẻn miệng cười, gật gật.

"Vì thực tế chúng ta chỉ mới ở cùng nhau một tháng nay thôi."

"Một tháng?" - Kazuko bàng hoàng.

"Không thể nào! Chẳng phải tụi mình biết nhau từ rất lâu rồi sao!? Cũng phải từ hai năm trước. Còn trước đó nữa thì tuy hai đứa mình không có nói chuyện với nhau, nhưng tớ đã biết cậu từ hồi tiểu học rồi. Vì nhà tụi mình gần nhau mà."

"À, tớ quên mất chuyện đó."

"Quên chuyện gì?"

"Quên chuyện đã tiêm vào đầu cậu, à không, vào đầu tất cả những người có liên quan những ký ức giả về tớ."

"Ký ức giả?" - Kazuko bắt đầu quay cuồng.

"Tớ chỉ mới đến thời đại này vào khoảng một tháng trước. Nhưng để hòa nhập, tớ phải làm cho những người ở đây nghĩ rằng tớ đã sống cùng với họ từ rất lâu về trước. Vì thế, tớ phải cho họ những ký ức giả về mình."

"Nói vậy... không chỉ có tớ, mà cả Asakura Goro, thầy Fukushima... cả Kamiya cũng...?"

"Những bạn trong lớp là đương nhiên. Ngoài họ ra, tất cả những ai đương nhiên phải biết về tớ cũng sẽ như vậy."

"Nhưng... làm thế nào cậu... ?"

"Việc đó không khó như cậu nghĩ đâu. Cậu biết thuật thôi miên chứ? Cậu đưa con người vào trạng thái thôi miên, ám thị rằng người đó đã biến thành chim. Và thế là anh ta thật sự nghĩ rằng mình có thể bay được như chim luôn. Cách của tớ cũng giống y như vậy, tất nhiên là bằng kỹ thuật tiến bộ hơn. Thêm nữa, một lần thôi miên nhiều người sẽ dễ hơn chỉ thôi miên một người. Người bị thôi miên này sẽ truyền ảnh hưởng đó lên người bên cạnh theo kiểu mắt xích."

Kazuko đã từng nghe thầy Fukushima kể chuyện này.

"Hiệu quả thôi miên tập thể..."

"Đúng đúng. Không ngờ ở thời này đã có từ đó. Cách của tớ cũng giống giống như vậy. Theo kinh nghiệm, thì tớ thấy người thời này dễ bị thôi miên hơn."

"Ý cậu là người thời đại chúng tôi đầu óc đơn giản, ngây thơ dễ dụ chứ gì?" - Kazuko định phản pháo, nhưng vì không muốn bị Kazuo đánh giá nên cố kiềm chế.

TÊN TỚ LÀ KEN SOGORU

"Tóm lại, tớ đã giả vờ là người của thời đại này để cùng chung sống với mọi người. Đi học ở đây, sống trong căn nhà đó..."

"Căn nhà đó?" - Kazuko bất thần nhớ lại ba mẹ của Kazuo.

"Vậy những người sống trong căn nhà đó không phải gia đình cậu sao?"

"Phải rồi, hai vợ chồng lương thiện yêu cây cỏ đó không có con cái. Tớ đã cấy ký ức để họ nghĩ tớ là con của họ. Và lý do tớ chọn gia đình đó là vì trong lồng kính của họ có trồng hoa oải hương. Tớ sẽ dùng nó bào chế thuốc Crocus Sylvius để trở về tương lai." - Nói rồi Kazuo quay đầu, hướng mắt nhìn ống thí nghiệm chứa thuốc.

"Hôm nay, tớ đã bào chế xong."

"Vậy tên thật của cậu... không phải là Fukamachi Kazuo?"

"Đúng vậy, Fukamachi Kazuo là tên của tớ ở thời đại này. Ở tương lai, tớ có tên khác."

"Vậy... tên cậu là gì?"

"Tên tớ là..." - Kazuo ngưng một lúc rồi ôn tồn nói.

"Tên của tớ nghe sẽ hơi kỳ lạ đối với cậu. Tớ tên là Ken Sogoru."

"Ken Sogoru?" - Kazuko lẩm bẩm đến hai, ba lần cái tên đó trong miệng.

"Tên đẹp quá."

"Cảm ơn cậu."

"Nhưng tại sao cậu không nói với tớ sớm hơn? Cậu đã ở bên cạnh, chứng kiến tớ khổ sở suốt từ trước đến giờ..."

. Kazuo thoáng giật mình trước ánh mắt căm hờn của cô bạn thân.

"Khi thấy cậu ngửi phải mùi hương đó rồi ngất đi, tớ định bụng sẽ im lặng, chờ đến khi thuốc hết tác dụng thì sẽ không phải giải thích dông dài thế này, chỉ tổ làm cậu rối thêm. Nhưng không ngờ lại xảy ra vụ tai nạn giao thông khiến cậu thực hiện bước nhảy thời gian và dịch chuyển tức thời. Rồi sau đó, cậu lại tự mình lội ngược về quá khứ để tìm gặp tớ. Vì không muốn cậu phải khổ sở hơn nữa nên tớ mới cất công tìm cậu để giải thích..."

"Mọi nghi vấn đã có lời giải đáp." - Kazuko trầm nghĩ. Tất cả đã rõ ràng.

Kazuo vẫn tiếp tục nói.

"Nhưng tớ không được phép kể với cậu những chuyện này... Theo nguyên tắc, người ở quá khứ không được phép biết về tương lai."

"Tại sao?"

"Vì sẽ khiến lịch sử bị xáo trộn, gây ảnh hưởng xấu đến xã hội, chẳng phải thế sao? Ví dụ như nói với người bây giờ rằng vào năm đó sẽ có chiến tranh xảy ra, thế nào mọi người cũng ầm ĩ lên và sẽ chẳng giải quyết được gì cả."

"Nhưng họ có thể ngăn cuộc chiến xảy ra..."

"Không được, về cơ bản, lịch sử không thể thay đổi. Vì nếu có thể thì bọn xấu sẽ lợi dụng điều này khiến cả thế giới đại loạn."

"Nghĩa là luật pháp ở thời đại của cậu cấm cho người quá khứ biết

chuyện tương lai?"

"Thì... đúng là vậy."

"Nhưng nếu thế thì chẳng phải cậu đang phạm pháp vì đã đem kể hết mọi chuyện với tớ hay sao?"

"Cũng có một ngoại lệ."

"Ngoại lệ gì?"

Kazuo lại tiếp tục trầm ngâm, một lúc sau cậu mới nói tiếp.

"Chỉ cần người nghe không nhớ gì thì tớ có kể cũng chẳng sao. Nói cách khác, chỉ cần tớ xóa hết toàn bộ ký ức về tớ ra khỏi đầu cậu là được."

KÝ ỨC BỊ XÓA BỎ

Kazuko sửng sốt, tròn xoe mắt.

"VẬY... cậu sẽ xóa hết ký ức của tớ trước khi về thế giới tương lai?"

Kazuo khổ sở gật đầu.

"Chịu thôi. Biết là sẽ rất buồn khi bắt cậu phải quên hết mọi ký ức về tớ... nhưng nếu không làm vậy, tớ sẽ bị khép tội ở thời đại của mình."

"Tớ không muốn bị thế đâu!" - Kazuko cự tuyệt dữ dội. Nếu bị xóa hết ký ức, thì tất cả những chuyện buồn vui trước giờ, kể cả lời tỏ tình ban nãy cô đều sẽ quên hết. Mà thậm chí Kazuko cũng sẽ không thể nhớ được khuôn mặt của người con trai đang đứng trước cô.

"Tuy gặp nhiều khó khăn, nhưng đối với tớ, những việc xảy ra đến ngày hôm nay đều là những ký ức quý giá. Tớ... không muốn quên chúng. Cậu vẫn sẽ nhớ về tớ... vậy tại sao tớ lại phải quên cậu mãi mãi?"

"Không chỉ có cậu, mà tất cả những ai có liên quan ở thời đại này cũng sẽ bị xóa hết ký ức về tớ."

Trong lòng Kazuko tràn ngập bất an.

"Thế... khi nào cậu trở về tương lai?"

"Ngay bây giờ!"

"Nhanh thế sao?"

"Tớ cũng rất muốn ở lại đây, sống cùng cậu và Goto. Nhưng tớ còn công việc nghiên cứu cần phải hoàn thành."

Kazuko như rồi bời.

"Cậu là người của tương lai mà. Đối với cậu thì ở đó tốt hơn thời đại này nhiều." - Kazuko nói giọng hờn dỗi trong khi Kazuo cố thuyết phục.

"Thật sự là tớ thích ở đây hơn thế giới tương lai. Nhịp sống thông thả, con người thì ấm áp. Tớ thích sống ở thời đại này hơn ở tương lai rất nhiều. Tớ thích Kazuko. Cả Goro và thầy Fukushima đều là những người rất tốt. Nhưng nếu phải chọn thì... công trình nghiên cứu chính là lẽ sống của tớ."

Lời nói của Kazuo nghe thật thô ráp làm sao. Nhưng trái tim Kazuko dần dần bị thuyết phục bởi giọng nói kiên định ấy. Trong vô thức, cô van nài.

"Tớ xin cậu! Đừng xóa ký ức của tớ. Tớ hứa sẽ không nói chuyện này với ai. Tớ sẽ chôn chặt chuyện này trong lòng. Tớ... không thể chịu đựng nổi nếu bị bắt phải quên hết tất cả những chuyện này đâu."

Kazuo khẽ nhú mày phìền muộn trước lời van xin của Kazuko. Song, bằng một giọng nói trầm ấm nhưng quả quyết, cậu trả lời.

"Tớ không thể... mong cậu thông cảm."

Không muốn Kazuo nghĩ mình là một con bé bướng bỉnh, Kazuko im lặng. Những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên má khiến cô vội vã rút khăn lau. Kazuko bỗng thấy bản thân thật thê thảm khi phải mãi cầu xin như vậy.

"Quyết định vậy đi..."

Kazuko khẽ nói, cố kiềm chế cảm xúc.

"Vậy... tạm biệt nhé..." - Kazuo đứng dậy nói.

Kazuko hốt hoảng ngược mắt lên nhìn người mà cô sẽ không bao giờ

gặp lại.

"Cậu đi ư?"

Kazuo gật đầu.

Kazuko đứng lên, tiến gần Kazuo.

"Nói cho tớ biết đi! Cậu có còn quay lại thời đại này không? Chúng ta... còn có thể gặp nhau không?"

"Chắc là có... một ngày nào đó." - Kazuo nói, tay nhắc thiết bị có hình dáng giống một chiếc ra-đi-ô trên bàn lên, kéo ăng-ten ra.

"Nhưng... là lúc nào?"

"Tớ cũng không biết. Chắc là phải sau khi tớ hoàn thành công trình nghiên cứu."

Dòng thời gian xung quanh tiếp tục chuyển động. Không gian lại tràn ngập tiếng còi xe trên tuyến đường quốc lộ cùng tiếng huyền não từ con phố mua bán sâm uất.

"Cậu sẽ lại đến gặp tớ chứ?"

Kazuko nói, cố gắng dụi mắt để nhìn rõ hình hài đang mờ dần của Kazuo. Do đã không còn ở trong trường năng lượng, Kazuko bắt đầu bị mùi hoa oải hương cùng làn khói trắng bốc lên từ loại thuốc nọ bao bọc.

"Tớ nhất định sẽ đến gặp cậu. Nhưng đối với cậu lúc đó, tớ sẽ không còn là Fukamachi Kazuo nữa, mà sẽ là một người xa lạ..."

Ý thức của Kazuko đã không còn minh mẫn. Dầu vậy, cô vẫn cố gắng hết sức để trả lời.

"Không... tớ... nhất định sẽ biết... đó là cậu."

Cảnh vật trước mắt cô chìm vào màn đêm. Kazuko bất tỉnh trên nền nhà. Bên tai cô còn văng vẳng giọng nói của Kazuo, mỗi lúc một xa dần.

"Tạm biệt... tạm biệt..."

NGƯỜI SẼ GẶP MỘT LÚC NÀO ĐÓ

"Về thôi Yoshiyama, tớ mang cặp đến cho cậu đây!" - Asakura Goro gọi lớn khi bước vào phòng thực hành thí nghiệm. Giây tiếp theo, anh chàng đứng chết trân khi thấy Kazuko đang nằm sõng soài trên sàn nhà.

"Yoshiyama! "

Goro chạy đến chỗ Kazuko, định bụng sẽ ẵm cô đến phòng y tế. Không may, vóc người của Kazuko lại không vừa với đôi tay ngắn cùn, béo ục ịch của Goro.

"Mình yếu quá..." - Goro nói như sắp khóc.

"Chắc là do mệt quá đây. Bị bắt phải dọn dẹp cả một phòng học lớn thế này đúng là quá sức."

Anh chàng đứng dậy, chạy đến phòng giáo viên để xin tiếp viện. May mắn là thầy chủ nhiệm Fukushima vẫn chưa về.

Thầy Fukushima và Goro cùng nhau dìu Kazuko về phòng y tế. Ngủ trên giường bệnh một lúc, Kazuko mở mắt thều thào.

"Mình... bị sao thế này?"

"Cậu bị thiếu máu, té xỉu ngay trong phòng thí nghiệm."

Lời nói của Goro khiến Kazuko nhớ ra mình đã vào phòng thí nghiệm để cất dụng cụ vệ sinh. Nhưng phần ký ức từ đó về sau thì cô không thể nhớ nổi.

"Lịch trực nhật chỉ có hai em thôi à?"

Đáp lại câu hỏi của thầy Fukushima, Goro trưng ra vẻ mặt giận hờn.

"Đúng rồi ạ. Cả phòng học lớn như vậy mà chỉ có hai đứa em dọn. Em và Yoshiyama, rồi còn... Chắc là Yoshiyama mệt quá nên ngất đấy ạ."

"Thầy xin lỗi nhé." - Thầy Fukushima chân thành nhận lỗi.

"Từ ngày mai chắc phải thêm người trực nhật thôi."

Sau khi Kazuo quay về tương lai thì ở thế giới hiện tại, sự tồn tại của cậu đã biến mất khỏi ký ức của tất cả mọi người, thầy Fukushima, Asakura Goro, và cả Yoshiyama Kazuko nữa. Trong thế giới này Fukamachi Kazuo đã không còn nữa. Và trong lớp của Kazuko cũng không còn chiếc ghế dành cho cậu học sinh mang tên Fukamachi Kazuo. Tất nhiên, không ai may mắn thắc mắc về điều đó.

Vào cái đêm sau đó ba ngày, ở khu nhà tắm công cộng kế bên nhà của Asakura Goro không thấy có đám cháy nào. Và vì vậy, vào buổi sáng ngày kế đó, Kazuko và Goro đã không đến trường trong tình trạng ngái ngủ, cho nên cũng không xảy ra vụ suýt bị xe tải tông nào hết. Đây là sự điều chỉnh của Fukamachi Kazuo trước khi cậu quay về tương lai nên cả Kazuko và Goro đều không hề hay biết.

Không chỉ những việc liên quan đến Fukamachi Kazuo, đến cảm giác khổ sở do thứ siêu năng lực ấy gây ra cùng nỗi đau không biết bày tỏ chuyện này cùng ai cũng hoàn toàn bốc hơi khỏi ký ức của Kazuko.

Và thế là những tháng ngày bình thường đã trở lại với cô.

Trên đường đến trường, Kazuko luôn đi ngang qua một ngôi nhà xinh xắn với lối kiến trúc phương Tây độc đáo. Đây là nơi ở của một cặp vợ chồng trung niên tốt bụng. Trong vườn có cả nhà kính trồng cây. Mỗi khi đi ngang qua, mùi hoa oải hương ngào ngạt luôn khiến Kazuko cảm

thấy mơ hồ.

"Mình... hình như... có biết mùi hương này..." - Kazuko thầm nghĩ.

Mùi hương thật ngọt ngào và thân thuộc. Cô mang máng nhớ đã từng ngửi thấy nó ở đâu đó, vào một lúc nào đó.

Trên công căn nhà có viết bảng tên ghi họ "Fukamachi". Nhưng dù nhìn thấy nó thì Kazuko cũng chẳng thể nhớ ra được gì.

Nhưng mỗi khi chìm đắm trong mùi hoa oải hương ngào ngạt ấy, Kazuko thường nghĩ rằng, một ngày nào đó, sẽ có một nhân vật kiệt xuất xuất hiện trước mặt cô. Người đó biết cô và cô cũng biết người đó. Đó là người như thế nào, khi nào sẽ đến thì Kazuko không biết. Nhưng chắc chắn cô sẽ gặp được. Gặp được con người kiệt xuất ấy vào một lúc nào đó, và ở một nơi nào đó.

CÂU CHUYỆN THỨ HAI

Chân Tướng Của Ác Mộng

CĂN PHÒNG CỦA BUNICHI

Sau khi lên năm hai trung học, Masako lại tiếp tục học cùng lớp với Morimoto Bunichi. Hai người vốn học chung suốt thời cấp một nên rất thân thiết. Chỉ có hồi năm nhất trung học là cả hai học khác lớp. Trong khoảng thời gian đó, Bunichi đột ngột trở giò, khiến cho Masako nhỏ bé khi đứng cạnh chỉ cao tới vai cậu. Dù Masako vô cùng mặc cảm khi đi chung với Bunichi, nhưng họ vẫn là một đôi bạn thân thiết. Vào giờ nghỉ trưa, cả hai thường bàn luận về bài tập của tiết học tiếp theo, thân đến mức khiến đám bạn cùng lớp ghen tị trêu ghẹo. Nhưng hai cô cậu chẳng thêm quan tâm đến lời đàm tiếu.

Sắp cuối hè. Buổi học cuối cùng của hôm nay đã kết thúc. Khẽ đến bên Masako đang dọn dẹp sách vở, Bunichi hỏi.

"Hôm nay cậu có đi tập bóng chuyền không?"

"Không, tớ đi về. Còn cả đồng bài tập. Giờ không phải lúc tập bóng chuyền đâu."

"Vậy tớ về chung nhé. Nhưng thế nào mấy người trong câu lạc bộ chẳng la lối."

"Kệ đi! Đằng nào tớ cũng có được ra sân trong trận đấu lần này đâu. Lâu lâu cho đội mình thua một tí. Cậu thấy đấy, tớ nhỏ con mà."

Hai người sánh bước đi ra khỏi cổng trường. Lá của những tán cây Tiêu huyền đã ngả vàng, kêu xào xạc khi có cơn gió thổi qua.

Masako nói.

"Này, cậu chỉ tới làm bài tập toán hôm nay nha."

Chỉ khi nhờ vả, Masako mới nói thủ thủ như vậy.

"Được thôi!"

Bunichi là trùm toán trong lớp.

"Vậy ghé qua nhà tớ đi!"

"Không đi!" - Sau khi nói xong, chính Masako cũng kinh ngạc. Tại sao cô lại phải nói lớn như vậy. Cả Bunichi cũng thoáng bất ngờ, cậu nhìn thẳng Masako trách móc.

"Không thích thì thôi. Cậu đâu cần lớn tiếng vậy."

Masako hốt hoảng xin lỗi.

"Xin lỗi nhé... tớ cũng không biết tại sao mình lại lớn tiếng như vậy nữa.."

"Cậu đúng là quái đản."

Tại sao Masako lại không thích tới nhà của Bunichi đến vậy? Nghĩ kỹ thì chẳng có lý do gì hết. Mẹ của Bunichi rất trẻ và xinh đẹp. Đã lâu rồi Masako không gặp cô ấy. Nghĩ đến đó, Masako chống chế.

"Tại vì... như thế sẽ làm phiền mẹ cậu."

"Cái gì!? Cậu mà lại đi lo chuyện đó sao? Chẳng giống Masako chút nào." - Bunichi nói rồi cười xòa, có vẻ đã hết giận. Masako rất thích Bunichi ở điểm này.

"Vậy, tớ ghé qua chơi chút nha."

"Xin được sẵn sàng đón tiếp."

Mẹ của Bunichi khá ngạc nhiên khi thấy Masako.

"Lâu quá không gặp cháu, Masa chan. Cũng từ lễ tốt nghiệp tiểu học

rồi ấy chứ."

"Lâu quá không gặp cô." - Masako đáp, tỏ ra lễ phép.

"Masa chan này, da cháu rám nắng quá. Nhìn đen thui luôn. Mà nhìn cháu vẫn bé nhỏ như xưa nhỉ?"

Masako tỏ vẻ khó chịu.

Mẹ của Bunichi bật cười.

"Cô xin lỗi. Tại thằng Bunichi nhà cô nó lớn phổng thế này mà cháu vẫn còn bé xiu. Nhìn có gì đó hơi kỳ cục."

"Rồi, lên phòng tớ đi!"

"Ừ."

Masako lật đật theo chân Bunichi. Lúc đó, mẹ của Bunichi mới tiếp tục nói.

"Masa chan, lần này cháu đừng ngắt xỉu nữa nhé."

"Ngắt xỉu?" - Masako quay đầu lại, nghi ngờ hỏi.

"Chắc, cháu quên rồi hả? Lúc cháu học cấp một, trong một lần lên phòng Bunichi, vì quá sợ một thứ gì đó nên cháu đã ngắt xỉu."

"Đúng rồi!" - Masako sực nhớ.

Cô đã từng thấy một thứ rất đáng sợ trong phòng của Bunichi, vì quá kinh hãi nên đã ngắt đi. Đó là vào năm Masako học lớp bốn. Từ đó, cô không còn đến nhà Bunichi nữa. Có lẽ lý do Masako ghét đến đây cũng là vì thứ đáng sợ đó chăng?

Nhưng thứ đáng sợ đó là gì? Masako cố nhớ lại nhưng vẫn không có chút ký ức nào.

"Cháu không nhớ mình đã sợ thứ gì?"

Mẹ của Bunichi vẫn tươi cười, ôn tồn nói.

"Chắc là do cú sốc quá lớn nên khiến cháu quên mất. Mấy chuyện như vậy cũng thường xảy ra lắm."

Nói đến đây, tự dưng Masako thấy bất an, không muốn lên phòng của Bunichi nữa. Masako đánh liều hỏi.

"Bunichi, thứ đáng sợ đó, còn ở trong phòng cậu không?"

"Còn chứ. Cậu vào phòng ắt sẽ nhớ ra ngay."

"Chết mất!"

Masako đứng chết trân.

"Ghê quá đi!"

Bunichi vẫn tiếp tục cười trêu ghẹo.

"Vậy cậu chờ ở đây nhé. Tớ lên trước cất thứ đó đi." - Nói rồi Bunichi khẩn trương chạy lên phòng.

Masako lúc này mới hỏi mẹ Bunichi, người đang đứng pha trà trong bếp.

"Cô ơi, thứ đó là gì vậy ạ?"

Mẹ của Bunichi ra vẻ dăm chiêu.

"Lúc đó thấy cháu hét lên rồi nằm bất tỉnh, cô hoảng quá nên cũng chẳng nhớ. Nó là gì nhỉ? Hình như là một thứ rất bình thường."

"Masa chan, cậu lên được rồi đó." - Tiếng Bunichi từ phòng gọi xuống.

Masako ngập ngừng tiến về phía phòng của Bunichi, cố đè nén nỗi sợ phập phồng trong lòng.

"Cậu cất nó đi chưa?"

"Cất rồi, không sao đâu."

Khi Masako bước vào phòng, Bunichi đột nhiên nhảy xổ ra trước mặt Masako từ đằng sau tấm cửa giấy. Cô như tắt thở trong giây phút.

Bunichi mang một chiếc mặt nạ quỷ với hai tròng mắt trợn trừng, long sòng sọc cùng cái miệng mở hoác ra vô cùng kinh khiếp.

MẶT NẠ QUỶ

"Á Á Á!"

Masako hét thất thanh, chạy xuống lầu, hoảng hốt rời khỏi nhà Bunichi dù chân chưa kịp xỏ giày, bỏ lại sau lưng mẹ của Bunichi đang đứng bàng hoàng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Masako hoảng sợ đến mức tim muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Chạy một quãng cách nhà Bunichi đến 10 mét, Masako chật vật ngồi xuống. Quá hãi hùng!

Phải rồi, trước đây Masako cũng đã kinh sợ như vậy khi nhìn thấy chiếc mặt nạ quỷ đó.

Nhưng Bunichi thật quá đáng. Cậu ta biết Masako sợ nó nhưng vẫn cố tình hù dọa cô. Mặt Masako đỏ bừng lên. Con giận trong lòng giờ đây át cả nỗi sợ.

"Nghỉ chơi luôn cho biết mặt! Khởi cần nhờ chỉ bài nữa. Mai mốt đừng hòng tỏ chơi với cậu nữa!" - Masako tức tối lắm bầm.

Đường xá giờ chẳng còn ai. Chỉ có một con chó đen lớn đứng nhìn Masako chằm chằm trước thùng thư tại ngã tư đường.

Masako định sẽ về thẳng nhà nhưng không thể đi chân không thế này được. Cô đành phải quay lại nhà của Bunichi.

Vừa đến cửa Masako đã nghe tiếng la mắng kinh hoàng của mẹ Bunichi giáng xuống đầu con trai mình.

"Sao con nỡ làm vậy hả? Masa chan là con gái đó. Đùa giỡn cũng có

mức độ thôi chứ!"

"Nhưng con..." - Giọng Bunichi lấp bắp.

"Con đâu có ngờ cậu ấy sợ như thế. Cũng là học sinh trung học rồi. Con còn tưởng cùng lắm cậu ấy chỉ cười trù..."

"Thay vì đứng đây lăm mồm thì mau đi xin lỗi Masa-chan đi!"

Masako tự dưng thấy hơi tội Bunichi.

"Không sao đâu ạ. Cháu đang ở đây."

Hai mẹ con Bunichi chạy vội đến chỗ Masako, rồi rít xin lỗi.

Masako cũng ngượng chín mặt vì lỡ hét lớn như thế nên chẳng nói năng gì. Trong lúc đó, Bunichi hứa là sẽ đem toàn bộ số tiền để dành mua cho Masako vé xem phim có nội dung về nhạc kịch công chiếu vào Chủ Nhật tuần tới nên cô nàng cũng nguôi ngoai phần nào. Có điều, Masako vẫn còn ảm ức vì bị chơi xấu nên cố tỏ vẻ thờ ơ.

Hai, ba ngày sau, Masako vẫn tiếp tục suy nghĩ về chiếc mặt nạ quỷ.

Đúng là nó đáng sợ thật. Nhưng nó chỉ là một chiếc mặt nạ thôi. Chính cách sợ hãi của Masako mới là bất thường. Masako cũng tự nhận như vậy.

"Tại sao mình lại sợ nó đến thế? Phải có lý do nào đó. Hay tại mình nhát hơn người ta?"

Nhưng đến Bunichi, anh chàng đã hù dọa Masako cũng có thứ để sợ. Bunichi đặc biệt dị ứng với nhền nhện trong khi Masako dù có thấy cũng không hề nao núng.

"Mỗi người có những nỗi sợ khác nhau."

Túy đã nghĩ được như vậy nhưng Masako vẫn còn điều gì đó vướng mắc.

Vào năm thứ nhất ở trường trung học, Masako đã từng vẽ phác họa mặt nạ quỷ trong tiết học mỹ thuật. Lúc mới nhìn thì hơi hãi thật, nhưng nhìn một lúc sau lại thấy bình thường. Vậy là, mặt nạ quỷ nếu xuất hiện đột ngột sẽ khiến người ta khiếp sợ, nhưng khi tập trung nhìn thì sẽ cảm thấy nó không còn đáng sợ nữa.

Từ trước đến giờ, Masako chưa từng nghĩ đến. Nhưng cô chợt phát hiện ra lý do cô ghét tiết mỹ thuật là do trên tường phòng học vẽ có treo một chiếc mặt nạ quỷ. Hồi tiểu học, Masako thích vẽ là thế, vậy mà bây giờ, cô không thêm vào câu lạc bộ mỹ thuật, thay vào đó là đăng ký vào câu lạc bộ bóng chuyền, một bộ môn Masako không thích, mà chơi cũng chẳng giỏi.

"Chắc trước đây đã từng xảy ra một sự kiện gì đó rất khủng khiếp. Và sự kiện đó chắc chắn có liên quan đến mặt nạ quỷ." - Masako thầm nghĩ.

NGƯỜI PHỤ NỮ CẦM KÉO

Nhắc đến nỗi sợ, thì Masako có một đứa em trai tên là Yoshio, năm nay tròn 5 tuổi, cũng là trùn thỏ đế. Buổi tối, cu cậu không bao giờ dám đi vệ sinh, và còn có tật tè dầm nữa. Mà chính vì ghét đi vệ sinh vào buổi tối nên cu cậu mới bị tè dầm. Dù bị ba mẹ mắng cỡ nào, Yoshio cũng không chữa được tật xấu đó. Masako thấy thương cho thằng em suốt ngày bị lũ nhóc hàng xóm trêu là "thằng tè dầm" nên muốn nghĩ cách chữa tật xấu này cho nó.

Chuyện xảy ra ba tháng trước khi Masako đến nhà Bunichi. Masako nghĩ chắc chắn cậu em đang sợ một thứ gì đó nên hỏi han.

"Sao em sợ đi vệ sinh đến thế?"

"Tại nhà vệ sinh xa phòng ngủ lắm."

Nhà của Masako lớn nên đoạn hành lang dẫn đến nhà vệ sinh khá dài.

"Vớ lại, trong đó tối lắm. Còn có một thứ gì đó..."

"Thứ gì là thứ gì? Ma hả?"

"Không phải đâu!"

"Vậy chứ là gì?"

"Nó... đáng sợ lắm."

"Là người à?"

"Dạ..."

"Hồn ma hả?"

"Không phải hồn ma. Là một người phụ nữ."

"Phụ nữ thì mắc gì em phải sợ?"

"Vì... người đó cầm kéo, mặt xanh xao, rất kinh khủng..."

"Vậy đó là linh hồn rồi."

"Không phải linh hồn mà!"

"Sao em biết đó không phải linh hồn?"

"Em cũng không rõ tại sao. Chỉ biết chắc đó không phải linh hồn đâu."

"Vậy... người đó có xuất hiện trên hành lang không?"

"Không... cô ta ở trong nhà vệ sinh. Mở cửa vào là thấy cô ta cầm kéo đứng đợi sẵn."

Khuôn mặt Yoshio lúc kể lộ rõ vẻ khiếp đảm.

"Tại sao người phụ nữ đó lại cầm kéo?"

"Sao em biết được."

Masako cũng thấy ớn lạnh. Chỉ cần tưởng tượng rằng trong nhà vệ sinh có một người phụ nữ đầu tóc rũ rượi, mặt mày xanh xao, tay cầm kéo là cô đủ bủn rủn tay chân. Yoshio không thể một mình nghĩ ra câu chuyện này. Masako đoán chắc phải có ai đó muốn hù thẳng nhóc nên bịa chuyện dọa nó.

"Ai kể em nghe chuyện này?"

Yoshio lắc đầu qua lại.

"Chẳng ai kể hết."

"Vậy là do em tự tưởng tượng ra hả?"

"Em không bịa ra. Người phụ nữ đó có thật mà!" - Yoshio hét lớn, làm mặt mếu máo.

Đoán người kể là ba mẹ nên Masako đem chuyện này hỏi cả hai người nhưng không ai biết. Ba còn nổi giận mắng.

"Bộ ba giống kẻ thích kể mấy chuyện đó lắm hả?"

Đêm đó, Masako mở mắt thao láo, lay thẳng em đang nằm ngủ kể bên dậy.

"Em phải đi vệ sinh ngay. Không lại tè dầm bây giờ. Chị sẽ dẫn em đi."

Masako quyết tâm thuyết phục bằng được thẳng em rằng trong nhà vệ sinh không có ai để chữa căn bệnh sợ hãi của nó. Nghe vậy, Yoshio khóc ré lên.

"Đáng sợ lắm chị ơi!"

"Đã bảo là chẳng có gì để sợ hết. Bảo đảm là không có người phụ nữ đó đâu."

"Có mà. Ghê lắm!"

"Thế giờ em tính sao? Không đi rồi lại tiếp tục tè dầm hả? Đi mau lên!"

Hai chị em mò mẫm trong đoạn hành lang tối thui. Yoshio bắt đầu run lập cập.

"Em đúng là đồ thỏ đế. Đừng có run chứ!"

Ngoài miệng Masako cười trêu chọc cậu em nhưng thực ra trong lòng cũng run lắm. Nhỡ trong nhà vệ sinh có người, và người đó mang mặt nạ quỷ thì chắc cô khóc thét lên mất.

Yoshio đưa bàn tay ướt đầm mồ hôi lên nắm chặt lấy tay chị mình. Cậu nhóc vẫn run lên từng chập.

Bóng của hai chị em in lên tường trong thứ ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn ngủ. Hành lang thở thở tiếng rì rầm. Đứng trước cửa nhà vệ sinh, Yoshio bắt đầu làm nũng.

"Chị ơi, em sợ quá!"

"Không sao hết." - Masako hơi lạc giọng một chút. Một tay cô nắm chặt lấy tay Yoshio, tay còn lại từ từ mở cửa nhà vệ sinh.

"Thấy chưa, chẳng có ai hết."

Chính Masako cũng thở phào một tiếng rõ to. Nhưng Yoshio vẫn cãi chày cãi cối.

"Tại có chị đi chung người phụ nữ đó mới không xuất hiện! Chứ nếu em đi một mình thì sẽ gặp cô ta đó."

"Chắc."

Masako đầu hàng, chẳng thể thuyết phục thằng em nhát cáy của mình tin là không có người phụ nữ đó trên đời. Nhưng nghĩ kỹ lại, chính cô cũng chẳng thể thuyết phục bản thân không sợ mặt nạ quỷ nữa. Masako đoán là nếu biết được lý do của nỗi sợ, có lẽ cả Masako và Yoshio đều sẽ chiến thắng được nó.

Ngày Chủ Nhật của tuần tiếp theo, Bunichi dẫn Masako đi xem phim đúng như đã hứa. Trên đường về, Masako đem chuyện này hỏi Bunichi.

"Hai chị em cậu nhát cáy như nhau nhỉ!" - Đang cười đùa trêu chọc, bỗng mặt Bunichi trở nên nghiêm túc.

"Nhưng cách suy nghĩ của cậu cũng không sai. Chú của tớ là một nhà tâm lý học. Trước đây, chú từng nói rằng, nếu biết được tại sao chúng ta sợ một thứ gì đó thì chúng ta sẽ không còn sợ nó nữa. Nghĩa là nỗi sợ của cậu, lẫn chứng tè dầm của Yoshio đều có thể chữa được."

Lời nói của Bunichi khiến Masako phấn chấn. Cô quyết tâm phải chữa dứt chứng tè dầm của Yoshio, và cả nỗi sợ hãi vô lý của mình.

Yoshio là chúa thỏ đế, không chỉ vậy, còn là chúa khóc nhè. Vì vậy, cậu không có một người bạn nam nào. Những đứa cùng tuổi hàng xóm cũng toàn là bé gái. Một thằng nhóc hay khóc nhè, cơ thể yếu đuối như Yoshio không được đám con trai cho tham gia những trò chơi hiếu động của chúng. Vì vậy, cậu chỉ toàn chơi đồ hàng với Acchan và Hisa chan gần nhà. Biểu hiện của Yoshio không khỏi khiến mẹ của cậu, một phụ nữ cứng rắn cảm thấy khó chịu.

Một ngày nọ, Yoshio bị bắt nạt, mếu máo chạy về nhà. Lúc đó, trong phòng khách, mẹ đang khâu thùa, còn Masako thì chăm chú đọc sách. Mẹ ngược mặt lên hỏi.

"Lại bị đứa nào bắt nạt hả?"

Yoshio bắt đầu kể lể.

"Lúc con đang chơi với Hisa chan và Acchan thì Hiro chan đến, nó nói con là thằng ẻo lả."

Hiro chan năm nay lên lớp một, là một thằng bé chuyên phá phách ở khu này. Như mọi khi, mẹ của Yoshio chẳng an ủi cậu câu nào.

"Sao con nhát vậy. Chỉ biết khóc rồi chạy về, không dám nói lại gì hết sao?"

Yoshio thôi đưa tay dụi mắt. Cậu lắp bắp.

"Con có nói mà. Con nói con không phải thằng ẻo lả."

"Rồi sao nữa?"

"Rồi nó tới đá bay quyển sách của con."

Như quá bức xúc, Yoshio lại tiếp tục khóc.

"Thật quá quắt!" - Masako đứng bật dậy.

"Chị bực thằng Hiro đó lắm rồi."

Ngay lúc đó, mẹ Masako can hai đứa lại. Cao giọng nói.

"Đứng lại đó Masako!"

LỜI KHIỂN TRÁCH CỦA NGƯỜI MẸ

"Con là con trai mà để bị vậy sao?" - Mẹ mắng.

"Vì con lúc nào cũng chơi với con gái nên mới bị trêu chọc. Nếu con là con trai thì phải mạnh mẽ lên, đi chơi chung với lũ con trai đi!"

Một khi mẹ đã mắng thì mắng xối xả. Yoshio vẫn còn khóc bù lu bù loa.

"Đến dưng khí phản kháng còn không có thì con không phải là con trai. Con mà cứ tiếp tục chơi với lũ con gái, có ngày mẹ thiến cho xem!"

"A!"

Mẹ nhìn Masako một cách nghi hoặc sau tiếng kêu bất ngờ của cô.

"Con bị sao vậy?"

Câu khiển trách cửa miệng của mẹ khiến Masako nhận ra nguồn cơn chứng tè dầm của Yoshio.

Masako đồng dục tuyên bố với mẹ mình.

"Chính là nó. Tại mẹ lúc nào cũng mắng như thế nên Yoshio mới bị tè dầm đó."

"Con nói gì hả?"

Mẹ trợn mắt nhìn hai chị em, không nói nên lời.

"Người phụ nữ cầm kéo đứng trong nhà vệ sinh chính là mẹ. Và chiếc kéo đó chính là..."

Như đã hiểu ra câu chuyện, mẹ ôn tồn tiếp lời.

"Đó chính là... chiếc kéo để thiến Yoshio chứ gì."

Không biết từ lúc nào, Yoshio đã ngừng khóc, đưa mắt nhìn mẹ mình chăm chăm. Còn Masako và mẹ thì lại hướng mắt về phía Yoshio, thờ dài.

Masako tiếp tục nói.

"Em hiểu rồi chứ Yoshio. Người phụ nữ đó chính là do em tưởng tượng từ hình ảnh mẹ ra đấy. Trên đời không có cô ấy đâu. Không có gì để sợ hết."

Yoshio nhìn chị mình, bán tín bán nghi.

"Hừm..."

Mẹ không nói gì, có lẽ bà đang hối hận, không ngờ những lời khiển trách vô ý của mình đã khiến cho đứa con thơ sợ hãi đến thế.

Và từ đó trở đi, Yoshio đã tự giác đi vệ sinh một mình. Chứng tè dầm cũng dần giảm hẳn.

"Tiếp theo là đến lượt mình."

Thành công của Yoshio đã tiếp thêm động lực cho Masako. Lần này, cô quyết tâm phải chinh phục bằng được nỗi sợ hãi của mình.

BỆNH SỢ ĐỘ CAO

Ngoài chiếc mặt nạ quỷ đó ra, Masako còn sợ vài thứ. Một trong số đó là sợ độ cao.

Có lẽ cái này ai cũng sợ nhưng trường hợp của Masako thì hơi nặng, đến mức khi lên sân thượng, cô không dám đứng gần ban công để nhìn xuống dưới. Khi cố nén sợ, hé mắt nhìn xuống, Masako bắt đầu không ý thức được mình đang làm gì. Cô sợ mình sẽ lao qua hàng rào ban công mà nhảy xuống dưới, hoặc đột nhiên muốn tự tử, cầm đầu xuống đất cũng không chừng. Nó đáng sợ đến mức khiến Masako muốn hét toáng lên. Gần đây, ngay cả chạm vào hàng rào ban công Masako còn không dám.

Mỗi khi tiến đến gần, cô lại sợ nhớ hàng rào ban công bị rỉ sét, đổ sập. Còn nhìn xuống đất thì có cảm giác như đang rơi tự do. Vì nghĩ như vậy, Masako không dám đến gần hàng rào ban công.

"Mình không thể trẻ con mãi thế này. Phải tìm cách khắc phục thôi." - Masako thầm nghĩ.

"Được rồi, lần này mình sẽ leo lên một chỗ thật cao, không có hàng rào, không có ban công thử xem!"

Nhưng lỡ lúc leo bị choáng té xuống thì chết. Nghĩ vậy, Masako quyết định rủ Bunichi cùng đi.

Sau giờ học, Masako đem chuyện này bàn bạc với cậu bạn thân.

Bunichi thoáng kinh ngạc. Nhưng sau khi nghe hết chuyện của

Masako, cậu lại cười khúc khích.

"Masa chan sợ nhiều thứ ghê!"

"Sợ thì sợ chứ biết sao. Vì vậy tớ mới muốn khắc phục. Mà nói mới nhớ, để tớ bắt hai, ba con nhện đến bỏ vào áo cậu cho chúng trườn bò khắp người nhé."

"Ồi, tha giùm đi! Nhện nhện... chỉ mới nghĩ đến thôi là đã nổi hết da gà."

"Thấy chưa? Bunichi cũng có thứ phải sợ mà. Vậy cậu có chịu đi với tớ không?"

"Đi thì đi. Mà bỏ vụ nhện nhéo đi nha!"

"Nhất trí. Tha cho cậu đó."

"Nhưng có chỗ nào vừa cao lại không có ban công không?"

Chuyện đó Masako đã sớm nghĩ ra.

"Còn ở đâu nữa. Tháp đồng hồ đó."

"Hả? Leo chỗ cao thế ư?"

Tháp đồng hồ nằm trên sân thượng của trường Masako, nhìn giống một tòa nhà ba tầng. Kim đồng hồ từ lâu đã dừng ở vị trí chín giờ mười lăm phút.

"Chỗ đó nguy hiểm lắm. Hơn nữa còn bị cấm leo." - Bunichi lo lắng bàn lùi.

Cầu thang dẫn đến phòng máy của tháp đồng hồ rất hẹp, lại không có chỗ bám tay. Hơn nữa, cầu thang còn được thiết kế lộ thiên. Đó là một sự lược bỏ dựa trên bản thiết kế. Phong cảnh quan sát khi đi trên cầu thang này rất đẹp, nhưng đổi lại, nó vô cùng nguy hiểm.

"Cậu thật sự muốn leo lên đó sao?"

"Bunichi sợ hả?"

Bunichi liền phản pháo.

"Sợ gì chứ. Chỉ là lỡ bị phát hiện thì tha hồ ăn mắng."

"Nhưng mà..." - Masako liều mạng thuyết phục Bunichi.

"Luật đó được quy định để cấm bọn con trai leo lên quậy phá thôi.
Tội mình chỉ lên rồi xuống ngay."

"Luật là luật."

"Luật lập ra là để phá mà."

Khi mất kiên nhẫn, Masako trở nên cứng đầu hẳn.

MẠO HIỂM TRÊN THÁP ĐỒNG HỒ

Vừa lên tới sân thượng, Masako đã cảm nhận được cái lạnh lẽo của những cơn gió mùa thu. Bunichi và Masako đứng kề bên nhau, mắt ngược nhìn tháp đồng hồ.

"Cậu leo được chỗ cao thế ư?"

"Chẳng hề gì."

Miệng thì nói thế nhưng vừa leo lên sân thượng chân của Masako đã bủn rủn vì sợ. Để Bunichi không nhận ra, Masako tỏ vẻ mạnh mẽ, tiến gần đến tháp đồng hồ.

"Ê, chờ tớ với. Cùng nhau leo đi!"

"Cậu cứ đi theo tớ."

Cầu thang phủ đầy bụi.

Vừa leo cầu thang vừa nhìn khung cảnh xung quanh, từ phía không bị bức tường che khuất hiện ra những ngọn đồi nhỏ nhấp nhô cùng những cây phong lá đỏ san sát nhau trùng điệp. Một bầu không khí trong lành dưới tiết trời thu êm ả. Con đường quốc lộ màu trắng nằm ngay cạnh sân trường dẫn thẳng vào trung tâm thị trấn, băng ngang qua nhà thờ, sở cứu hỏa cùng những tháp canh.

"Á!"

Một thoáng nhìn xuống dưới khiến Masako lóa mắt, phải ngồi xổm xuống ngay trên cầu thang.

"Cậu không được nhìn xuống!" - Bunichi vội trấn an, bám lấy vai

Masako.

Biết là bản thân mình đang trong tình trạng thảm hại nhưng Masako không sao đứng lên được.

"Cậu tính sao đây? Chúng ta leo xuống nhé?"

Nhưng đã leo đến tận đây không lẽ lại đi xuống. Chỉ còn một đoạn nữa là đến phòng máy của tháp đồng hồ rồi. Masako ra vẻ mạnh mẽ.

"Không, chúng ta vẫn sẽ tiếp tục đi."

"Nhưng cậu đứng còn không nổi nữa là..."

"Làm ơn kéo tớ dậy đi!"

Không còn cách nào khác, Bunichi đành nắm lấy tay Masako, kéo cô đứng lên. Và hai người lại tiếp tục chắt vật leo tiếp từng bậc thang. Còn hai mươi bậc thang nữa thôi là đến phòng máy.

"Á Á Á!" - Bunichi hét lên thất thanh. Cậu quỳnh quáng vung tay hoảng loạn trong không trung.

"Nhện! Một cái mạng nhện."

Trên góc bậc thang có một cái mạng nhện to tổ chẳng. Vừa nhìn thấy nó là mặt mày Bunichi trắng bệch. Cậu chàng mỗi lúc một hoảng loạn. Con nhện béo núc ních, lông tua tủa, đang thủ thế sẵn sàng tấn công.

"Nguy hiểm!" - Masako hét lên.

Quá tập trung vào cái mạng nhện, Bunichi không còn chú ý đến bước chân của mình, một chân bước hụt xuống.

"Chết!"

Toàn thân Bunichi ngã ập xuống khoảng không bên dưới. Trong cơn hoảng loạn, Bunichi vươn hai tay bám chặt vào cạnh cầu thang.

"Cứu tớ với!"

Bây giờ, Bunichi chỉ còn hai tay là bám trên tháp đồng hồ. Nếu thả tay ra là chết chắc.

"Bun chan! Cố giữ vững!" - Lúc đó, Masako quên hẳn bệnh sợ độ cao của mình, cố vươn tay hết mức về phía Bunichi.

"Cố lên! Cậu không được thả tay ra đâu đấy!" - Masako nói trong nước nở, tay nắm chặt hai cổ tay của Bunichi, gồng hết sức kéo lên. Bây giờ, Bunichi mà ngã xuống thì Masako cũng chung số phận.

"Lỡ Bunichi mà rơi xuống thật thì mình mang tội ngộ sát mất. Vì chính mình đã dẫn cậu ấy đến đây mà."

Về sau nghĩ lại, Masako nhận ra rằng, nhờ suy nghĩ đó mà cô mới có thể liều mạng như vậy. Cũng may mắn Bunichi là một kiện tướng thể thao nên cơ tay rất rắn chắc.

Một chân của Bunichi đã gác lên được bậc thang. Masako vội đưa tay nắm chặt dây thắt lưng của cậu, lấy hết sức bình sinh kéo lên. Cả hai sau đó ép mình ngồi co ro trên một bậc thang chật hẹp, thở hổn hển. Tim hai đứa đập như muốn bật tung ra khỏi lồng ngực. Cả hai không nói được với nhau câu nào suốt một lúc. Họ vẫn còn bàng hoàng khi nhìn xuống khoảng không bên dưới.

"Hình như trước đây đã từng xảy ra chuyện này rồi thì phải." - Lúc đó, Masako bỗng mơ màng hồi tưởng xa xăm.

NỖI SỢ NHỮNG CÂY CẦU DÀI

"Từ dạo đó trở đi, tớ hết sợ mấy chỗ cao rồi." - Masako đồng dạ tuyên bố với Bunichi sau vụ hai đứa suýt ngã từ tháp đồng hồ xuống qua được hai, ba ngày.

Bunichi gật gù.

"Ông chú là nhà tâm lý học mà tớ từng kể với cậu trước đây có nói rằng nỗi sợ của chúng ta bắt nguồn từ 'ý thức tội lỗi'. Cứu tớ là một hành động cao đẹp, nhờ vậy nên ý thức tội lỗi của cậu mới biến mất."

"Ý thức tội lỗi?" - Masako đăm chiêu.

"Vậy là lúc còn nhỏ mình đã làm điều gì xấu xa lắm ư? Mà dù nó không phải điều xấu chẳng nữa, thì cũng xảy ra chuyện gì đó khủng khiếp đến mức khiến ý thức tội lỗi đó vẫn còn tồn tại đến ngày hôm nay."

Một sự kiện nào đó mà Masako không nhớ nổi.

"Nó phải có liên quan đến mặt nạ quỷ và những nơi cao. Rốt cuộc khi mình còn nhỏ đã có chuyện gì xảy ra?"

Dù cố gắng, Masako vẫn không tài nào nhớ ra. Masako chỉ biết rằng mình đã từng trải qua cảm giác khi thấy Bunichi sắp ngã từ tháp đồng hồ. Cái cảm giác kỳ lạ đó khiến cho trái tim Masako rối bời.

Vài ngày, rồi vài tuần trôi qua.

Đó là một ngày Chủ Nhật đầy nắng sau khi lễ hội mùa thu kết thúc được ba ngày. Masako và Bunichi cùng nhau đi dạo trên bờ đê của con

sông chảy ngang qua thị trấn. Thời điểm này đã không còn thấy bóng của những bông hoa bỉ ngạn và hoa cỏ thi nữa rồi.

Hai người đi xuống gần bờ sông, cùng chơi trò ném đá rồi lại tiếp tục đi dạo. Tới khi đến chân một cây cầu bắc ngang qua con sông, dẫn ra vùng ngoại ô thị trấn, Bunichi mới đứng sững lại một lúc rồi lên tiếng hỏi Masako.

"Bây giờ vẫn còn sớm, hay tụi mình qua cầu ra ngoại ô chơi thử đi."

Masako chợt thấy lo lắng trước lời đề nghị của cậu bạn thân. Cô đưa mắt e dè nhìn chiếc cầu dài bắc ngang qua con sông.

"Thôi, tụi mình đi về đi."

"Tại sao?"

Masako không thể giải thích. Chỉ biết là trong lòng bỗng dâng lên cảm giác nơm nớp bất an.

"Tại vì..."

"Cậu có việc bận hả?"

"Không có..."

"Vậy thì tụi mình đi."

Nói xong, dường như đã phát hiện ra cô bạn mình đang lo lắng, Bunichi giở giọng trêu đùa.

"Đừng nói là đến qua cầu mà cậu cũng sợ nữa nha."

Nhưng quả thật là vậy.

"Trước đây mình cũng từng có cảm giác này." - Masako thầm nghĩ.

"Đã từng xảy ra một chuyện gì đó rất khủng khiếp."

"Ghê lắm. Tớ không chịu đâu!"

Masako thường cảm thấy sợ hãi khi đứng trên những chiếc cầu dài thườn thượt hay phải nhìn những cây cột điện cao nhiều mét, thậm chí là những lan can bằng gỗ.

"Cậu quá thật đấy." - Bunichi vừa nói vừa chậm rãi băng qua cầu, tiến gần đến những thanh chắn, đưa mắt nhìn xuống dòng sông bên dưới.

"Đúng là cây cầu này hơi cao một chút..."

Song cậu lại xoay người về phía Masako.

"Nhưng cậu đâu còn sợ độ cao nữa."

"Nhưng tớ ghét cây cầu này!"

"Quái đản thật đấy."

Bunichi lại quan sát cây cầu một lần nữa. Bây giờ, ở đây không thấy một bóng người. Thỉnh thoảng chỉ nghe tiếng ếch nhái kêu đâu đây.

"Tớ hiểu ra rồi!" - Bunichi đột ngột lên tiếng.

"Thứ cậu sợ không phải là độ cao, mà là những thứ thường hay có ở những nơi cao như lan can, thanh vịn. Lần trước, cậu leo lên được tháp đồng hồ là do ở đó không có thanh vịn. Cậu không thấy thế sao?"

"Cũng có thể..."

Nghĩ kỹ lại, nếu trên tháp đồng hồ cũng có thanh vịn thì chắc Masako không dám leo đâu.

"Nhưng tại sao tớ lại sợ những thứ như thanh vịn chứ?"

"Cái đó thì tớ không biết. Nhưng cũng có nhiều người sợ mấy thứ quái đản lắm."

Cảm thấy như bị Bunichi trêu chọc, Masako trưng ra vẻ mặt sùng sĩa.

"Sợ thì sợ thế thôi chứ tớ biết làm thế nào? Tớ cứ có cảm giác như sẽ

có thứ gì đó phóng ra từ phía sau những cây cột điện."

Bunichi lại cười nham hiểm.

"Chắc là một người nào đó mang mặt nạ quỷ cũng nên."

"Đủ rồi đó!" - Masako hét lớn đến mức Bunichi hoảng hồn.

"Cậu lại bị sao nữa vậy?"

"Tớ sợ... sợ lắm..."

Masako ôm mặt mếu máo.

Đột nhiên, Masako có cảm giác mình bắt đầu nhớ ra những chuyện trong quá khứ. Nhưng mặt khác, Masako lại cảm thấy sợ hãi khi phải nhớ lại chúng. Đầu óc của Masako hiện đang bị giằng xé, nửa muốn nhớ nửa không.

"Cậu không khỏe hả?" - Bunichi lo lắng hỏi.

Masako khẽ gật đầu thay cho câu trả lời.

"Vậy tại mình về thôi. Có vẻ như tớ lại lỡ miệng nữa rồi."

CÁI ĐẦU CỦA NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Tuy sắp nhớ ra mọi chuyện nhưng sự sợ hãi ký ức đó khiến Masako không thể nào lần theo trí nhớ để tìm ra nguồn gốc nỗi sợ. Cảm giác bất an kéo dài suốt hai, ba ngày sau.

Trong thời gian đó, căn bệnh tè dầm của Yoshio lại tái phát.

"Lần này lại gì nữa đây? Trong nhà vệ sinh đâu còn người phụ nữ tay cầm kéo nữa."

"Thì..."

Masako cố gắng hỏi nhưng Yoshio cứ làm lơ, không chịu trả lời.

Vào một buổi tối nọ, Masako lay thẳng em dậy.

"Yoshio, mau dậy đi vệ sinh đi!"

"Không đi đâu..." - Yoshio càu nhàu.

"Đi mau! Không lại tè dầm nữa bây giờ."

"Em vẫn chưa muốn đi mà..."

"Không được, đi mau lên. A, chị hiểu rồi. Con sợ của em lại đến nữa chứ gì?"

"Em không sợ."

"Vậy thì đi mau lên."

Yoshio miễn cưỡng lết ra khỏi phòng, chậm chạp đi về phía hành lang.

Sau khi an tâm được phần nào, Masako tiếp tục ngủ. Mắt cô bắt đầu

mơ màng.

Vào ngay lúc đó, Yoshio mặt mày xanh lét từ ngoài chạy ào vào phòng, ngồi bệt xuống giường khóc nức nở.

"Có chuyện gì vậy?" - Masako hoảng hốt hỏi. Yoshio mếu máo trả lời.

"Ở góc hành lang... ở chỗ tối đó... có đầu của một người đàn ông..."

"Hả!?" - Masako giật bắn người, ngồi bật dậy.

"Làm gì có chuyện đó. Em mơ ngủ phải không!?"

"Có thật mà. Cái đầu máu me tùm lum, lẫn long lóc."

Yoshio vừa mô tả vừa ôm chầm lấy chị mình vì quá kinh hãi. Toàn thân cậu bé run cầm cập. Masako cũng không hơn gì cậu em, cả người run bần bật, đến mức hai hàm răng cạ vào nhau phát tiếng ken két.

BÍ MẬT CỦA BA

"**N**hưng không đời nào có vụ đó!" - Masako quả quyết, lắc đầu cố xua đi nỗi sợ hãi của bản thân.

"Làm gì có chuyện có đầu người đàn ông nằm lăn lóc ở hành lang chứ!?"

Nhưng nhìn dáng vẻ sợ hãi của Yoshio thì không giống như nó đang nói dối. Masako định bụng sẽ cùng đi với Yoshio như lần trước. Nhưng lỡ mà có cái đầu của người đàn ông bê bết máu, nằm lăn lóc thật thì Masako sẽ là người chạy trước. Cô toan qua phòng bên gọi ba mẹ dậy đi cùng. Nhưng làm vậy chẳng khác nào thừa nhận với Yoshio rằng cả chị nó cũng là đứa thỏ đế.

Để chữa tâm bệnh cho Yoshio, dù có sợ thế nào Masako cũng phải gắng kiềm chế.

"Không thể nào có chuyện đó được."

Masako đứng bật dậy trong sự ngơ ngác của Yoshio. Thằng em ngơ ngác ngược mắt nhìn chị mình.

"Chị... định đi đến... nhà vệ sinh thật sao?"

"Đi chứ!"

Masako nắm chặt lấy tay Yoshio, kéo nó đứng dậy. Nhưng thằng nhóc vẫn không chịu nhúc nhích. Chính xác là nó không thể đứng lên do quá sợ hãi.

"Chắc."

Nhìn bộ dạng yếu đuối của Yoshio không khỏi khiến Masako phì cười. Con trai gì mà nhát như thỏ đế. Khi cười được, Masako bỗng thấy không còn sợ nữa. Cô khẽ xoa đầu cậu em bé bỏng. Sau đó, hai chị em nắm tay nhau bước về phía hành lang.

Ở góc quanh chỗ hành lang không có đèn nên rất tối, tạo cho người ta cảm giác có thứ gì đang ẩn mình trong bóng đen sâu thẳm ấy. Trước giờ đã nhiều lần Masako đi vệ sinh vào ban đêm, nhưng chưa bao giờ cô cảm thấy sợ hãi như thế này.

"Nếu em nghĩ mình đang sợ hãi thì mọi thứ đều có thể trở nên đáng sợ đấy."

Miệng nói em mình như vậy nhưng trong lòng Masako bây giờ cũng ngổn ngang chẳng kém. Cô ló mặt ra, dè dặt nhìn về phía đoạn hành lang dẫn về phía nhà vệ sinh.

"Em thấy chưa. Có gì đâu nào."

Yoshio bây giờ đang ôm chặt lấy chị mình. Nghe nói thế, cậu bé liền ló đầu ra nhìn, hai mắt chớp chớp.

"Lạ nhỉ... rõ ràng lúc này em thấy có mà..."

Nhưng tại sao Yoshio có thể tưởng tượng ra hình ảnh đầu người đàn ông đáng sợ như vậy? Hẳn là phải có lý do gì đó. Nhưng có hỏi thì chắc Yoshio cũng không biết. Đó là điều Masako rút ra được từ kinh nghiệm lần trước.

"Sao trái tim con người lại phức tạp đến thế. Vừa kỳ lạ nhưng lại thú vị biết bao." - Masako trộm nghĩ.

Sáng hôm sau, như thường lệ, Masako rời khỏi nhà với ba cô cùng một lúc. Trên đường đến trường của Masako có một nhà ga để bắt xe

điện ra ngoại ô thành phố. Sáng nào Masako cũng cùng ba cô vừa đi đến đó vừa trò chuyện. Thật ra Masako thường nói chuyện với ba nhiều hơn là mẹ.

Trên đường đi, Masako kể chuyện tối hôm qua cho ba nghe. Hai ba con cùng thảo luận cách giúp Yoshio thoát khỏi nỗi sợ của bản thân. Tiếc thay, ba của Masako là một kỹ sư nên dù ông có biết chuyện cũng chào thua, không biết phải giải quyết ra sao.

Hai cha con tạm biệt nhau ở trước nhà ga. Khi đi qua thanh chắn tàu, Masako ngược nhìn lên bãi chờ xe điện.

"Quái lạ thật..."

Như nhận ra điều gì đó, Masako đứng sững người lại một lúc lâu.

Đây đâu phải là tuyến xe điện mà ba cô thường dùng để đến công ty hằng ngày. Hay là do ba mãi miết suy nghĩ nên lên nhầm chuyến xe điện đi chiều ngược lại. Nhưng trông ông không có vẻ gì là như thế cả.

"Rốt cuộc là vì sao? Hay ba muốn ghé qua chỗ nào trước khi đến công ty?"

Nhưng nếu vậy thì ông phải rời khỏi nhà sớm hơn chứ. Ba Masako vốn luôn thức dậy rất sớm.

Masako bắt đầu cảm thấy hoang mang khi lỡ nhìn thấy điều không được thấy. Khi nhận thấy ba đang quay mặt về phía mình, Masako hoảng hốt quay đi, ba chân bốn cẳng băng qua thanh chắn.

"Sao ba lại không đến công ty? Hay là... ba có gì muốn giấu mình?"

Mãi nghĩ về thái độ đáng ngờ của ba mình, suốt cả ngày hôm đó, Masako không còn tâm trí đâu để học nữa. Bộ dạng Masako thảm hại đến mức khiến Bunichi phải lo lắng hỏi han.

"Cậu có ổn không vậy? Sắc mặt cậu tệ lắm đấy."

"Ừm... không có gì..." - Masako miễn cưỡng trả lời dù mặt vẫn bí xị như cái bánh bao chiều.

TIẾNG NÓI TRONG ĐÊM

Ngày hôm đó, sau khi về nhà, Masako kể chuyện ban sáng cho mẹ nghe.

Masako đã phải đắn đo suy nghĩ suốt cả buổi trên trường học mới ra được quyết định này. Tuy tự trấn an rằng chắc chẳng có chuyện gì to tát, nhưng nhìn dáng vẻ của ba khiến Masako không thể nào ngừng đặt câu hỏi.

Sau khi nghe câu chuyện của Masako, mẹ cô không mấy may ngạc nhiên.

"Đúng vậy." Mẹ Masako bình thản nói sau một hồi chau mày.

"Vì không muốn con lo lắng nên ba mẹ mới quyết định giữ kín chuyện này..."

"Vậy là có chuyện rồi."

"Cũng không có gì to tát lắm đâu. Chỉ là ba con mới thôi việc ấy mà."

"Hả? Nhưng tại sao lại..."

"Vì công ty ba con ít việc đi nên họ muốn tinh giảm biên chế..."

"Vậy là không phải ba thôi việc mà là bị bắt phải thôi việc."

"Đúng là vậy. Nhưng con không cần phải lo lắng. Ba con là kỹ sư nên có cả đồng việc đang chờ. Hơn nữa, chưa gì đã có một công ty khá lớn ngỏ ý mời ba con về làm rồi kìa."

"Ra là vậy."

"Vậy sao ba mẹ không chịu nói cho con biết sớm?"

- Masako thầm nghĩ, trong lòng có chút bất mãn.

Nhắc mới nhớ, Masako nhớ trong lúc mơ màng, thường nghe ba mẹ than thở về tình hình kinh doanh của công ty không được tốt ở phòng kế bên. Cô hơi giận ba mình vì ông cứ mãi xem cô như một đứa trẻ con nên mới không nói cho cô nghe một chuyện quan trọng như thế.

Để trả đũa, vào ngày tiếp theo, Masako quyết định làm ba bất ngờ một phen.

"Ba ơi, công việc mới ổn không ạ?"

Nghe con gái hỏi, ba của Masako tròn mắt, ngạc nhiên nhìn Masako.

"Ra là con biết rồi à?" - Nói rồi ông cười lớn.

"Lộ tẩy hết rồi. Chắc là do hôm trước, ba đi nhậu về, xỉn quá nên la lớn rằng mình bị đuổi việc* nên con mới biết chứ gì?"

** Kubi ni naru: trong tiếng Nhật có hai nghĩa, một là "bị đuổi việc", hai là "bị chém đầu".*

"Không phải đâu..." - Nói đến đây, chợt Masako bắt đầu ngộ ra nguồn cơn nỗi sợ của Yoshio.

"Bị đuổi việc...!?"

Ba của Masako ngơ ngác nhìn đứa con gái cưng.

"Con có cần nói lớn vậy không?"

"Con biết cái đầu người đàn ông mà Yoshio nhìn thấy là gì rồi."

Trong lúc mơ màng ngủ, Yoshio đã vô thức tiếp nhận lời nói của ba mình, và từ đó hình thành nên nỗi ám ảnh về cái đầu bê bết máu của người đàn ông.

Hiểu ra chân tướng sự việc sẽ thấy chuyện này thật ngớ ngẩn.

"Nhưng lần này thì hơi khó một chút. Con phải giải thích cho Yoshio hiểu nghĩa của từ đó là ba bị mất việc."

Ba Masako đưa bàn tay ấm áp vỗ vai đứa con gái cưng, tấm tắc khen ngợi.

"Con đúng là một nhà tâm lý học bẩm sinh."

HÌNH THỦ CỦA CƠN ÁC MỘNG

Cây cầu đó... rất dài.

Thành cầu được làm bằng gỗ, rất thấp. Vì quá cũ nên nó đã bị mục nát, xiêu vẹo. Một bên thành cầu là hàng cột điện vốn là những cây tuyết tùng. Mỗi cây nằm cách nhau khoảng 10 mét.

Masako nơm nớp lo sợ, cố gắng đi ở giữa cầu. Dù rất sợ nhưng nếu không qua cầu thì sẽ không mua được những món đồ mà mẹ đã dặn được bán ở bờ bên kia. Masako thật sự rất muốn nhắm mắt mà đi qua nhưng lại sợ lỗ không thấy đường, va vào thành cầu mục nát thì ngã xuống sông mất. Masako đành hướng tầm nhìn về phía những ngọn núi đội chóp mũ tuyết trắng ở phía xa xa, rồi từng bước một băng qua cầu.

Bây giờ trời đang sắp mưa. Khi ngược nhìn lên bầu trời âm u, Masako có cảm giác như cả hàng cột điện đang chuẩn bị đổ ập xuống mình.

"Sao lại đáng sợ thế này? Mình đang sợ cái gì chứ?"

Dù thấy sợ nhưng Masako vẫn không tài nào hiểu được. Đột nhiên, Masako đứng sững người lại. Có một thứ gì đó đang chuyển động đằng sau cây cột điện gần nhất.

"Ai? Ai đang ở đó?" - Masako run rẩy hỏi.

Ngay lúc đó, một thứ khắp người quẩn vải trắng xuất hiện, cất lên tiếng gào thét thấu tim. Nó bay lên bầu trời, sau đó đáp xuống ngay trước mặt Masako. Thứ đó đeo một chiếc mặt nạ quỷ với hình thù đáng

sợ, tóc dài trắng xóa phủ kín hai vai.

"Ồi!"

Masako giờ không nói được câu nào. Cô quay đầu, bỏ chạy thực mạng. Nhưng đôi chân giờ đây không còn nghe theo sự điều khiển của Masako nữa. Hai đầu gối của Masako run đến mức cô chạy loạng choạng. Rồi trong cơn hoảng loạn cực độ, Masako va phải thành cầu mục khiến nó vỡ nát.

Toàn thân Masako như bị ném vào khoảng không tối tăm, sau đó rơi tồm xuống dòng nước đen đang chảy cuồn cuộn. Ngay cả khi cơ thể đang chìm dần, Masako vẫn nghe có tiếng ai gọi từ nơi xa xăm.

"Ecchan... Ecchan..."

"Ecchan là ai? Hình như mình có biết cô bé này." - Masako thoáng nghĩ.

Và rồi lòng sông sâu thẳm cùng làn nước lạnh giá đã nuốt trọn Masako.

Cảm giác tức ngực khủng khiếp khiến Masako choáng tỉnh giấc.

"Mơ! Chỉ là một giấc mơ thôi."

Nhưng giấc mơ này quá kinh khủng. Bộ pi-ja-ma của Masako ướt sũng mồ hôi. Nhìn lại bên cạnh, Yoshio vẫn đang ngủ ngáy ngon lành. Khẽ ngồi dậy thay bộ pi-ja-ma khác rồi trở lại nằm, nhưng Masako vẫn không sao ngủ được.

"Phải rồi, Ecchan là người bạn thuở nhỏ mình từng chơi chung khi gia đình còn ở dưới quê. Đó là một cô bé rất dễ thương. Lúc đó mình mới 6 tuổi, còn Ecchan thì khoảng 5 tuổi. Không biết cậu ấy bây giờ thế nào nhỉ?"

Ngược nhìn trần nhà xuyên qua bóng tối u ám, Masako bắt đầu nhớ lại những tháng ngày khi cô còn bé.

"Nhưng sao trong mơ mình lại nghe thấy tên của Ecchan?"

Đó là một cơn ác mộng. Nhưng Masako cho rằng nó hẳn phải có một ý nghĩa nào đó. Sáng hôm sau, Masako thức dậy sớm, đi đường vòng đến nhà Bunichi rủ cậu đi học cùng.

Trên đường đến trường, Masako tranh thủ đem chuyện mình mơ thấy ác mộng kể cho Bunichi nghe. Chú của Bunichi là nhà tâm lý học, Bunichi cũng học được nhiều thứ từ chú ấy nên chắc sẽ biết được điều gì đó.

Nghe xong câu chuyện, Bunichi trầm ngâm một hồi rồi nói.

"Nhất định lúc cậu còn ở quê đã xảy ra chuyện gì rồi."

Masako gật đầu.

"Tớ cũng nghĩ vậy."

"Cô bạn Ecchan mà cậu kể hiện giờ vẫn còn sống ở vùng quê đó chứ?"

"Chắc là vậy."

"Chỗ đó có xa lắm không?"

"Không, đi rồi về trong ngày được mà."

"Vậy Chủ Nhật tuần này tụi mình đến đó đi. Chắc sẽ biết được thứ gì đã khiến cậu khổ sở suốt thời gian qua..."

"Cậu sẽ đi cùng tớ chứ?"

"Đương nhiên là tớ sẽ đi với cậu."

Masako cúi đầu, nói lí nhí.

"Cảm ơn nha."

Masako cảm thấy vui sướng khi được cùng Bunichi trở về miền quê thân thương, nhưng mặt khác, cô cũng thấy sợ hãi khi sắp biết được bí mật của nỗi ám ảnh được chôn giấu bấy lâu nay.

Chỉ còn ba, bốn ngày nữa là tới Chủ Nhật. Trong suốt quãng thời gian này, Masako liên tục bị giằng xé bởi hai cảm xúc đó.

VỀ QUÊ

Thời tiết ngày Chủ Nhật đó rất đẹp, trời trong xanh không một gợn mây.

Đến đón Masako từ sáng sớm, Bunichi ngẩn người trước cô bạn đang mặc chiếc áo liền thân với màu sắc rực rỡ. Hiếm khi nào chúng diện nên bộ dạng này của Masako khiến cậu chàng sửng người đứng ngắm cô một lúc.

"Ôi, ăn mặc thế này nhìn cậu ra đáng thiếu nữ phết."

"Đồ bất lịch sự." - Masako làm mặt hình sự.

"Vậy chứ bình thường tớ là gì?"

"Chỉ là một con bé thôi."

"Bunichi, hôm nay trông cậu cũng bảnh quá chứ."

Bunichi cúi mặt thẹn thùng. Hôm nay cậu diện một cái áo len màu xanh lá cây đậm.

Hai người lên tuyến xe điện dẫn ra ngoại thành, sau đó lại đổi sang xe lửa.

Vừa ra khỏi thành phố, cảnh vật bên ngoài cửa sổ bỗng hóa thành những đồng ruộng bạt ngàn. Những ngọn đồi xanh biếc cùng cánh đồng vàng trải dài bất tận. Đã vào mùa thu hoạch lúa.

"Masa chan này, cậu còn họ hàng gì sống ở dưới quê không?"

"Không còn ai hết. Đến căn nhà trước đây của gia đình tớ cũng đã có

người khác sống rồi. Nhưng dưới đó, tớ có nhiều người quen lắm. Họ chắc chắn còn nhớ tớ."

"Cậu sinh ra ở đó à?"

"Ừ, tớ ở đó đến năm lên 6. Vì công việc của ba nên cả gia đình mới chuyển lên thị trấn sinh sống."

Chỉ mất bốn tiếng rung lắc trên xe lửa, Masako và Bunichi đã đến được nơi cần đến. Đó là một nhà ga nhỏ.

Bây giờ đã quá trưa.

Trước nhà ga có một khu phố mua sắm. Cả hai tranh thủ ăn trưa nhẹ tại một quán ăn trong đó rồi lại tiếp tục đi bộ thêm khoảng một cây số nữa để đến ngôi làng nơi Masako được sinh ra.

Những ngọn đồi thấp gần đó được nhuộm vàng bởi ánh nắng trưa. Không khí thật trong lành cùng những cơn gió mát thổi trong buổi trưa nắng. Củ cải trắng và củ cải đỏ đua nhau mọc đầy trên những thửa ruộng hai bên đường. Chắc đang là buổi trưa nên không thấy một bóng người nào.

"Băng qua con sông kia là tới."

Càng gần đến thôn làng, xen lẫn với sự háo hức, trong lòng Masako lại nơm nớp lo lắng.

Từ trên bờ đê nhìn xuống dòng chảy của con sông rộng lớn bên dưới khiến Masako như nín thở.

Một cây cầu dài bắc từ con đê bên này qua tận bờ con đê bên kia. Đương nhiên Masako có biết về sự tồn tại của cây cầu này. Dù đã nhiều năm trôi qua kể từ khi cô rời đi.

Cây cầu đã cũ, nhiều chỗ trên thành cầu còn bị mục hay hư hỏng. Dọc

theo một phía trên cầu là một hàng cột điện. Mỗi cột cách nhau khoảng 10 mét.

Từ trên cầu nhìn về phía xa xa là những dãy núi màu tím nhạt với những đỉnh núi bị tuyết phủ trắng.

"A, đây là cây cầu mà mình đã mơ thấy. Chính là nó!"

Masako vừa cảm thấy hoài niệm, nhưng lại có đó thật là đó thật đáng sợ, đến mức cô không thể nhấc chân lên nổi.

"Cậu đã mơ thấy cây cầu này chứ gì?"

"Ừ..." - Chỉ để thốt lên từ đó thôi, Masako cũng phải gồng hết sức.

Cảnh tượng này cũng giống hệt lần trước, khi Masako và Bunichi đi dạo dọc bờ sông trong thị trấn. Cũng là những hòn sỏi nhỏ lấp lánh trong ánh nắng ban ngày, cũng là khung cảnh vắng tanh không một bóng người. Chỉ thỉnh thoảng vang lên vài tiếng ếch nhái cố chống chọi với sự im lặng tràn ngập không gian.

"Chúng ta băng qua cầu thôi!" - Bunichi động viên.

"Không... không thể băng qua cầu được." - Masako định nói như vậy. Nhưng nếu bây giờ mà quay về thì cô sẽ không còn cơ hội để biết được bí mật đang bị chôn giấu trong tim mình.

Nhớ lại lúc bản thân động viên Yoshio trong hành lang tối tăm đó, Masako cảm thấy thật xấu hổ.

"Ừ... chúng ta đi..."

Masako đưa tay về phía Bunichi. Bunichi nắm chặt lấy tay cô bạn mình, đi trước Masako vài bước.

"Đừng chạm vào thành cầu nhé."

Masako hiểu rõ bản thân đang sợ cái gì.

"Không sao, chúng ta sẽ đi ở giữa cầu." - Bunichi trả lời, quay lại nhìn Masako với một vẻ mặt đáng ngờ.

Vì quá sợ hãi nên Masako không dám nhìn xung quanh, chỉ vừa đi vừa cúi đầu nhìn xuống chân mình.

"Không được!" - Bunichi đánh giọng.

"Cậu phải nhìn xung quanh mới nhớ lại được mọi chuyện chứ!"

Nghe vậy, Masako bung mặt nức nở.

"Tớ không thể... lỡ những chuyện trong giấc mơ trở thành hiện thực thì sao? Những cây cột điện sẽ đổ ập xuống. Rồi còn có thứ gì sẽ nhảy xổ ra từ phía sau chúng..."

Ngay lúc đó, một giọng nói con gái vang lên.

"Masako... cậu là Masa chan phải không?"

NGƯỜI BẠN THUỞ NHỎ

Masako bỏ tay che mặt xuống, nhìn chủ nhân của giọng nói.

"Ecchan!? Phải là Ecchan không?" - Masako gọi lớn.

Etsuko là một cô bé dễ thương với làn da khỏe khoắn.

Dù có trưởng thành đi nữa thì khuôn mặt sáng sủa, đôi mắt to tròn cùng hai má căng phồng thường trực vẫn không thay đổi so với lúc còn nhỏ. Dù có gặp ở đâu, Masako vẫn sẽ nhận ra Etsuko ngay. Và ngược lại, chắc chắn Etsuko cũng sẽ nhận ra cô.

Định đến chào hỏi nhưng Masako lại lưỡng lự. Đã lâu rồi không gặp nhau nên cô hơi ngại. Thêm nữa, cô sợ vồn vã quá, Etsuko sẽ không thích. Nhưng hình như Etsuko cũng có cùng cảm giác đó.

Hai người đứng im nhìn nhau một lúc lâu.

"Cậu cao lên nhiều nhỉ." - Masako nói theo bản năng.

"Cao như cây cột điện phải không?" - Câu nói của Etsuko khiến Masako bật cười nắc nẻ. Etsuko cũng cười. Thế là Masako đã yên tâm.

"Không sao rồi. Cậu ấy vẫn không thay đổi gì cả."

"Lâu quá không gặp."

Hai cô gái tay bắt mặt mừng bỏ quên Bunichi lẻ loi đứng một mình làm anh chàng phải "e hèm" một tiếng rõ to. Lúc bấy giờ, Masako mới cuống lên giới thiệu.

"À, đây là Morimoto Bunichi, bạn cùng lớp với tớ. Còn đây là

Kitashima Etsuko mà tớ đã kể với cậu."

Bunichi chào hỏi Etsuko một cách trịnh trọng.

"Tớ có được nghe Masako kể về cậu."

Masako cố kìm cho bản thân khỏi phì cười, còn Etsuko thì đỏ mặt, cúi đầu e thẹn.

"Đã bao nhiêu năm rồi nhỉ?" - Masako hỏi trong khi Etsuko bắt đầu đi về hướng thành cầu.

"Cũng đã bảy, tám năm rồi..."

Etsuko dừng lại trước thành cầu rồi quay người về hướng Masako.

"Tớ nhớ cậu lắm. Bạn thân gì mà không thèm về thăm tớ dù chỉ một lần."

"Xin lỗi nhé. Tớ cũng nhớ cậu lắm. Đến trong mơ còn thấy mà." - Masako toan đến gần Etsuko nhưng chợt khựng lại. Đoạn thành cầu phía sau Etsuko đã bị mục. Masako có cảm giác nó có thể gãy bất cứ lúc nào.

"Nhưng cuối cùng chúng ta đã gặp lại nhau." - Etsuko tiến đến, cầm chặt tay bạn mình.

"Tớ còn lo cậu ngại chuyện hồi xưa nên không chịu về chứ."

Nghe đến đây, bỗng Masako giật nảy mình. Trong vô thức, cô quay đầu lại nhìn Bunichi. Bunichi khẽ đến gần hai cô bạn, nghiêm túc hỏi Etsuko.

"Chuyện hồi xưa là chuyện gì?"

Tim Masako đập liên hồi.

"Chuyện hồi xưa là chuyện gì? Phải chăng đó chính là nguyên nhân cho nỗi sợ của mình? Etsuko cũng biết chuyện đó ư?"

Etsuko hết nhìn Masako, rồi lại nhìn Bunichi một cách hoài nghi.

"Sao tự dưng hai người làm mặt trầm trọng thế. Nhìn sợ chết được."

Masako ghì chặt hai vai Etsuko, lực của những ngón tay mạnh đến mức Etsuko nhúm mày vì đau.

"Nói cho tớ biết đi! Chuyện đó là chuyện gì?" - Masako gấp gáp.

"Đau quá! Thả tớ ra!"

Bunichi vội vàng kéo Masako ra xa.

"Đau chết được." - Etsuko rên rỉ, đưa tay xoa hai vai, sau đó ném một cái nhìn đầy nghi hoặc về phía hai người bạn.

"Vậy là cậu trở về không phải vì muốn gặp tớ. Thế cậu về đây làm gì? Đừng nói là cậu đã quên chuyện hồi đó rồi nhé!"

Bunichi tiến lên đứng trước mặt Masako như để che chở cho cô.

"Tớ thì chắc chắn là không biết gì. Nhưng Masako hiện đang rất khổ sở vì không thể nào nhớ ra được."

"Cậu nói gì?"

Etsuko mở to mắt bàng hoàng, liếc nhìn Masako, hiện đang đứng sau lưng Bunichi.

"Vậy là cậu quên thật á!?"

Masako đau khổ gật đầu. Etsuko như tức điên, không thềm nhìn mặt hai người, lại tiếp tục đi về phía thành cầu.

"Vậy là thua rồi." - Etsuko nhìn xuống dòng nước bên dưới, không nói gì. Sự trầm lặng kéo dài một lúc lâu trong khi tiếng của bọn ếch nhái ngày một lớn dần. Như không chịu đựng nổi sự im lặng nặng nề, Bunichi khơi mào câu chuyện.

"Masa chan bị rối loạn thần kinh. Chính cậu ấy cũng không biết được

nguyên nhân. Cậu đừng giận."

"Xin lỗi Ecchan, chắc tớ bị điên rồi..."

"Etsuko này, đây chỉ là suy luận của tớ thôi. Trước đây, trên cây cầu này đã xảy ra chuyện gì đó giữa cậu và Masako phải không?"

Masako cảm thấy được tiếp thêm dũng khí từ lời nói của Bunichi. Cô cố hết sức nhớ lại chuyện quá khứ.

"Chắc là có ai đó đã ngã từ cây cầu này xuống."

"Ai ngã hả?" - Etsuko vung tay chỉ về hướng Masako, nói như tát nước vào mặt.

"Chẳng phải chính cậu đẩy tớ ngã xuống sông hay sao!?"

CUỘC ĐỐI THOẠI TRÊN CẦU

Masako chừng hững hai, ba giây rồi lấp bấp.

"Không... không thể nào..."

Mặt của Etsuko giờ đỏ bừng bừng. Còn mắt Masako thì dường như không còn thấy gì nữa. Sau một thoáng ngỡ ngàng, Bunichi toan lại gần chỗ Masako.

"Masa chan..."

Đột nhiên, Masako hét thất thanh. Tiếng hét chứa đầy sự bi ai xé toạc bầu không khí tĩnh lặng đang bao trùm xung quanh. Masako đã nhớ ra điều gì đó. Cú sốc khiến Masako vùng chạy đi.

"Này! Cậu đi đâu đó. Nguy hiểm lắm!"

Bunichi cuống cuồng đuổi theo Masako. Lúc này, Masako vừa chạy loạng choạng vừa đưa hai tay bưng kín mặt. Cuối cùng, Bunichi cũng đuổi kịp Masako khi cả hai đến chân cầu. Bunichi nói trong nhịp thở đứt quãng.

"Nguy hiểm quá. Chạy mà không nhìn đường. Lỡ cậu va vào thành cầu thì tính sao hả!?"

Masako, lúc bấy giờ đang bị ôm chặt bởi cánh tay của Bunichi, mếu máo.

"Tớ... lúc đó... tớ không cố ý mà..."

Chuyện xảy ra vào một buổi chiều thu của tám năm trước. Hôm ấy, núi đồi như chìm trong sắc xám của bầu trời đen kịt sắp chuyển mưa.

Xung quanh không một bóng người. Trong sự tĩnh lặng đó, chỉ có tiếng ếch nhái vang lên nghe náo nức.

Masako lúc đó 7 tuổi.

Cô bé mới đi mua đồ cho mẹ xong. Để về được đến nhà, Masako phải băng qua cầu này. Mẹ của Masako thường căn dặn cô phải tránh xa thành cầu vì chúng đã mục, rất nguy hiểm. Vì vậy, Masako đã cố gắng đi giữa cây cầu.

Khi ấy đã xảy ra một chuyện đáng sợ.

"Cậu nhớ hết rồi phải không?" - Bunichi khẽ hỏi. Đáp lại là cái gật đầu nhẹ của Masako.

Từ phía sau Bunichi, Etsuko đi tới, tiến gần đến chỗ Masako.

"Xin lỗi Masa chan. Tớ không nghĩ là cậu vẫn còn khổ sở vì chuyện đó đến vậy. Dù gì cũng đã tám năm trôi qua."

"Etsuko ơi, tớ đã nhớ hết mọi chuyện rồi."

Etsuko lắc đầu.

"Nhưng đó là lỗi của tớ. Hôm ấy, tớ đã lên lấy chiếc mặt nạ quỷ trong phòng ba mình rồi đeo lên, định bụng sẽ đi hù dọa mọi người. Vì vậy, tớ đã lên cầu, nấp đằng sau cây cột điện."

Etsuko nắm chặt tay Masako.

"Người cần xin lỗi phải là tớ mới đúng. Nhưng tớ không nhắm vào cậu. Tớ chỉ định dọa bất cứ người nào băng qua đó đầu tiên thôi. Tớ không nghĩ đó là cậu."

Khi Masako tới đó, Etsuko bất thành lình nhảy xổ ra chặn đường, miệng kêu những tiếng kỳ quái. Lúc đó, Etsuko mặc một bộ yukata màu trắng, tóc bị gió thổi rối tung, mặt thì đeo chiếc mặt nạ quỷ gớm ghiếc.

"Á Á Á!"

Vì quá sợ hãi, Masako đã dồn hết sức bình sinh đẩy Etsuko một cú thật mạnh, khiến cô va vào thành cầu mục phía sau lưng làm nó gãy nát. Theo đà, Etsuko cũng bị hất văng lên không trung và rơi tõm xuống dòng nước đang chảy xiết bên dưới.

KÝ ỨC CHIỀU HỒM ẤY

"Tớ đã bất tỉnh khi ngã xuống sông nên cũng không uống nhiều nước lắm."

Lời giải thích của Etsuko giờ đây nghe vắng vắng, Masako bất thần nhìn người bạn trước mặt mình.

"Nghe nói có ai đó dưới hạ lưu đã vớt tớ lên. Đúng là ông bà phù hộ. Người đó cũng biết tớ nên đã dẫn về tận nhà. Nhưng sau đó, tớ bị viêm phổi, nằm thoi thóp ở nhà suốt một thời gian dài. Đến khi hết bệnh thì hay tin gia đình cậu đã chuyển nhà ra thị trấn sống mất rồi."

Etsuko tiếp tục kể, đưa tay khẽ đặt lên vai Masako.

"Tớ buồn lắm đó."

Masako bấy giờ mới lên tiếng, giọng khô khốc.

"Sau khi đẩy cậu ngã xuống sông, tớ hoảng loạn chạy về nhà. Từ hôm đó là sốt li bì mấy ngày liền. Trong thời gian đó, tớ nằm mơ suốt, còn nói mớ nữa. Lúc tỉnh lại thì..."

Nói đến đây, Masako đột ngột khựng lại, cúi đầu. Bunichi cắt ngang mạch chuyện.

"Lúc tỉnh lại thì cậu quên sạch, không còn nhớ gì hết?"

Masako gật đầu.

"Khi Etsuko ngã xuống sông, cậu nghĩ là mình đã lỡ giết chết cậu ấy. Do ý thức về tội lỗi mình đã gây ra quá lớn nên trong vô thức, não của cậu đã chọn cách quên hết mọi thứ."

Đúng như lời của Bunichi, trong thời gian bị sốt, cảm giác lo lắng cho Etsuko cùng với ước mong có thể quên hết mọi thứ đã đấu tranh với nhau trong tâm khảm của Masako.

Cũng từ dạo đó, Masako bắt đầu sợ hãi mỗi khi nhìn thấy mặt nạ quỷ. Nhưng không phải vì nó đáng sợ, mà là vì nó nhắc Masako nhớ lại ký ức kinh hoàng ấy. Cả bệnh sợ độ cao cũng vậy.

Ý thức tội lỗi đó mạnh đến mức chỉ với việc cứu Bunichi không thể làm nó biến mất được.

Thì ra cảm giác "chuyện này đã từng xảy ra trước đây rồi" của Masako chính là xuất phát từ mong muốn có thể cứu lấy Etsuko khi cô ngã xuống sông.

Cuối cùng, Masako đã tháo gỡ toàn bộ khúc mắc.

Trong đầu cô tràn ngập cảm giác hân hoan. Những cơn sóng sợ hãi đã dần dịu đi trả lại cho tâm hồn Masako một đại dương yên bình.

Masako nhìn Bunichi và Etsuko, nhoẻn miệng cười.

"Vây là ổn rồi. Xin lỗi vì đã khiến các cậu lo lắng..."

Vầng trán của Bunichi và Etsuko như giãn ra cùng một lúc.

"Thật là đáng mừng..."

"Ecchan, xin lỗi vì những gì tớ đã làm nhé..."

Masako nói thành khẩn, nắm chặt lấy tay Etsuko khiến mặt cô nàng đỏ lựng.

"Có sao đâu..."

Masako tiếp tục hướng về phía Bunichi, nhìn cậu bằng ánh mắt biết ơn.

"Cảm ơn bạn Bunichi. Nhờ cậu cả đấy."

Trước giờ toàn bị gọi trống không là Bun chan hoặc Bunichi, tự dưng giờ được gọi bằng "bạn" Bunichi khiến cậu chàng không khỏi thẹn thùng.

"Cậu đúng là ngốc mà..."

"Các cậu đến nhà tớ chơi không?" - Etsuko lên tiếng mời.

"Tha hồ ăn trái cây nhé."

Masako chợt nhớ hồi xưa, cứ mỗi độ thu về là gia đình Etsuko lại được tặng cả đồng nho và lê từ một người quen làm trong vườn trái cây.

Cả ba nối đuôi nhau qua cầu.

Từ những rặng núi xa xa, cơn gió mùa thu lại tràn về, khẽ lay nhẹ đuôi tóc tinh nghịch của Etsuko.

TRẬN GÂY GỖ CỦA YOSHIO

Chuyện xảy ra vào một tuần sau đó.

"Không biết tụi nó đang chơi trò gì, nói chuyện gì nhỉ?"

Lớp học đã kết thúc. Trên đường về, khi băng ngang qua ngã tư ngay trước nhà, Masako bắt gặp Yoshio, Hisa chan và Acchan đang ngồi chơi bên tường đá của căn nhà đối diện. Cô mỉm cười khi thấy cảnh ba đứa trẻ đang thân thiết chơi đùa với nhau. Khung cảnh này làm cho Masako cảm thấy thật dễ thương.

Masako nghĩ sẽ đến nghe lén thử xem. Cô trốn sau bờ tường, theo dõi ba đứa trẻ. Xung quanh rất yên tĩnh, cô có thể nghe rất rõ giọng nói của chúng.

"Chết rồi. Vậy thì phiền lắm." - Là tiếng của Acchan. Cô bé cố nắn giọng theo kiểu người lớn khiến Masako thoáng bất ngờ. Có vẻ như Acchan đang đóng vai mẹ.

"Mệt chết đi được!" - Đây là giọng của Yoshio. Nó đang bắt chước điệu bộ của ba mỗi khi đi làm về. Masako bất giác phì cười.

"Con làm bài tập xong chưa?"

"Dạ, xong rồi ạ."

Còn đây là giọng của Hisa chan. Như vậy, Yoshio đóng vai ba, Acchan đóng vai mẹ, còn Hisa chan đóng vai con.

Yoshio đột nhiên lớn giọng.

"Hôm nay, anh bị công ty cho thôi việc. Nhưng không sao hết, vì có

rất nhiều công ty mời anh về làm. Dù có bị cho thôi việc, anh cũng không sợ đâu."

Yoshio nói như thể bị thôi việc là một chuyện gì đó vui lắm. Masako phải vật vã lắm mới nhìn cười được. Cô ôm chặt chiếc cặp táp bên người, miệng phát ra tiếng khục khục đến mức muốn đau bụng.

Được một lúc, chợt Masako không nghe tụi nhỏ nói chuyện nữa. Liếc nhìn sang phía chúng, Masako phát hiện Hiro, thằng nhóc quậy phá nhất khu này đang tiến đến gần bọn trẻ.

Ba đứa nhóc phát hiện ra sự có mặt của Hiro, sợ cứng người.

"Ái chà, thằng ẻo lả lại đi chơi với lũ con gái đấy à!? Thấy gớm quá đi." - Hiro châm chọc.

Acchan mở cuốn sách tranh ra xem, giả vờ không nghe không biết. Còn Yoshio thì đưa mắt nhìn Hiro chăm chăm.

"Mày chơi với tụi con gái miết rồi mày cũng thành con gái cho xem! Cái đồ ẻo lả."

Yoshio đứng phắt dậy.

"Tao không phải đồ ẻo lả!"

Masako muốn ra mặt để dạy cho thằng oắt kia một bài học nhưng cũng muốn xem Yoshio sẽ giải quyết chuyện này thế nào, nên tạm thời án binh bất động.

Hiro tiến dần về phía cô bé Acchan đang giả vờ đọc sách. Dường như nó đang muốn giật lấy quyển sách của cô bé. Ngay lúc đó, Yoshio vùng tới giữ chặt thằng nhóc, và thế là cu cậu bị nó quật một cái té lăn quay.

"Nguy hiểm!"

Masako lúc đó chạy vụt về phía Yoshio. Hiro thấy thế, ba chân bốn

cẳng bỏ chạy về nhà. Không quên buông lại vài câu châm chọc.

"Nhớ mặt tao đấy! Cái đồ ẻo lả."

"Chị hai!" - Yoshio đứng dậy, đi về phía chị mình. Masako ngồi xuống bên cạnh, đưa hai tay ôm chặt lấy vai của Yoshio.

Đây là lần đầu tiên cô thấy em mình dám phản kháng.

"Em có sao không? Không bị thương chứ?"

"Em không sao hết." - Yoshio đồng dục nói.

"Hê hê, chị thấy em dám đấu với nó chưa?"

Masako thấy Yoshio dễ thương hơn bao giờ hết. Cô ôm chặt lấy em mình, khẽ nói.

"Em đúng là ngốc. Đánh nhau là xấu lắm... Nhưng em chị... không biết đã trở thành một người con trai mạnh mẽ từ lúc nào rồi..."

CÂU CHUYỆN THỨ 3

Vũ Trụ Đa Nguyên

CHƯƠNG 1

ĐÁM CÔN ĐỒ HỌC ĐƯỜNG

"**L**ại gặp chúng nữa rồi!" - Nobuko thở hắt, hai mắt mở to.

Cô thường đụng độ ba tên đầu gấu này trên đường đi học về. Chúng là học sinh trường M, có vẻ không ưa học sinh trường S của Nobuko. Nam sinh thì bị bọn nó gây chuyện, nữ sinh thì bị chọc ghẹo.

Nobuko cũng là nạn nhân của chúng không biết bao nhiêu lần.

Mới hôm qua thôi, cô vừa gặp chúng, cũng ngay tại con đường này. Lúc ấy, ba tên đầu gấu chặn ngang đường của Nobuko, cười nham hiểm. Vốn mạnh mẽ, Nobuko không hề nao núng.

"Chúng mà dám giở trò thì mình la toáng lên cho hàng xóm biết." - Nobuko hạ quyết tâm, lăm le gườm chúng.

Vừa ngay lúc đó, một nhóm ba bà nội trợ khó ưa cũng đang đi về hướng này. Bọn côn đồ thấy vậy liền hốt hoảng rời đi, không quên buông lại vài câu bốn cọt.

"Con nhỏ đó dám lờm tui mình kìa bây!"

"Tao sợ quá mày ơi!"

Chưa hết, Nobuko còn bị dội một đồng lời lẽ khó nghe từ ba người đàn bà cay độc khiến cô tức điên.

Hôm qua vừa gặp xong, hôm nay lại thấy bóng dáng chúng xuất hiện. Nobuko thật muốn than trời.

"Cậu sao vậy?"

Cậu bạn cùng lớp Itokawa Shiro lên tiếng hỏi, lo lắng nhìn Nobuko. Hôm nay, Shiro muốn mượn sách của Nobuko nên cùng cô đi về nhà. Shiro chưa từng chạm trán bọn côn đồ đó. Nobuko liền báo hiệu cho bạn mình.

"Là ba đứa đó đó!"

"Ừm... hình như là học sinh trường phổ thông M. Thì sao?"

"Tụi nó là đầu gấu. Thế nào cũng kiếm chuyện với tụi mình cho xem."

Shiro bình thản nói.

"Cứ mặc kệ tụi nó đi. Thế chẳng tốt hơn à?"

"Thì tớ chẳng bảo là đừng chọc giận tụi nó còn gì!?"

Hôm nay, Nobuko đi về chung với Shiro. Tụi nó mà thấy thế nào cũng trêu chọc dữ hơn. Không khéo Shiro phải đánh lộn với tụi nó mất.

Shiro là học sinh giỏi nhất lớp của Nobuko. Thành tích các môn khoa học, toán học, âm nhạc của cậu rất xuất sắc. Tất cả những môn đó lại đều là sở đoản của Nobuko. Cô ghét chúng vô cùng. Nhưng Nobuko chưa từng thấy Shiro nổi giận. Trong suy nghĩ của cô, Shiro là mẫu học sinh cực kỳ chín chắn.

Nobuko cảm thấy lo lắng, không biết Shiro sẽ phản ứng thế nào trong trường hợp ba tên đầu gấu kia gây sự.

"Cậu đừng đánh nhau nhé." - Nobuko thở thê.

Shiro bật cười.

"Tớ mà làm mấy chuyện đó sao."

Ngay lúc đó, ba tên đầu gấu tiến gần về phía họ. Rồi chúng cũng đến trước mặt hai người.

"Chà, hôm nay bày đặt có bảo tiêu đi chung nữa."

Tên trước mặt Nobuko áo thì bung cúc, bộ dạng lôi thôi, hàm răng thì sún mất hai cái răng cửa mà còn há miệng cười nham nhở. Chung một ngoại hình như thế, hai tên còn lại vóc dáng cao lớn, cười một cách nham hiểm. Chúng không ngừng dùng những lời lẽ tục tĩu về mối quan hệ trai gái để trêu Nobuko.

"Tụi bây thôi đi!" - Shiro nói.

"Thằng kia! Mà y vừa nói gì?"

Ba tên côn đồ tiến gần đến chỗ Shiro. Một tên bất ngờ đâm vào ngực Shiro khiến cậu ngã lăn xuống đường.

"Sao mà yếu thế hả?"

Cả ba đứa chán ngán trước bộ dạng thảm hại của Shiro, rồi tiếp tục cười đắc thắng. Một đứa đá bay mũ của Shiro xuống đất, rồi lấy chân giẫm nát nó.

"Sao? Nói gì đi chứ thằng vô dụng."

Một tên khác lao tới, đã một phát vào hông của Shiro khiến cậu kêu lên đau đớn.

Nobuko trào nước mắt trong uất ức. Cô định sẽ nhặt lấy một hòn đá ném về phía chúng. Nhưng cô sợ nhờ chúng nổi điên sẽ đánh Shiro càng dữ hơn nữa.

"Thằng này đâu phải đàn ông đâu tụi bây!"

"Đừng có khóc nha con!"

"Đi thôi! Chán chết!"

Ba tên côn đồ có vẻ đã chán đánh nhau với một người không có sức phản kháng như Shiro nên thất vọng bỏ đi, không quên ném vào mặt Nobuko vài lời bỗn cợt như thường lệ.

KHÍ KHÁI NAM NHI

Nobuko đỡ Shiro dậy. Anh chàng đưa tay ôm lấy hông mình, thều thào.

"Tớ... không sao đâu."

Nobuko nhặt chiếc mũ rách toi tả nằm dưới đất lên, phủi hết đất bụi rồi trả lại cho Shiro. Cậu đội mũ lên đầu rồi nói.

"Tội mình đi thôi!"

Nobuko không khỏi bất ngờ.

Con người này thật sự không biết giận sao? Ngay cả một đứa con gái như cô mà còn tức không chịu nổi. Nhưng điều bất ngờ hơn là, dường như Shiro không hề bị sốc tinh thần. Thông thường, trong trường hợp này, ngoài nỗi đau về thể xác, kẻ bị ức hiếp bao giờ cũng bị giày vò bởi cảm giác cam chịu. Hơn hết, cậu ta còn bị bắt nạt trước mặt một bạn gái, thì cú sốc đó hẳn phải lớn hơn gấp bội.

Nhưng Shiro vẫn tỉnh rụi, vừa đi với Nobuko vừa bắt đầu tán chuyện. Nhưng không phải vì Shiro đang muốn quên sự việc vừa xảy ra, mà là cậu ta đang cố làm cho Nobuko nguôi giận bằng cách hướng sự chú ý của cô qua đề tài khác.

"Thôi đủ rồi!" - Nobuko gào lên trong lòng. "Cậu như vậy mà cũng là con trai sao!?"

Đúng là Nobuko có khuyên Shiro đừng đánh nhau, nhưng cô không bảo cậu ta không phản kháng khi bị tui nó dần đến te tua như vậy.

Trong lòng Nobuko vẫn thầm mong Shiro dạy cho bọn bất lương kia một bài học. Tuy đó chỉ là suy nghĩ của riêng của Nobuko, nhưng cô không thể khiến cảm giác xem thường Shiro biến mất được.

Nobuko trầm tư. Bầu không khí trở nên nặng nề vì Shiro cũng im lặng theo. Hai người cứ thế gượng gạo đi về nhà của Nobuko.

Shiro đứng đợi ở ngoài cửa trong lúc Nobuko lên phòng mang sách xuống. Nhận sách xong, Shiro cứ thế mà đi về.

Lúc này, Nobuko cũng thấy xấu hổ vì sự vô duyên của mình.

Nobuko trở về phòng, ngắm khuôn mặt qua chiếc gương đặt trên bàn học. Khuôn mặt xanh xao cùng đôi mắt hơi xéch hiện rõ trên mặt gương.

"Công nhận mặt mình nhìn chán thật!"

Cô lấy hai tay chà xát lên mặt để thúc đẩy máu lưu thông.

Nobuko cho rằng khuôn mặt của mình cũng có nét lắm. Chỉ có một điểm cô không hài lòng chính là đôi mắt một mí. Nobuko nghĩ nếu mắt mình có hai mí chắc chắn sẽ quyến rũ hơn.

Để lấy lại tinh thần, cô đọc tiểu thuyết khoảng một tiếng, sau đó học bài cho đến giờ ăn tối. Trong bữa ăn, Nobuko không kể chuyện xảy ra hôm nay cho ba mẹ nghe. Một phần cũng vì cô ghét phải nhớ lại chuyện đó. Làm thế nào Nobuko cũng không thể thôi suy nghĩ về thái độ lúc ấy của Shiro.

Nobuko đánh giá cách ứng xử của Shiro là khôn ngoan. Vì đi đánh nhau với bọn đầu gấu chẳng được lợi lộc gì, có thể còn bị thương nặng hơn. Nobuko vốn rất có cảm tình với Shiro. Anh chàng vừa chững chạc, lại giỏi toán, môn học mà Nobuko ngán tận cổ. Cô rất ghét những con

số. Ngay cả nhớ số điện thoại cũng đã là một nỗ lực rất lớn của Nobuko.

Mà chuyện đó để sau. Nói tóm lại Shiro trong mắt Nobuko bây giờ chỉ là một anh chàng chẳng chắc thôi. "Đó là cách cư xử của người lớn."

- Nobuko thầm nghĩ. Shiro không có một chút sức trẻ gì hết, đúng hơn là không có chút khí khái nam nhi nào.

"Con sao vậy Nobuko?" - Ba của Nobuko lo lắng hỏi.

"Sắc mặt con xấu quá."

"Dạ, không có gì đâu ạ."

Trả lời xong, Nobuko chợt nhớ đến vết thương ngay hông của Shiro nên đâm ra lo lắng.

"Phải gọi điện cho cậu ấy thôi." - Sau bữa ăn, Nobuko rời nhà bếp, đi về phía lối ra vào.

Ngay lúc đó, Nobuko thấy khung cảnh trước mặt rung lắc, rồi mờ dần. Trong đầu cô vang lên tiếng ong ong. Nobuko hoảng hồn bám chặt lấy cây cột nhà giữa phòng ăn và hành lang.

ĐẠI THẨM HỌA

Đối mặt truyện.

Đây là thành phố Tokyo vào năm 3921 theo Dương lịch.

Diễn biến truyện thay đổi quá nhanh nên sẽ khiến vài độc giả bàng hoàng. Xin các bạn chịu khó nhẫn nại, tiếp tục đọc nhé. Những tình tiết tiếp theo chắc chắn sẽ thu hút các bạn đấy.

*

"Máy có bất thường gì không?"

Tại phòng nghiên cứu Veratron, Nobu - một nhà khoa học thời gian lượng tử đang hỏi kỹ sư. Người này trả lời.

"Không có ạ."

"Vậy bắt đầu khởi động thôi!" - Nobu chỉ thị cho nhóm kỹ sư.

Người kỹ sư bật công tắc điện của Veratron. Đây là chiếc máy đầu tiên trên thế giới được tạo ra để sản xuất hạt photon số lượng lớn. Hôm nay là ngày chạy thử đầu tiên của Veratron. Nhà khoa học nữ trẻ tuổi Nobu đang cầu nguyện cho chiếc máy mình tạo ra vận hành suôn sẻ.

Chiếc máy với hình dạng một cái bánh donut, đường kính 30 mét bắt đầu gầm gừ. Và đó cũng là lúc thảm họa xảy ra.

Sự chuyển động của những hạt photon đã làm nhiễu từ trường xung quanh, gây ra một vụ nổ lớn trong không gian. Ánh sáng chói lòa bao trùm khắp phòng nghiên cứu. Sau đó là cảnh tượng Veratron bắt đầu rời ra từng mảnh.

"Chết rồi!"

"Chạy mau! Nổ rồi!"

Hàng trăm kỹ sư la hét, hoảng loạn chạy thoát thân. May thay, Veratron được lắp đặt thiết bị phòng chống sự cố nên không xảy ra vụ nổ lớn. Sau khi trở lại hiện trường, nhóm kỹ sư ẵm Nobu dậy khi thấy cô nằm bất tỉnh trên sàn nhà. Đã có tiếng thở lại. Nobu chỉ bị ngất đi thôi.

Nhưng Nobu bây giờ đã không còn là một nhà khoa học thiên tài nữa. Sau khi tỉnh lại, Nobu đưa mắt nhìn xung quanh. Một đôi mắt trong veo vô cùng hồn nhiên của một cô gái 16 tuổi.

"Đây là đâu...? Còn các người... là ai?"

*

Sự cố của Veratron đã bẻ cong không thời gian, hoán đổi linh hồn của một Nobu khác đồng thời tồn tại trong vũ trụ đa nguyên.

Tôi xin giải thích một chút về khái niệm "vũ trụ đa nguyên" và "đồng thời tồn tại".

Chúng ta có thể cho thế giới đang sống là một sự liên tục về thời gian. Nhưng nếu ví một thế giới có lịch sử là một sợi chỉ dọc, thì cũng có thể ví thời gian như vô số sợi chỉ ngang giao với sợi chỉ dọc đó.

Các bạn có thể xem nó như một tấm vải được dệt từ rất nhiều những sợi chỉ dọc và ngang. Sợi chỉ ngang đó là thời gian. Chính thời gian đã chia cuộc đời của chúng ta, hay còn gọi là thế giới có lịch sử thành vô vàn những thời điểm khác nhau.

Và một sợi chỉ dọc trong số đó là thế giới chúng ta đang sống. Vậy còn những sợi chỉ dọc khác?

Đó là những thế giới khác, tồn tại trong những vũ trụ khác. Và vũ trụ nào cũng sẽ có Trái đất, cũng sẽ có, bạn. Nói đúng hơn là có vô số bạn...

Đó chính là "vũ trụ đa nguyên".

Hai sợi chỉ dọc nằm cạnh nhau sẽ rất giống nhau. Và hai sợi chỉ ngang nằm cạnh nhau cũng sẽ như thế. Thế giới 1 giây trước và thế giới của 1 giây sau không khác mấy.

Và hai "bạn" của hai sợi dọc nằm kề bên sẽ rất giống nhau. Cả hai đều là học sinh. Nếu bạn bị thương thì một bản thân khác của bạn cũng sẽ bị thương.

Nhưng nếu như một bản thân khác cách bạn hai mươi, ba mươi, thậm chí là hàng trăm sợi chỉ dọc thì sao? Có thể bản thân đó của bạn không phải là học sinh mà là một nhà phát minh, hoặc là một bộ trưởng.

Đó gọi là "đồng thời tồn tại".

Tai nạn của Veratron đã thổi bay nhà khoa học Nobu sang một vũ trụ khác, một dòng thời gian khác. Và đổi lại là một Nobu, nói cách khác là Nobuko đến từ một thế giới khác, một dòng thời gian khác.

Và nhân vật Nobuko đang sống cùng thế giới với quý vị độc giả đây cũng đã bị dịch chuyển sang một sợi chỉ dọc khác rất gần sợi chỉ cũ. Do hai thế giới quá giống nhau nên nhất thời Nobuko không nhận ra sự thay đổi này.

Thế giới mà Nobuko vừa đến cũng chính là thế giới mà cô hằng ao ước. Có lẽ khi tai nạn xảy ra, đây là thế giới đã nhận Nobuko đầu tiên.

CÁC PHÍM BỊ BIẾN MẤT

"Ồi!" - Nobuko khẽ kêu lên, đưa hai tay xoa trán, bước đi loạng choạng. Ba mẹ cô lo lắng chạy đến hỏi.

"Con sao vậy?"

"Thấy không khỏe hả?"

Nobuko lắc đầu.

"Con không sao. Chỉ hơi chóng mặt một chút thôi."

"Con học nhiều quá rồi. Nghỉ ngơi đi!" - Ba của Nobuko nhắc nhở.

"Con biết rồi."

Nobuko đi trên hành lang, cảm thấy ổn hơn. Bất chợt, Nobuko nhớ đến chuyện phải gọi điện thoại hỏi thăm Shiro nên vòng ngược lại lối ra vào, bắt ống nghe điện thoại lên quay số.

"Hả!? Cái gì thế này?" - Nobuko bất giác thốt lên.

Trên hộp số điện thoại chỉ có các số từ 1 đến 5.

Quá bàng hoàng, Nobuko đứng sững người một lúc lâu. Như vậy thì không thể gọi điện đến nhà Shiro được rồi.

"Chắc hôm nay có thợ đến sửa điện thoại rồi lắp nhầm hộp số." - Nobuko đoán rồi cười khúc khích, trở lại phòng ăn.

Mẹ của Nobuko làm mặt nghiêm trọng nhìn cô.

"Con bị sao vậy? Lần này lại cười như điên. Mẹ thấy con hơi lạ rồi nhé."

"Tại hộp số điện thoại chỉ có 5 số từ 1 đến 5 ấy mà..." - Nobuko nói rồi tiếp tục cười nắc nẻ. Cha mẹ Nobuko không có vẻ gì là ngạc nhiên, cả hai đưa mắt nhìn chăm chăm cô con gái.

"Hộp quay số đương nhiên là chỉ có 5 số từ 1 đến 5 thôi chứ."

"Hả!?" - Mặt Nobuko biến sắc.

"Ba mẹ đừng đùa nữa. Hộp số điện thoại phải có 10 số từ 0 đến 9 mới đúng." - Nobuko ngỡ ngàng. Khuôn mặt của ba mẹ cô không giống đang nói đùa.

"Mình đang bị điên hay ba mẹ mình có vấn đề vậy?"

"Nobuko, con ổn chứ?" - Ba của Nobuko hỏi, mắt vẫn nhìn cô chăm chăm. Đó là cách nhìn một người đang bị bệnh. Mẹ Nobuko cũng lên tiếng.

"Chắc là con mệt quá rồi. Mau đi nghỉ đi!"

Nobuko không nói gì, chạy một mạch về phòng. Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nobuko rất dở trong việc nhớ số điện thoại nên trước đây cô từng nghĩ hộp số chỉ cần 5 số là đủ nhiều rồi. Nhưng việc ước mơ này thành sự thật thì quá điên rồ.

"Hay là đầu của mình tung tung rồi!?" - Nobuko vừa nghĩ vừa nhìn vào chiếc gương đặt trên bàn. Đột nhiên, Nobuko nhận thấy có gì đó hơi khác với mọi khi. Cô chăm chú nhìn chiếc gương một lúc lâu. Bấy giờ, Nobuko mới nhận ra.

Không biết từ lúc nào, mí mắt của cô đã thành hai mí.

"Mình có mắt hai mí từ lúc nào vậy trời?"

Chắc là do mình mệt quá. Nhưng Nobuko phải công nhận khuôn mặt với đôi mắt hai mí khiến cô trông người lớn và thực nữ hơn nhiều.

"Như vậy chắc mình đã đủ chuẩn làm ngôi sao rồi." - Nobuko thầm nghĩ.

Nhắc mới nhớ, từ thời học tiêu học, Nobuko đã từng ao ước được trở thành ca sĩ. Nhưng nghĩ lại bản thân còn không hát nổi một bài thì làm ca sĩ kiểu gì. Vì thế, Nobuko đã từ bỏ ước mơ của mình.

Phải nói là Nobuko hát cực kỳ dở. Dở nhất là hát những nốt thăng giáng. Cô chính xác là dân mù nhạc.

Trong phòng cô có một chiếc pi-a-nô. Nhưng đó là của người chị đã đi lấy chồng để lại. Bản thân Nobuko không biết đánh đàn.

"Đúng rồi, ngày mai lại có giờ nhạc. Phải luyện tập thôi." - Nghĩ vậy nên Nobuko mở nắp đàn pi-a- nô lên. Giây tiếp theo, cô ré lên hãi hùng.

Cây đàn không có phím đen, chỉ có một hàng phím trắng trải đều tằm tắp.

Nói cách khác, cây đàn này không có "những nốt thăng giáng".

THẾ GIỚI ĐẢO LỘN

Chắc các bạn độc giả đã hiểu phần nào những gì đang xảy ra với Nobuko rồi.

Nhưng đối với Nobuko, một người chưa biết gì thì đây là một chuỗi những sự việc không thể giải thích nổi.

Chẳng hạn như ở trường học.

Tất cả những bài hát được dạy đều đơn điệu, không hề có nốt thăng giáng. Tất nhiên là trên đàn pi-a-nô của trường cũng không có những phím đen nên chỉ có thể đánh được những bài hát đơn giản vừa trình độ của Nobuko. Trong sách giáo khoa, các ký hiệu thăng, giáng cũng kéo nhau đi đâu mất. Vì vậy, các bài hát chỉ toàn thuộc hợp âm đô trưởng và la thứ. Trong giờ Toán thì không còn những phần khó căng nào như giải tích, hình học nữa, mà thay vào đó là những kiến thức đại số căn bản như phân số và số thập phân.

Nói cách khác, tất cả những môn học Nobuko căm ghét giờ đã trở nên dễ dàng. Nhưng đám bạn cùng lớp thì lại thấy chúng rất khó. Ngay cả một cái đầu kiệt xuất, chuyên giải những đề hình học hóc búa như Itokawa Shiro cũng phải vắt óc suy nghĩ xem phải đặt dấu chấm thập phân ở chỗ nào.

Ngược lại, những môn học sở trường mà Nobuko luôn cho rằng ở trường học không đủ, chẳng hạn như tiếng Anh lại trở nên khó bất thường. Cô giáo dạy tiếng Anh Kinuya Mariko đã được thay thế bởi cô

giáo người nước ngoài Maria Tiller, tiết học được giảng dạy toàn bộ bằng tiếng Anh.

"Tại sao lại có chuyện như vậy?" - Nobuko đem thắc mắc này đi hỏi chúng bạn thì nhận được những cái nhìn đầy nghi hoặc. Tất cả đều bảo chẳng phải ngay từ đầu đã là như vậy hay sao.

Dần dần, Nobuko cũng nhận ra chân tướng sự việc, rằng cô đã bị thổi bay đến một thế giới khác, nơi mà những điều cô mong muốn đều trở thành sự thật. Đương nhiên, Nobuko không biết vì sao mình lại đến được đây.

"Cứ thế này chắc mình phát điên mất!" - Nobuko than thở.

"Phải kể chuyện này với một người nào đó. Nhưng là với ai đây?" - Nobuko vắt óc suy nghĩ.

"Hay là đi nói với thầy Vật lý?"

"Không được!" - Nobuko lắc đầu.

Trước kia Vật lý là môn học mà Nobuko tệ nhất, nên bây giờ, nó đã trở thành môn học dễ nhất. Ở thế giới này, người ta không dạy các môn khoa học cho học sinh quá nhiều.

Điều đó có nghĩa là thầy Vật lý ở thế giới này ít kiến thức hơn nhiều so với thầy Vật lý ở thế giới cũ. Vì vậy, có đem chuyện kể với thầy thì cũng không nhận được câu trả lời xác đáng. Nobuko mệt mỏi vì phải nghĩ ngợi quá nhiều.

"Bình tĩnh nào!" - Nobuko tự trấn an.

"Càng làm ầm lên sẽ càng khiến mọi người nghĩ mình bị tâm thần mất. Quan trọng là phải tập làm quen với thế giới này đã. Đúng rồi, so với thế giới cũ thì thế giới này rất dễ sống đối với mình. Nhìn ở một góc

độ khác, thì đây là nơi mà mọi ước mong của mình trở thành sự thật." - Nobuko tự an ủi bản thân.

Tuy có vài chỗ khác với thế giới cũ nhưng tổng thể thì vẫn như vậy. Những người bạn thân trước đây của cô vẫn tồn tại. Nhà cửa, gia đình, hàng xóm đều như thế.

Cả Itokawa Shiro cũng vẫn là người bạn thân của cô.

Nobuko định sẽ giải bày chuyện này với Shiro nhưng e ngại sẽ bị coi như người ngoài hành tinh nên lại thôi. Và ngày tháng cứ thế trôi qua trong thế giới kỳ quặc này.

Một ngày nọ, sau khi tiết học kết thúc, Itokawa Shiro đến bên Nobuko, khẽ nói.

"Tớ trả sách này. Cảm ơn cậu nhiều nhé."

Đó là quyển sách mà Nobuko đã cho Shiro mượn vào hôm cả hai cùng chạm trán đám côn đồ. Nobuko nhận lại sách, lên tiếng hỏi.

"Sách hay không?"

"Tớ thấy... nó hơi khó một tí..." - Shiro đỏ mặt gãi đầu.

Đến lượt Nobuko chưng hửng. Đến Nobuko mà còn thấy quyển sách này dễ đọc, không lý nào một người thông minh như Shiro lại không đọc được.

"Để tớ cho cậu mượn quyển khác dễ hiểu hơn."

"Vậy cho tớ mượn nhé."

"Ok!" - Nobuko gật đầu.

Thế là Shiro lại theo Nobuko về nhà.

"Không biết có gặp lại bọn côn đồ đó không đây?" - Nobuko lo lắng.

Nhung nghĩ kỹ lại, không lý nào đám côn đồ mà Nobuko ghét cay

ghét đấng lại tồn tại trong thế giới này. Sự thật là cho đến bây giờ, cô vẫn chưa gặp lại chúng.

"Tội mình về thôi!"

"Ừ!"

Hai người bạn sánh vai nhau đi ra khỏi cổng trường.

CUỘC CHẠM TRÁN TRONG ÁC MỘNG

Khi hai người đi đến đoạn đường quen thuộc, từ phía đối diện, ba gã côn đồ đột ngột xuất hiện.

"Á!" - Nobuko hét lên.

Ba tên đó cũng tồn tại trong thế giới này.

"Thế nào chúng cũng đến gây chuyện cho xem!" - Nobuko xác định.

"Shiro yếu đuối nên chúng sẽ không để tâm tới, nhưng hôm nay chắc chúng sẽ sinh sự với mình cho mà xem. Phải chi gọi báo trước với cảnh sát thì tốt rồi." - Nobuko thầm nghĩ. Nhưng đã quá trễ, ba tên kia đã đến trước mặt Nobuko, mở miệng cười nham nhở.

"Em gì ơi, hôm nay nhìn em đẹp hơn mọi ngày đấy."

"Nhìn tụi bây thân thiết ghê ha!"

Shiro nói với ba tên côn đồ.

"Tụi bây làm ơn tránh ra chỗ khác coi!"

"Kịch bản cũ sắp tái hiện rồi!" - Nobuko thầm nghĩ. Cô đoán được chuyện gì sắp xảy ra.

"Sao mình không chọn lối khác mà đi vậy trời!?" - Nobuko tiếc nuối.

"Ê, mày mới nói gì đó!?"

Ba tên côn đồ đưa mắt nhìn nhau rồi khoe hàm răng ngả vàng cười khả ố.

"Chắc phải dần cho mày một trận quá!"

Một tên liếc mắt nhìn Nobuko rồi sấn tới chỗ Shiro.

"Đủ rồi đó!" - Nobuko hét lên. Cô thấy máu nóng như bốc hết lên đầu.

"Sao mấy người cứ thích gây sự với người khác hoài thế hả? Làm vậy có gì hay!?"

"Mày nói gì?"

Nụ cười của ba tên kia vụt tắt, thế chỗ là một sắc thái giận dữ cực độ. Mấy tên này vốn chúa ghét những đứa học sinh học hành chăm chỉ nghiêm túc. Nobuko biết rõ điều đó.

"Mày tưởng mày là con gái thì tui tao sẽ không dám làm gì hả?"

Gã đang sấn tới chỗ Shiro đổi hướng, chĩa mũi dùi về phía Nobuko rồi đưa tay kéo chiếc nơ trắng trên ngực cô ra.

"Đội đã!"

Bàn tay đen sì, thô kệch của gã còn đồ bị chặn bởi cánh tay trắng trẻo của Shiro.

"Chà, thằng trời đánh này!"

Gã toan hất tay Shiro ra nhưng lực tay của cậu quá mạnh, bàn tay vẫn bám chặt lấy cổ tay của gã.

"Mày bắt chước chiêu này của ai thế?" - Gã cười khẩy. Hai gã còn lại bắt đầu xáp tới.

Một gã vòng qua bên trái của Shiro, nắm lấy vai cậu, kéo mạnh.

"Chặc!"

Shiro không nao núng, túm chặt ngực áo của gã đang bị cậu nắm cổ tay, quật mạnh cả thân thể hẳn về phía gã bên trái cậu.

"Ồi!"

Cả hai gã côn đồ nằm sõng soài trên đất.

"Thằng khốn nạn!"

Gã ở bên phải toan xông tới đánh Shiro thì bị cậu tung một cú đấm ngã xuống đất, đụng đổ luôn cái thùng rác ven đường.

Hai gã lúc này đứng dậy, tiếp tục lao tới chỗ Shiro. Shiro tóm lấy ngực một gã, quăng mạnh vào bờ tường gần đó.

"Á Á Á!" - Gã hét lên, mặt đau đớn.

"Đủ rồi Shiro! Đủ rồi!" - Nobuko hoảng hồn can ngăn nhưng Shiro đã quá điên máu. Cậu dùng chân đá mạnh vào người gã còn lại khiến gã té lăn quay, ôm bụng nôn thốc nôn tháo.

Nobuko không ngờ Shiro lại mạnh như vậy. Khi an tâm được một chút, cô chợt thấy tội nghiệp cho đám côn đồ này.

"Đủ rồi Shiro! Tha cho tụi nó đi!"

Nhưng có vẻ Shiro không hề để tâm đến lời can ngăn của Nobuko. Cậu tiếp tục tóm lấy gã côn đồ lúc này văng trúng cái thùng rác, quang tiếp vào bức tường gần đó.

"Á... cứu tôi..."

Gã lao thẳng tới làm đổ cả bức tường, cả người bay vào vườn nhà người khác với bộ dạng đầy máu me.

SIÊU NHÂN SHIRO

Shiro bây giờ như con ngựa chứng không cương.

"Đây có thật là Shiro không!?" - Nobuko mở căng mắt nhìn. Shiro mà cô biết chẳng phải là một cậu học trò ngoan hiền, không bao giờ biết đánh nhau hay sao? Còn Shiro trước mặt thì như một người hoàn toàn khác. Cậu ta trừng mắt tận hưởng trận chiến bạo lực, miệng nở nụ cười đắc thắng.

"Đúng rồi!" - Cuối cùng Nobuko đã nhận ra.

Đây chính là một Shiro mà Nobuko từng ao ước, một siêu nhân mạnh mẽ với nụ cười ngạo nghễ khi đánh bay bọn côn đồ. Trong thế giới này, Shiro không còn là một cậu học sinh thông minh, ngoan hiền nữa. Mà đổi lại, Shiro còn học tệ hơn Nobuko, không những vậy, còn là một anh chàng bạo lực.

Nhưng mức độ cuồng loạn của Shiro đã đến mức cực hạn.

"Tàn nhẫn quá!" - Nobuko bàng hoàng.

"Cứu tôi với!"

"Làm ơn tha cho tôi đi!"

Shiro vẫn tiếp tục đuổi đánh ba tên bất lương đến chân tường dù chúng gào khóc van xin.

"Ai cho tụi bây chạy hả!?" Nói rồi, Shiro tiếp tục tay đấm chân đá túi bụi. Nobuko không hề ước cho Shiro trở thành một kẻ nhẫn tâm máu lạnh như thế này.

"Cậu làm ơn dừng lại đi!" - Nobuko hét lên trong tiếng than khóc của bọn bất lương.

Ba gã đã mất hoàn toàn sức kháng cự, ngã quỵ xuống đất, không tài nào đứng lên nổi.

"Ư...ư..."

"Làm ơn tha cho tôi đi mà!"

Shiro lôi chúng dậy, dần thêm một trận nữa.

"Cho mày chết nhá!"

Rắc - Một tiếng động hải hùng vang lên. Nghe như tiếng xương sườn bị gãy của một gã vừa ăn phải cú đá chí tử của Shiro.

"Hự!" - Gã bất tỉnh nhân sự.

Nhưng Shiro vẫn không chịu dừng tay.

"Không thể nào! Tất cả chuyện này không phải là thật! Không bao giờ..."

Nobuko thầm cầu nguyện.

"Ông trời ơi! Con ghét thế giới này. Ông làm ơn cho con về lại thế giới cũ đi! Làm ơn trả lại Shiro mà con từng biết! Con ghét một Shiro hung tợn như thế này!" - Nobuko hét lên trong lòng.

Bất ngờ, khung cảnh trước mắt cô nhòe đi.

*

"Cuối cùng cũng xong. Lần này nhất định phải thành công."

Nhà khoa học Nobu thở phào nhẹ nhõm khi chứng kiến chiếc máy Veratron được lắp ráp xong trong công xưởng.

Tuy bị thổi bay đến thế giới khác, nhưng may mắn thay, Nobu ở thế

giới này cũng là một nhà khoa học.

"Nhất định phải khắc phục được thất bại lần trước!"

Nobu dễ dàng nhận ra bản chất của hiện tượng xuất hiện do vụ tai nạn mà cô gây ra. Ngay lập tức, cô chỉ đạo hàng trăm kỹ sư lắp ráp nên một cái máy Veratron khác.

"Máy không có gì bất thường chứ?" - Nobu lên tiếng hỏi người kỹ sư bên cạnh. Anh ta đáp.

"Không ạ."

"Chúng ta khởi động máy thôi!"

Chiếc máy bắt đầu gầm rú sau khi người kỹ sư bật công tắc.

Ngay lúc đó, cảnh vật trước mặt Nobu chao đảo rồi nhòe dần.

"Thành công rồi!" - Nobu thầm nghĩ.

"Cuối cùng mình đã có thể trở về thế giới cũ rồi!"

Nhưng suy nghĩ của Nobu quá đơn giản. Cô ấy nghĩ chỉ có bản thân mình là bị hoán đổi đến thế giới này nên chỉ cần trở lại thế giới cũ là xong. Nhưng Nobu không hề biết rằng một Nobu và một Nobuko ở hai sợi chỉ dọc khác cũng đã bị trôi đến những thế giới khác nhau. Nobu đã trở về được thế giới của mình, vậy còn số phận của một Nobu khác và Nobuko sẽ như thế nào?

CHƯƠNG 8

LÀM ƠN TRẢ TÔI VỀ THẾ GIỚI CŨ!

Nobuko tỉnh lại.

Vẫn là con đường đó. Nobuko đang đứng một mình giữa đường. Xung quanh không có một bóng người. Cả Shiro đang trong cơn cuồng loạn và ba tên côn đồ đều biến mất.

"Hình như mình đã trở về thế giới cũ rồi." - Nobuko đoán vậy. Vì cô đã từng trải nghiệm cảm giác chao đảo ban nãy trong phòng ăn trước khi đến thế giới này.

"Nhưng sao lại không có một ai vậy nhỉ?" - Nobuko tự hỏi. "Phải rồi, chắc Nobuko ở thế giới này đang trên đường đi học về một mình và không phải gặp bọn đầu gấu đó..."

Nobuko khẽ bước đi, hướng về phía nhà mình.

Đột nhiên, cô nhận thấy chiếc cặp táp nhẹ bẫng so với thường ngày. Khi nhìn lại, Nobuko không khỏi kinh ngạc. Trên tay cô không còn là chiếc cặp táp đi học như mọi khi, thay vào đó là một chiếc túi da màu đen đom đáng.

"Hả!?"

Nobuko hoảng hốt nhìn bản thân từ đầu xuống chân. Thảo nào cô cảm thấy hơi khó đi. Ra là dưới chân đang mang một đôi giày cao gót. Không chỉ có vậy, trang phục của Nobuko đang mặc là đồ hiệu cao cấp với gam màu xanh dương, trên cổ còn đeo một chuỗi ngọc trai lấp lánh.

"Tại sao... lại xảy ra chuyện này..."

Những thứ này không phải của Nobuko. Cô không nhớ là mình từng mua chúng. Nhưng tất cả đều rất hợp với Nobuko.

"Vậy là mình lại lạc đến thế giới khác nữa rồi!"

Dường như Nobuko ở thế giới này không phải là học sinh.

"Thế thì mình là ai mới được chứ?"

Nobuko mở túi xách ra, nhìn vào bên trong để tìm manh mối. Trong túi xách có một hộp trang điểm lớn bằng bạc kim. Nhìn là biết hàng mắc tiền. Nobuko ngỡ ngàng, vội mở nắp hộp trang điểm ra rồi soi bóng mình trong gương.

Đây là mình ư!?

Khuôn mặt Nobuko được trang điểm cẩn thận. Đôi mắt to tròn hai mí, đôi môi tô son đỏ, hai tai còn đeo đôi bông tai đính ngọc trai.

Tuy đúng là đẹp thật, nhưng Nobuko vẫn không tin được đây là khuôn mặt của mình. Có ai đó từ phía bên đường đang tiến đến gần đây. Nobuko vội ngẩng đầu lên nhìn, sau đó lạnh gáy.

Là bọn đầu gấu!

Bọn chúng trông thấy Nobuko từ xa thì đứng sững lại, quay mặt nhìn nhau rồi tiến về chỗ cô.

Thái độ của ba tên lần này không có vẻ ác ý như mọi khi. Nhìn chúng rụt rè như bị sắc đẹp của Nobuko áp đảo.

"Xin lỗi..."

Một gã trong nhóm e dè bắt chuyện.

"Cho hỏi cô có phải là ngôi sao nổi tiếng Wazada không ạ?"

Nobuko đứng bất động.

"Tôi chẳng phải là ngôi sao nào hết!"

Trả lời xong, Nobuko mới sực nhớ, biết đâu trong thế giới này, mình là ngôi sao cũng không chừng. Thế rồi cô nhớ đến ước mơ trở thành người nổi tiếng từ thuở nhỏ của mình.

Gã bắt chuyện cho rằng Nobuko đang nói đùa, nhe răng cười toe toét.

"Cô có thể cho tôi xin chữ ký được không ạ?" - Nói rồi gã lôi bút vở ra khiến Nobuko kêu trời.

"Tôi... làm sao mà... ký tên được..."

"Xin cô đừng nói thế. Cô làm ơn đi mà!"

Hai gã còn lại cũng tranh thủ lôi bút vở ra đưa cho Nobuko đòi xin chữ ký.

Nobuko hoảng quá, quay đầu chạy thẳng. Ba gã thấy thế cũng cuống cuống đuổi theo. Nobuko cứ chạy mãi, đến khi ra được đường lớn nơi có xe điện chạy qua. Đó là một con đường sầm uất với những cửa tiệm mọc san sát nhau. Vài người trong cửa tiệm đi ra ngoài. Vừa thấy Nobuko là họ kêu lớn.

"Wazada Nobuko kìa bà con ơi!"

"Cho tôi xin chữ ký nhé!"

Thế là đám đông lại tiếp tục "truy sát" Nobuko. Dường như Nobuko ở thế giới này là một nhân vật cực kỳ được yêu thích.

Nobuko ngoái đầu lại nhìn. Trong đám người đuổi theo đó còn có Itokawa Shiro, cậu bạn thân cùng lớp của cô.

"Trời ơi!" - Nobuko vừa chạy vừa hét lớn.

"Đáng ghét! Ai đó làm ơn trả tôi trở lại thế giới cũ với. Tôi ghét làm ngôi sao. Đúng là thế giới cũ vẫn hạnh phúc nhất!"